XV. évfolyam 29. szám. **Ára: 1 forint** 1959. július 16.

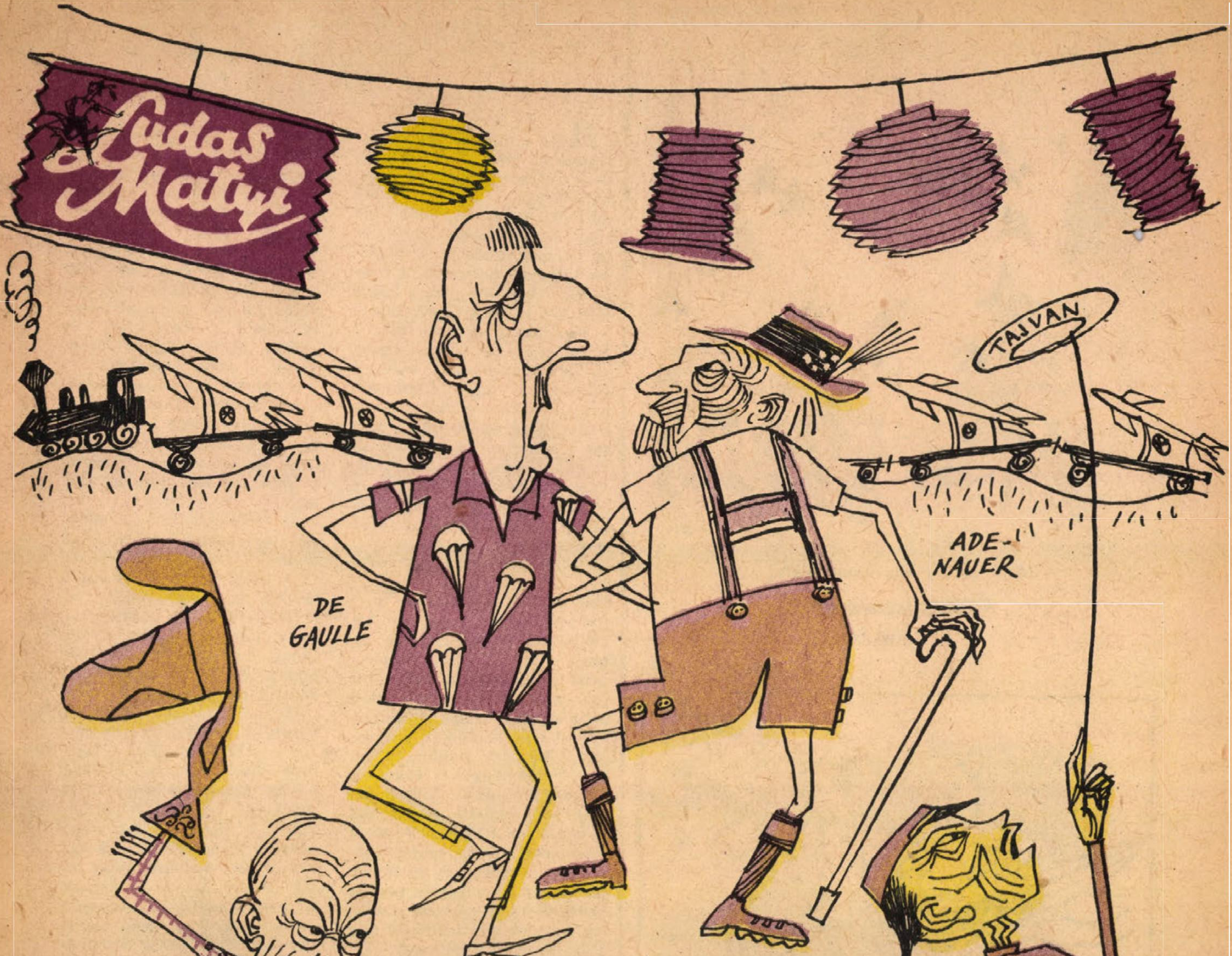
Ludas Matyi
TAJVAN
DE GAULLE
ADE-NAUER
EISEN HOWER
CHURCHILL
LI-SZIN-MAN
CSANG KAI SEK
—K—

Kaján Tibor rajza

A VIT mintájára — Tartsunk össze mi öregek is!

Az örök elégedetlen

Vasvári Anna rajza

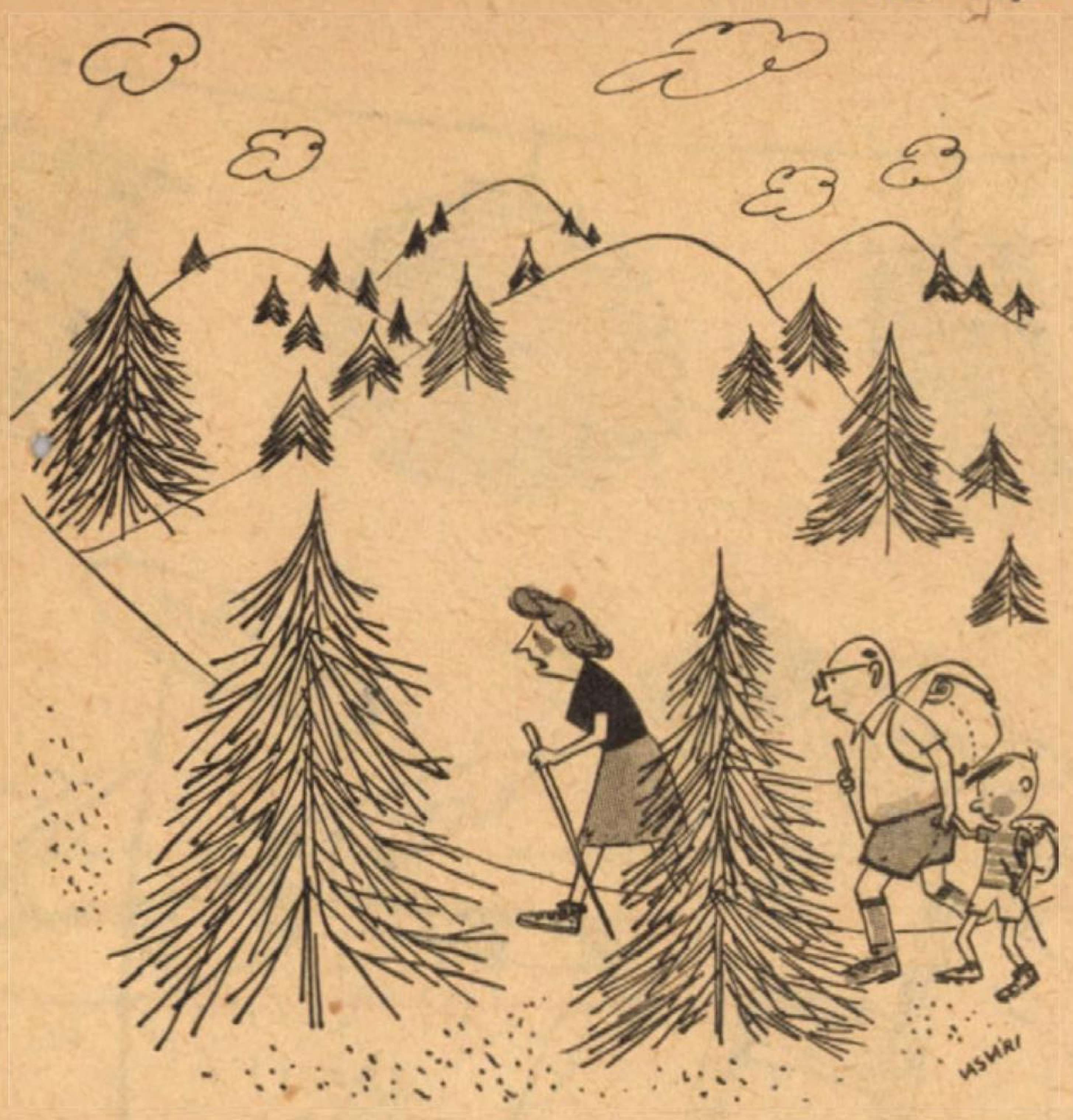

– Most bezzeg van karácsonyfa!...

A Dunán

Schwott Lajos rajza

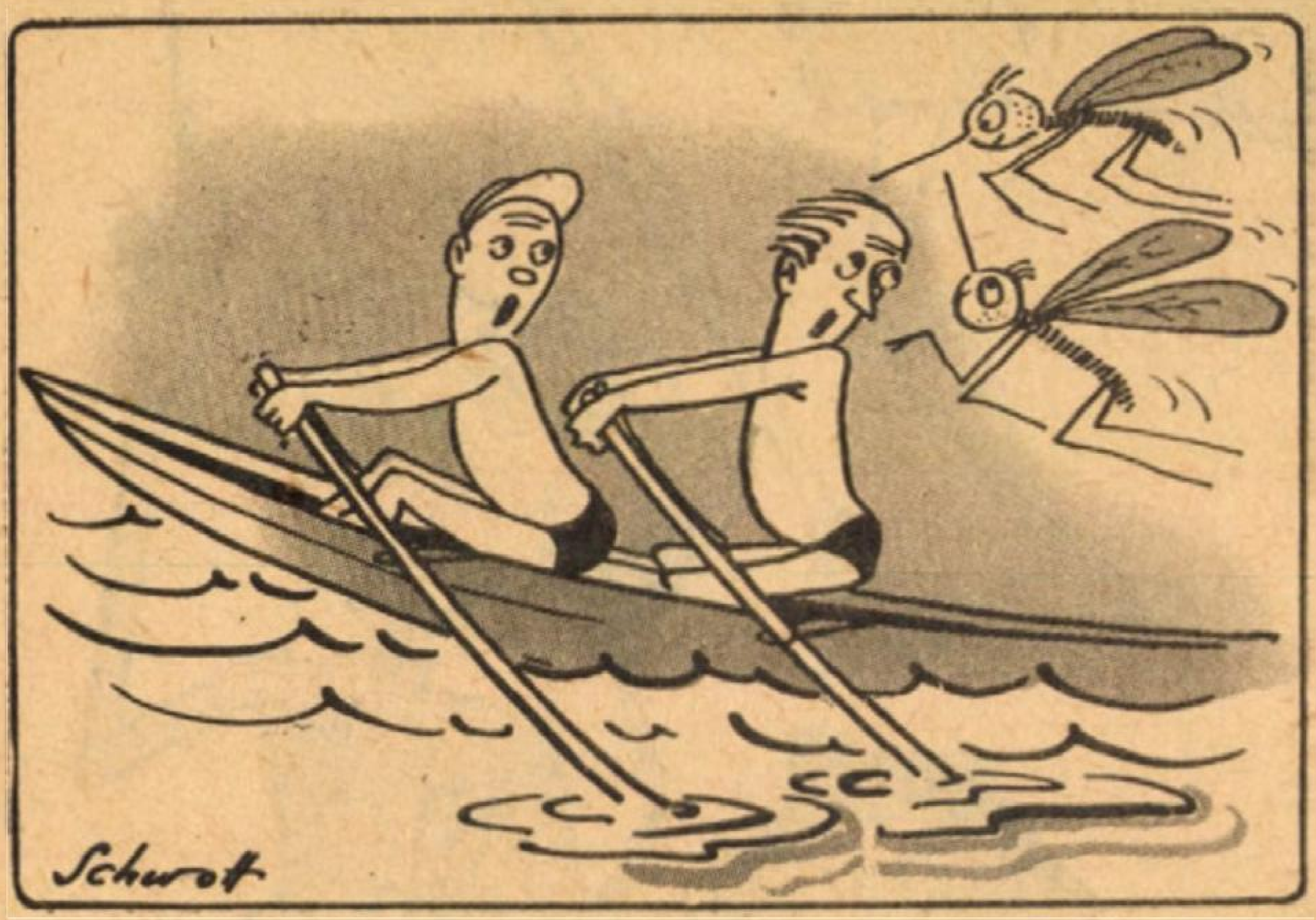

Egyik szúnyog a másikhoz: Gyere gyorsan, itt a mozgó büfé!

A belvárosban tilos a tricikli

Gerő Sándor rajza

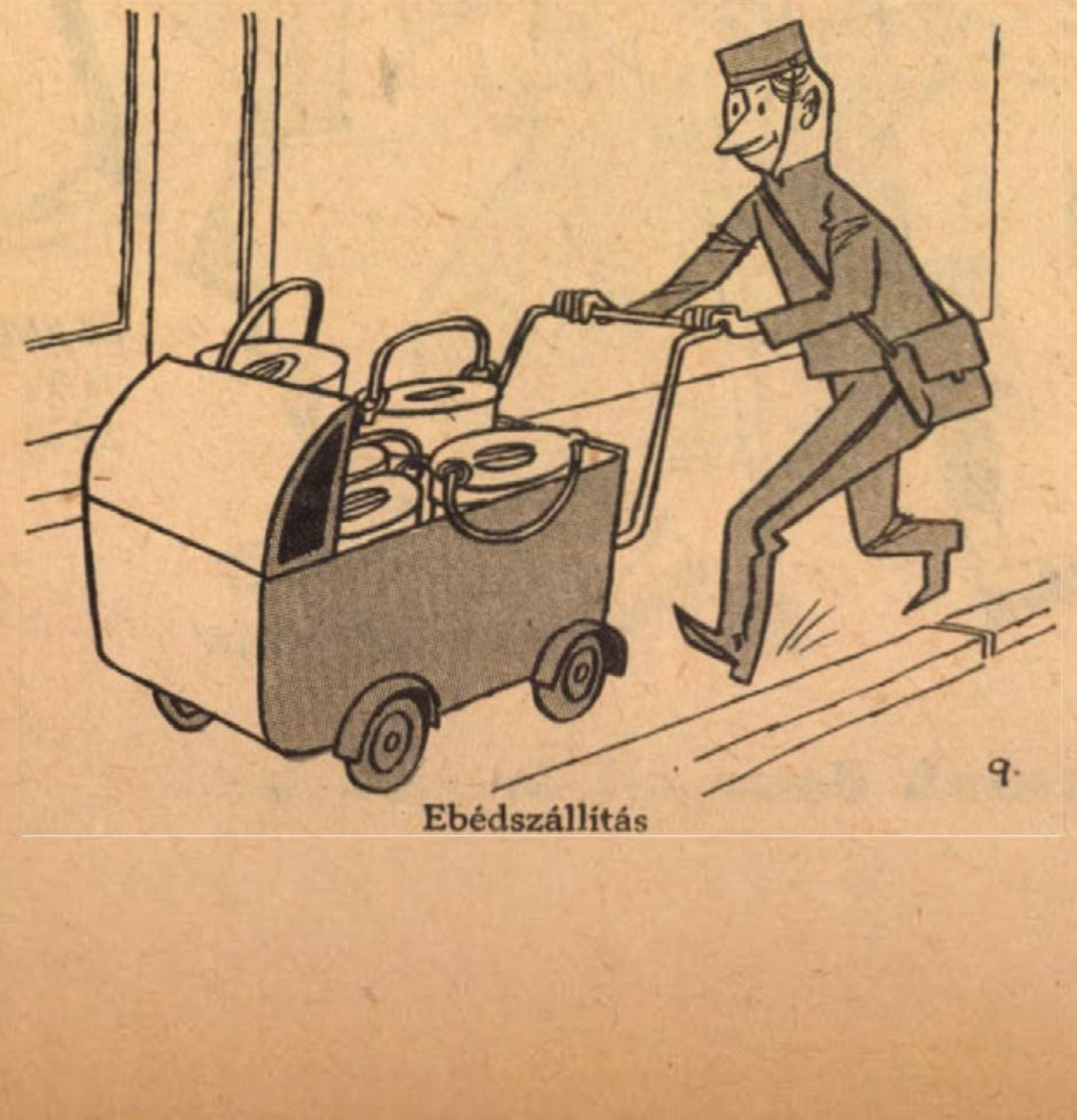

Ebédszállítás

ALLERGIÁS vagyok

Hála a modern orvostudománynak, ma már tudjuk, hogy minden betegség tulajdonképpen allergia, azaz túlérzékenység, — csak azt nem tudjuk még, hogy ez az allergia micsoda. A végtelen talányok betegsége, a százfejű sárkány, ahogyan a költői lelkületű kutatók elnevezték.

Van, aki a pestisre túlérzékeny, olyan is bőven akad, aki a bolhacsípéstől viszkető hólyagokat, piros kiütéseket kap; ez esetben a bolha az allergén, azaz az allergiás tünetek előidézője. De okozhat allergiát a por, pihe, szőr, penész, tojásfehérje, liszt, hal és kaktusz is, a tbc-baktériumokról és a spirochaetákról nem is beszélve.

Nemrég olvastam egy érdekes esetet az egyik folyóiratban, el kell mondanom, mert kiderül belőle, hogy milyen csodálatos betegség ez az allergia. H. Juliska, alsópitykésdi hajadonnak időnként fulladásos rohamokkal járó gégegörcsei voltak, minden különösebb ok nélkül, míg aztán Ulkusházy doktor, a neves allergológus, bravúros nyomozás után kiderítette, hogy H. Juliska gégegörcsei allergiás eredetűek s hogy a rohamokat mindig azután kapja, hogy lisztes ételt evett. Eltiltotta tehát a lisztből készült ételektől és megtiltotta azt is, hogy a rádiót hallgassa, ha Liszt zenét közvetítenek. Abba is maradtak a panaszok. Igen ám, de egy szép napon, megint elölről kezdődött minden, most már naponként jöttek a gégegörcsök. Ulkusházy-Sherlock Holmes doktor nem volt rest és kinyomozta, hogy H. Juliska kikezdett a falubeli pékkel, akit még hozzá Molnárnak hívtak — ettől jöttek vissza a rohamok. Persze, eltiltotta a péktől is, és ezzel egyéb, allergiás következményeknek is elejét vette.

Hát én addig-addig faltam ezeket az allergiás cikkeket (most minden újság és folyóirat erről ír), míg egy másik szép napon magam is allergiás lettem. Időnként elönt a forróság, a kezeim görcsösen ökölbe szorulnak, nehezen lélegzem, vöröslátást kapok, ingerült leszek, majd utána napokig levertség gyötör. Persze, mindjárt tudtam, hogy allergia, — éppen eleget olvastam róla. De mitől?

Elmentem dr. Humorekhez, a másik neves allergológushoz, aki azonnal megkezdte a nyomozást.

— Érintkezik-e növénnyel, gyapjúval, házi porral, ágyneműtollal? — kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon.

— Nap mint nap — vallottam be bűntudatosan.

— Na, ugye!

— Hát igen — folytattam. — Tegnap spenótot ettem, most is gyapjúból készült ruha van rajtam; a házi poron kívül utcai porral is érintkezem és ágyban alszom, tollak között, ahogy a költő mondja.

— Mától kezdve nincs növényi táplálék! Járjon pamutszövetből készült ruhában s egy hétig aludjék deszkapricscsen. És azonnal távolítson el a környezetéből minden állatot!

— Halimbait is? Az nehezen fog menni, mert a főnököm.

— Csak tartsa be az utasításokat, és meggyógyul!

Betartottam az utasításokat, de a panaszok egyre visszatértek, mindig súlyosabb tünetekkel. Az utolsó roham már dührohammal párosult.

Humorek doktor erre elkezdte a módszeres nyomozást. Abból a célból, hogy megtudja, mi az allergén anyag, azaz mire vagyok túlérzékeny, mindenféle kacatot rakott a karomra, ezt ragtapasszal leragasztotta és így kellett járnom három-négy napig; akkor levette a tapaszt és megvizsgálta a karomat, nincs-e az illető kacat helyén elváltozás? Napokig jártam ily módon, karomon zergetollal, egy csipetnyi kaktuszreszelékkel, turmix-cseppel, majd egy szőke nővel is, de ez utóbbit kivéve, egyszer sem mutatkozott elváltozás. Ez utóbbitól piros foltokat kaptam a számra és az arcomra, melyekről Humorek doktor rövid vizsgálat után megállapította, hogy rúzstól erednek.

A tizedik héten azután siker koronázta Humorek doktor fáradozásait. Akkor már ötödik napja mászkáltam, karomra ragasztva egy újságlapból kitépett papírdarabkával s amikor Humorek doktor levette a ragtapaszt, kiderült, hogy a bőröm nem bírja a nyomdafestéket: az újságlapból kicsípett papírdarabka helyén ugyanis élesen elhatárolt, pörkös beszűrődés (mucius scaevola) mutatkozott.

— Ettől van az allergiája! — kiáltotta Humorek doktor diadalmasan.

Igaza volt. A kicsípett újságpapír-darabka ugyanis éppen egy, az allergiáról szóló cikk darabkája volt.

Zsiray Károly

Ketten beszélnek

— Ha azt kérdem uraságodtól, hogy kétszer kettő mennyi, mit felel?

— Azt felelem, hogy négy. Kétszer kettő az négy.

— Ebben bizonyos ön, ugyebár?

— Mérget mernék rá venni.

— Nagyszerű. Akkor arra kérem, adja ezt írásban nekem.

— Mit adjak írásban?

— Hogy kétszer kettő négy. Leírja egy darab papírra, hogy „kétszer kettőt négynek tartom”, aláírja a nevét és a maj dátumot. Ennyi az egész. Tessék egy noteszlap...

— Minek ez magának?

— Gyűjtöm az ilyen bohóságokat.

— Hát ne gyűjtse.

— Miért ne? Csak nem tagadja meg a kérésemet?

— A kérése — bocsánat — szamárság. Az ember nem gyűjt ilyesmit. És különben sincs nálam írószerszám.

— Tessék egy töltőtoll.

— Más tollát nem veszem a kezembe, mert bőrkiütéseket kaphatok tőle.

— Akkor este felmegyek a lakására ezért a kis írásért.

— Este színházba megyek.

— Akkor reggel.

— Reggel kidobom, ha feljön.

— De hát miért húzódozik? Hiszen mérget mer venni rá, hogy négy. Nem ezt mondta?

— Érje be ennyivel. Írásban nem adom. Hogyne! Hogy egyszer valahol bemutassa azt az írást!

— És ha bemutatnám? Nem gondolja, hogy kétszer kettő mindig négy lesz?

— Efelől semmi kétségem.

— Hát akkor?

— Mégse. Nézze, én családos ember vagyok, sohase politizáltam.

— Hol itt a politika?

— Azt nem tudom. De biztos, ami biztos. Nekem senki se tegyen szemrehányást, amiért írásban adtam magának ezt a dolgot.

— Nem fogja tudni senki. Még ma este elzárom a papirost.

— És ha betörnek magához? Akkor aztán jól nézek ki.

— Ha betörnek hozzám, akkor nem négy a kétszer kettő?

— Hagyjon már! Nem adom írásban és kész.

— Van egy ötletem. Én is adok magának egy írást, hogy kétszer kettő négy. Így aztán csakugyan nem kockáztat semmit.

— Felesleges. Ha akarja, annyit írásban adok, hogy a kétszer kettőt mostanában, általában, a közhit, többnyire, hozzávetőlegesen négynek tartja. Rendben van?

— Nincs. Nekem a maga személyes véleménye kellene, mert én az egyéni, bátor véleményeket gyűjtöm.

— Na, most már menjen a fenébe.

— Hát jó. De vegye tudomásul: mindenütt híresztelni fogom, hogy maga szerint kétszer kettő négy.

— Bánom is én. Úgyis letagadom.

*

Tabi László

Herter, meg a cigánylány

Toncz Tibor rajza

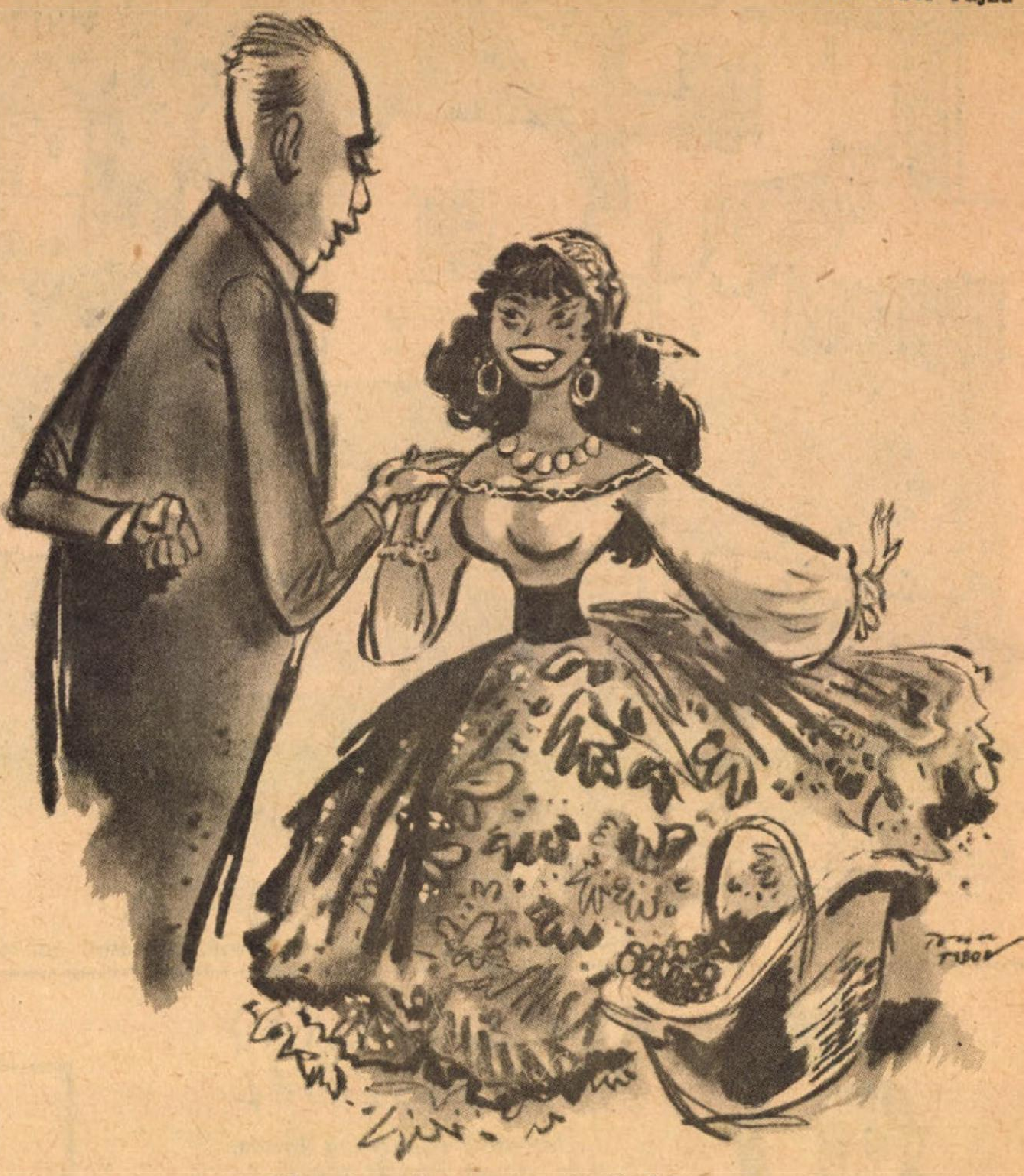

– Nagyságos úr, megegyezést látok!
– A tenyeremből?
– Nem. Az erőviszonyokból...

Egyre változatosabb a televízió műsora

Gerő Sándor rajza

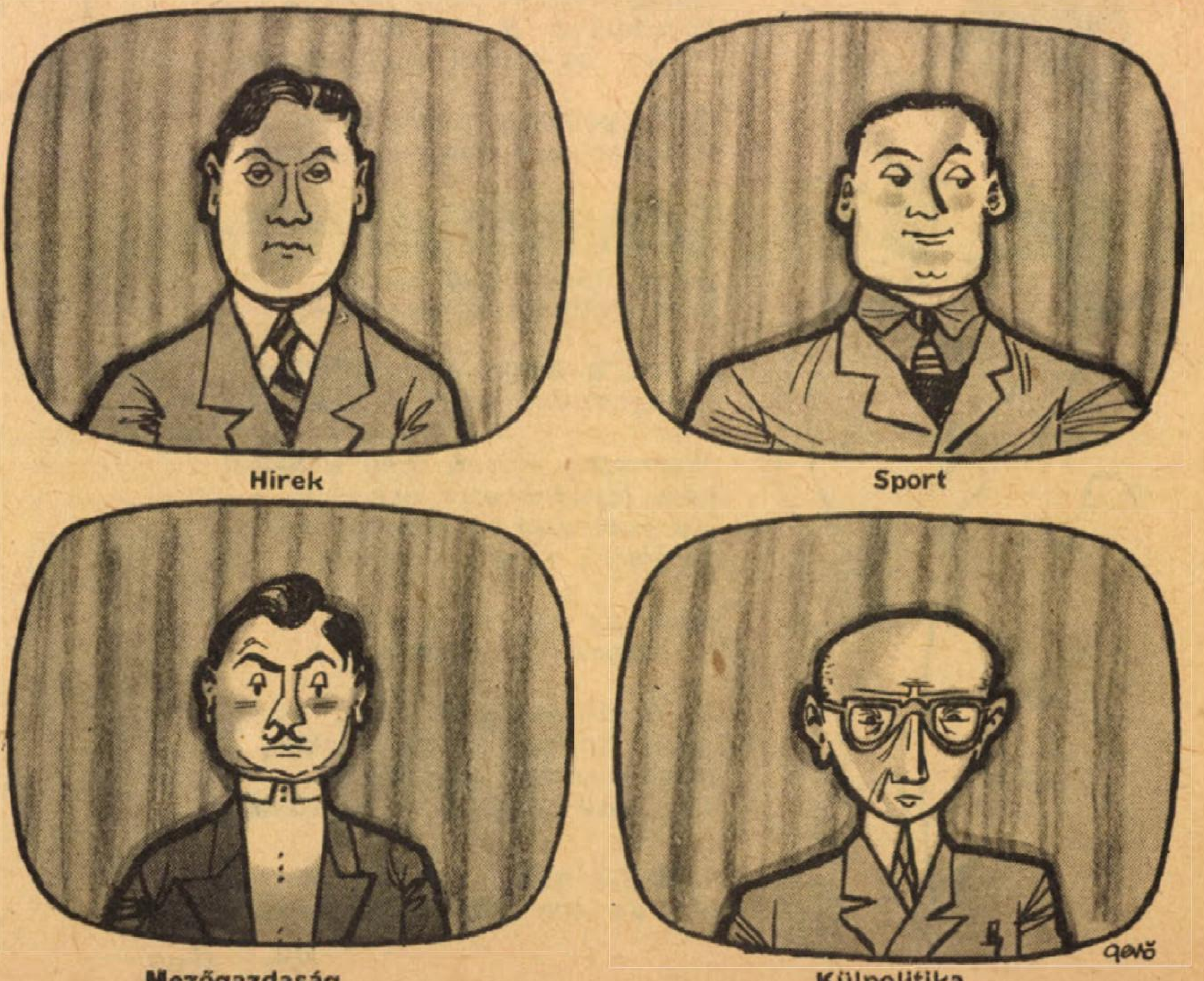

Hirek — Sport — Mezőgazdaság — Külpolitika

Jó kis útbaigazítás

Pusztai Pál rajza

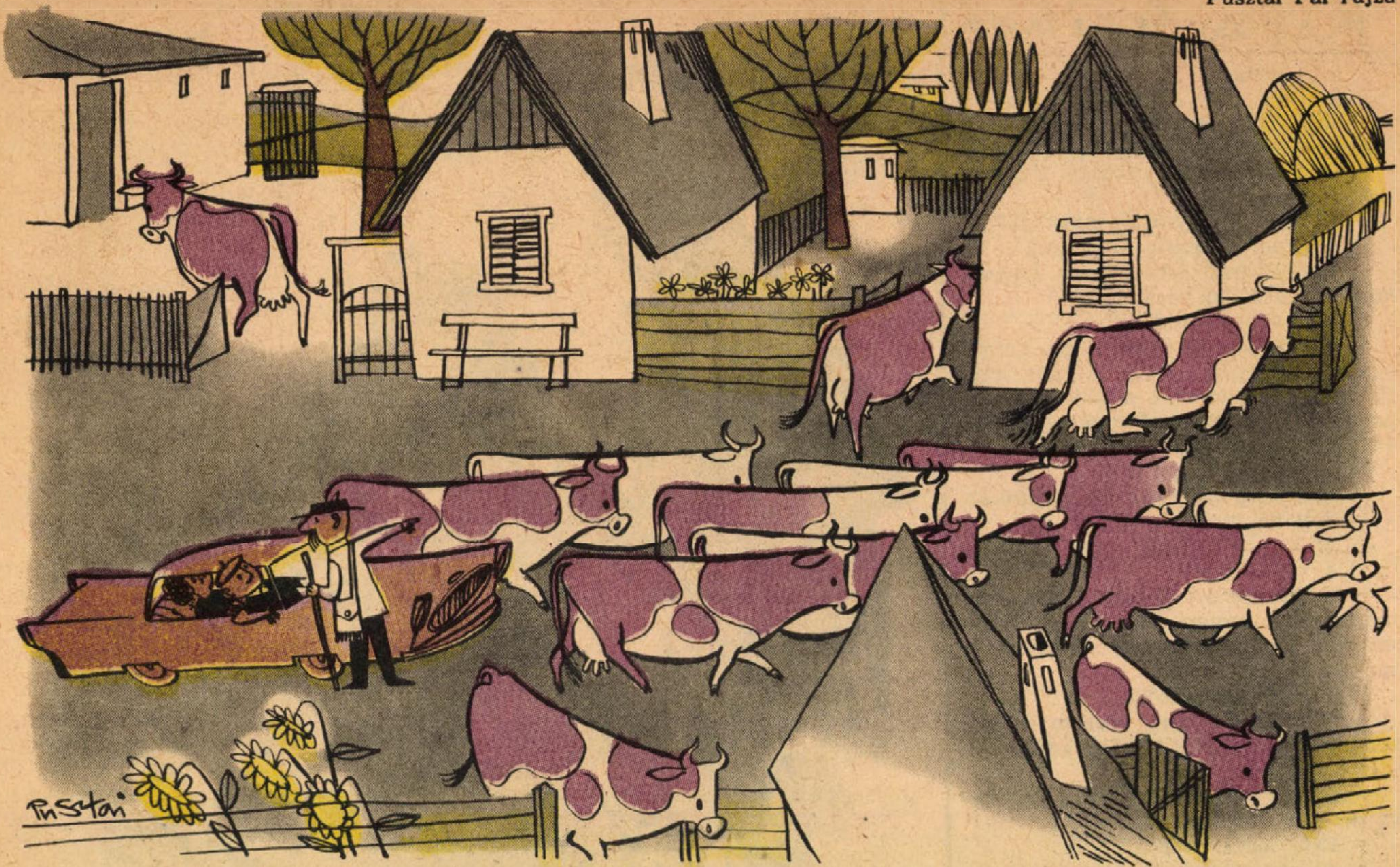

– Menjenek csak a tarka nyomában, pontosan odavezeti magukat . . .

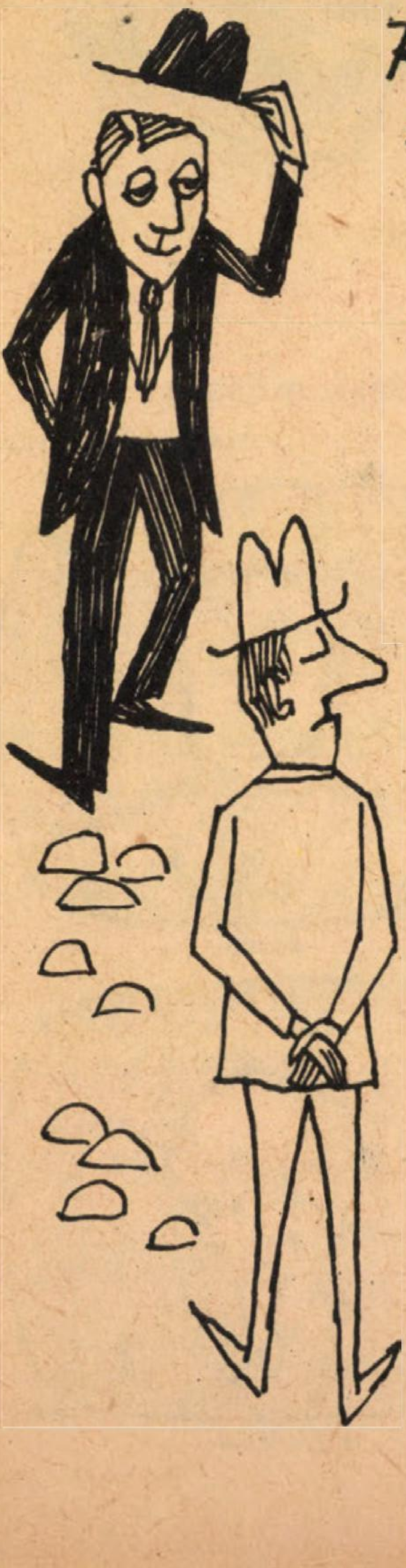

RIMESTALÁNY MEGFEJTÉSSEL

Jó barátod volt Nagy János;
ő is annak tartott téged. —
Átnéz rajtad, s meg se lát most?
Csodálkozol és nem érted.

Köszönsz neki — bólint — s hideg
pillantással tovább siet.

Kiss Péterrel is így jártál
tegnapelőtt — nem fogadta
köszönésed. S kire rájár
a rúd, azt tovább sem hagyja.

(Mily véletlen, gondolod te —
mindkettőnek rossz a kedve.)

Tegnap együtt jöttek s megint
kitértek előled messze,
pedig, tudomásod szerint
nem voltatok összeveszve.

(Nem, a dolog nem véletlen:
haragszanak mind a ketten.)

„Szervusz, József, öreg komám!
nem láttalak ezer éve . . .”
Kurjanthatsz rá holnapután
Kaposira, s nem vesz észre.

(Haragot tart az is véled,
ki sosem volt ellenséged.)

S elvonulnak a barátok: —
egyik hallgat, másik krákog,
emez duzzog, amaz kerül,
s te csak bámulsz — értetlenül.

Tudod-e már . . . mi volt az ok?
— Van egy „pletykás” haragosod! —

Kúsz Jenő

A békaemberek korában

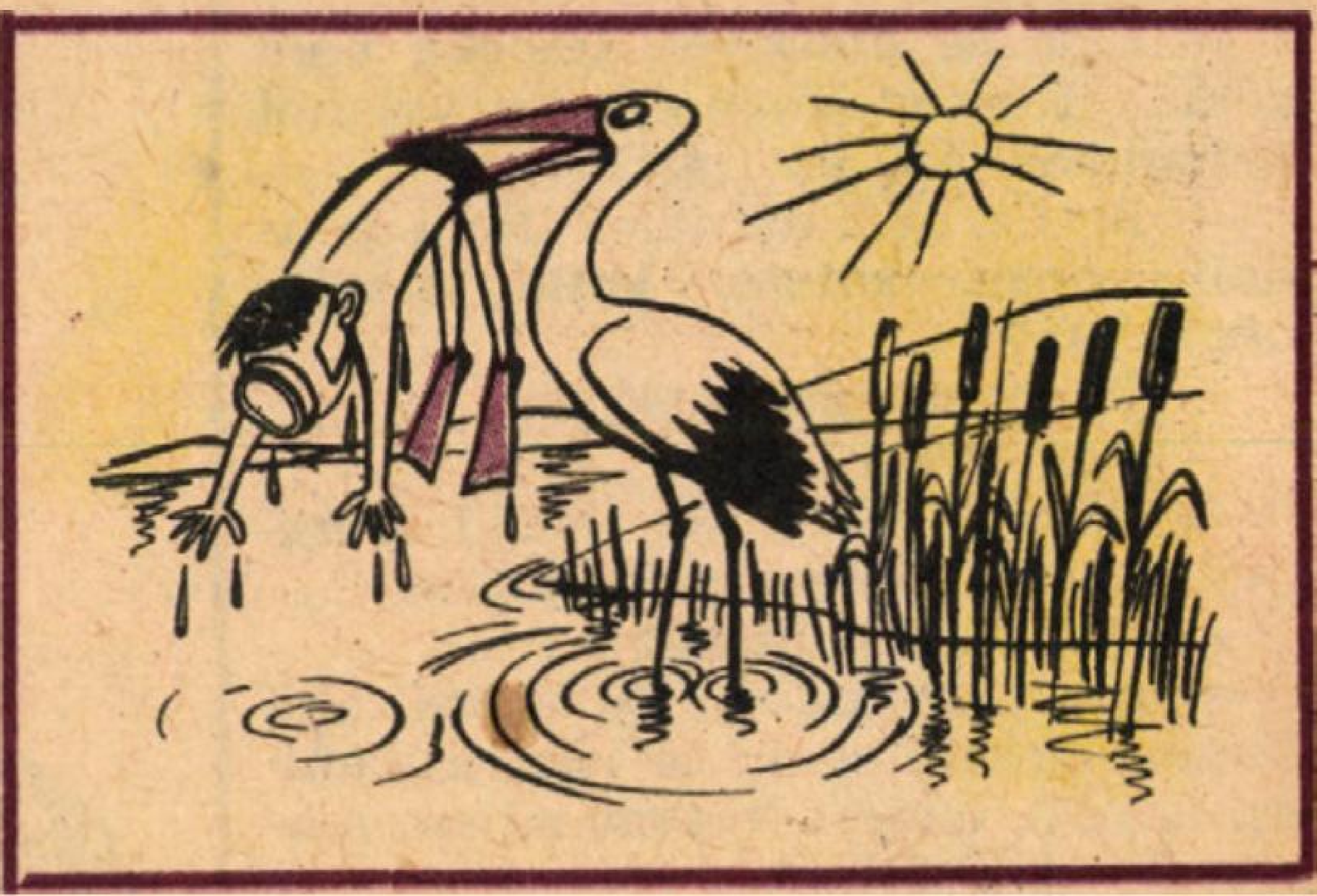

Szemléltető ábra

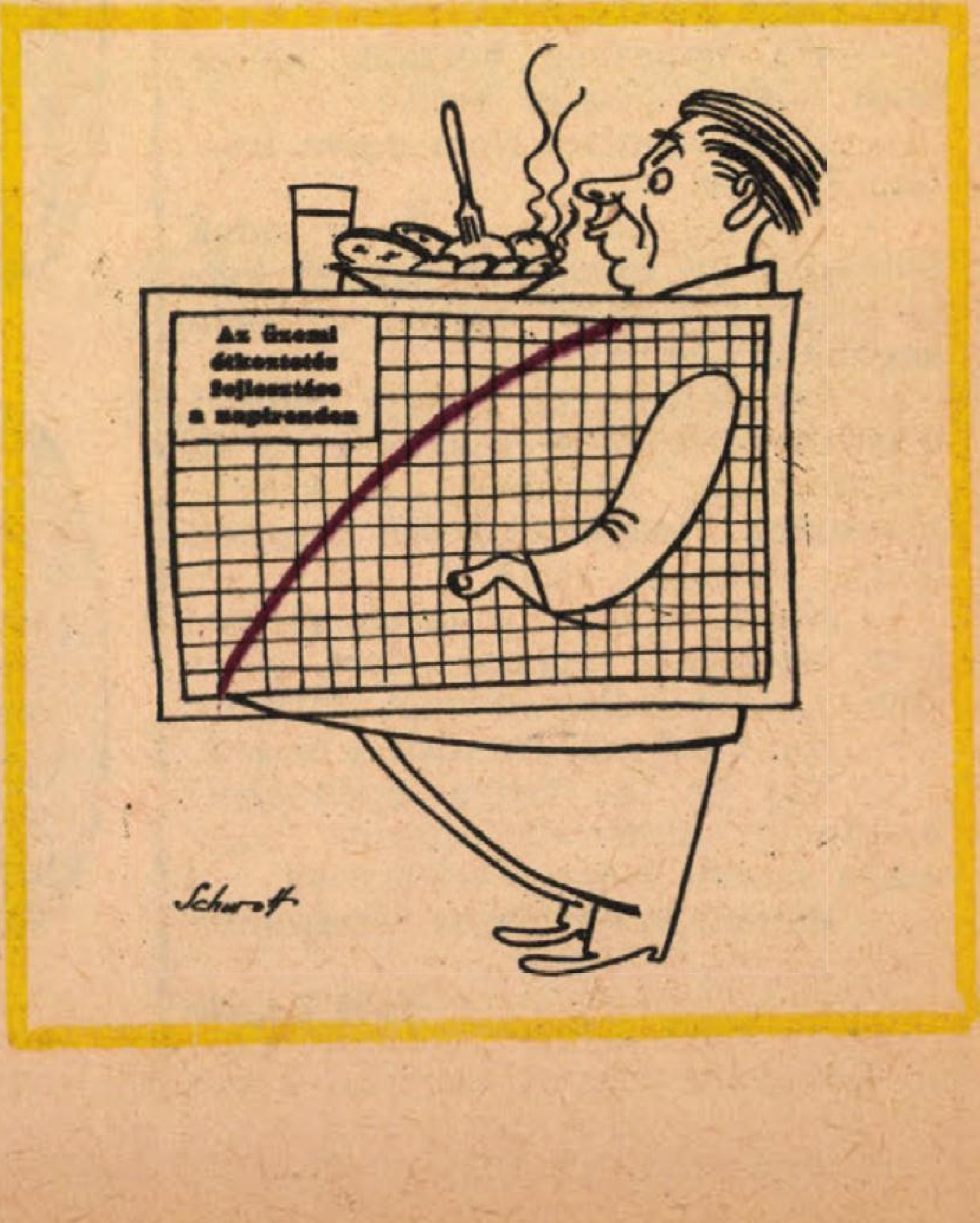
Az üzemi étkeztetés fejlesztése a napirenden

Üdülőben

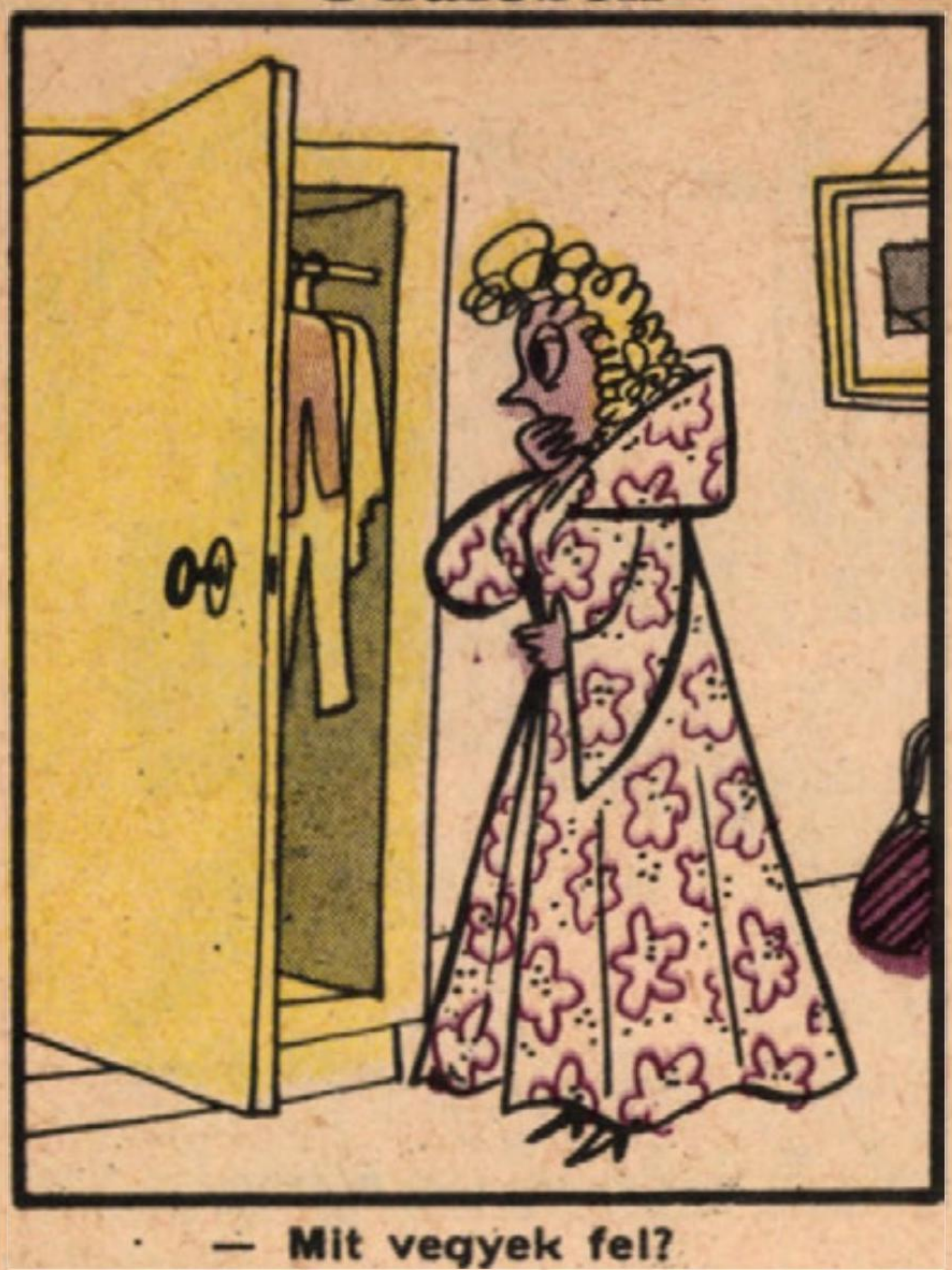

— Mit vegyek fel?

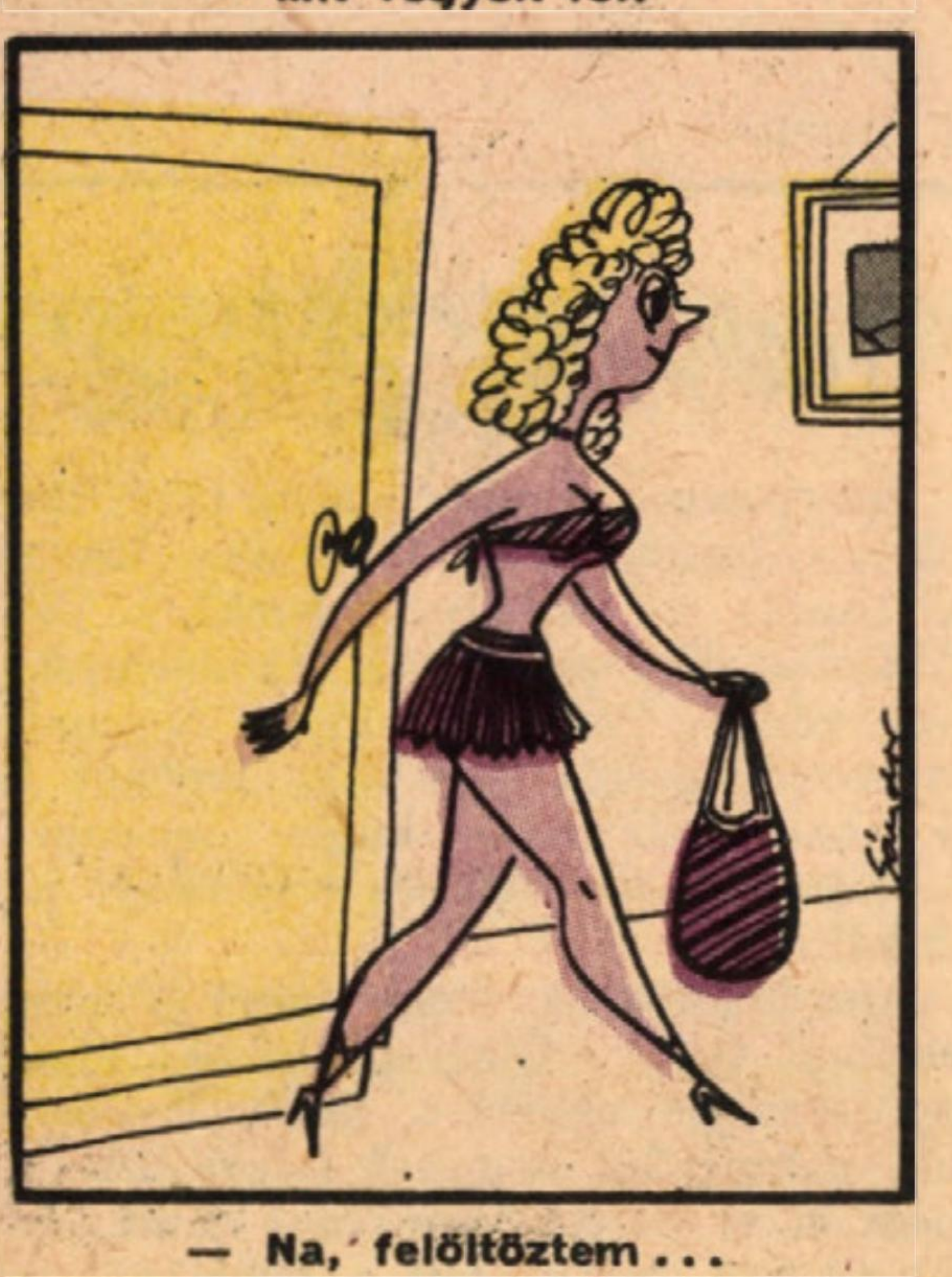

— Na, felöltöztem . . .

Az űrhajózás pillanatnyi állása

Sándor Károly rajza

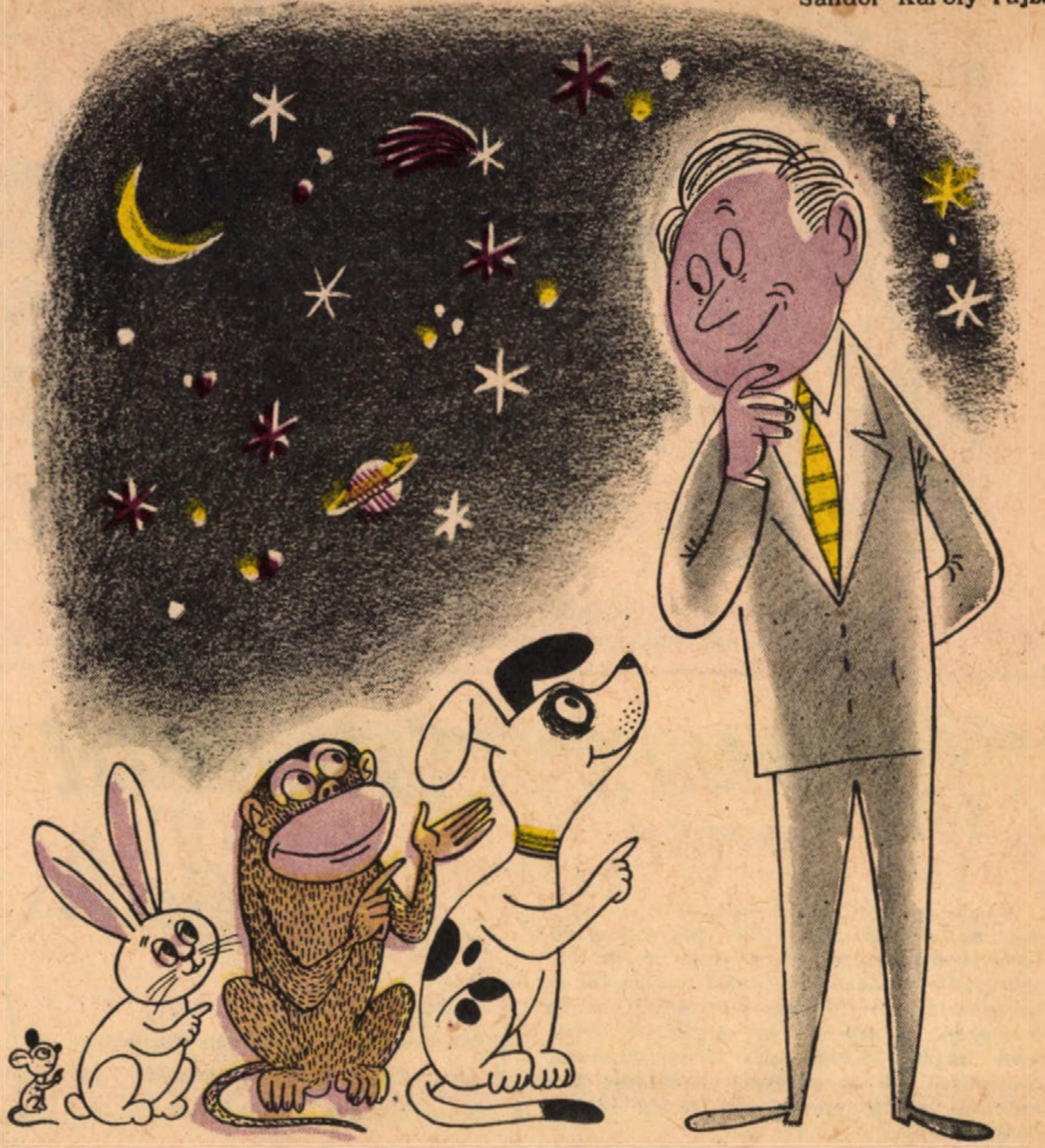

Otvazsnaja, a kutya: Most ön következik . . .

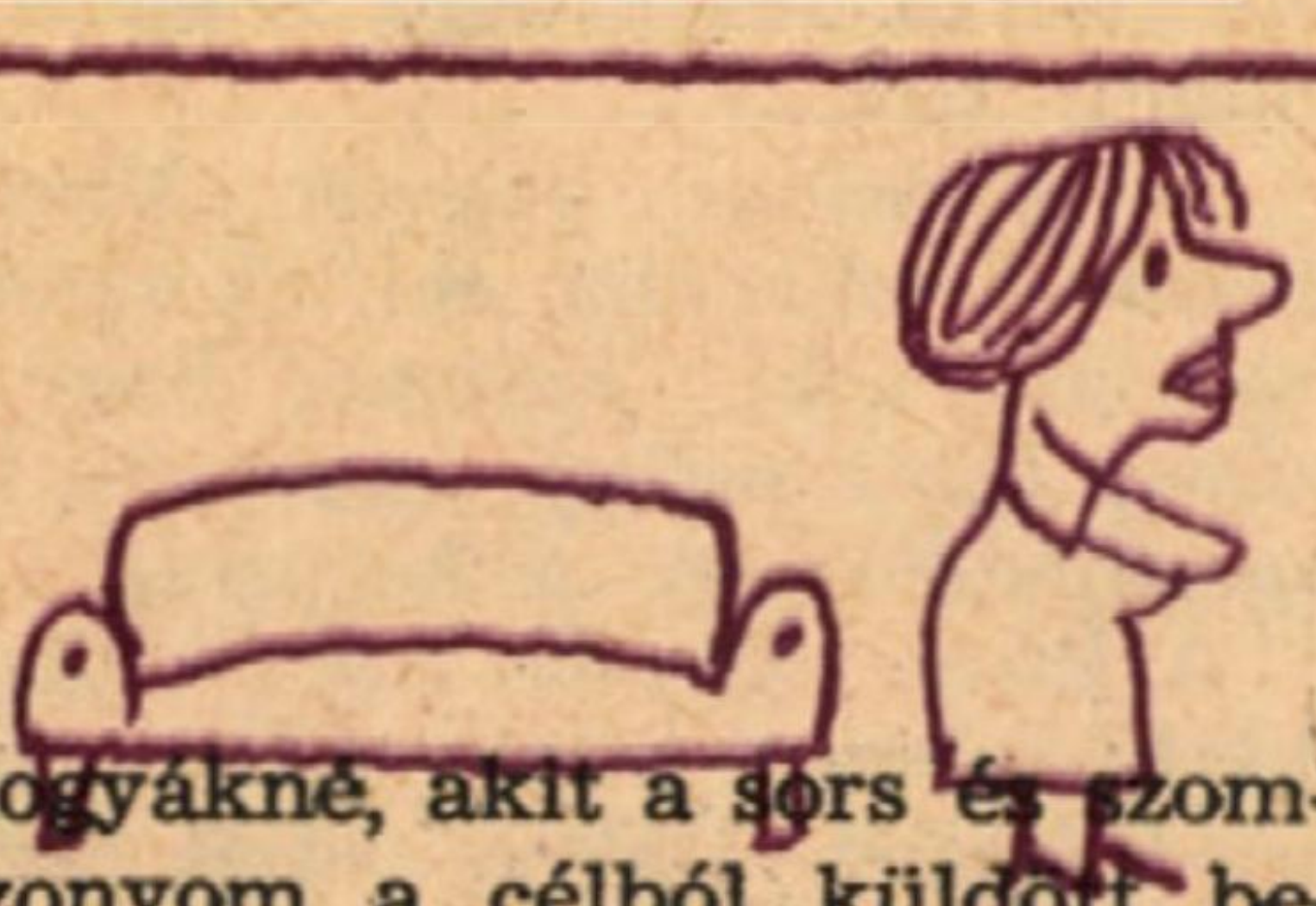

A MÁSIK ASSZONY

Kozmogyákné, akit a sors és szomszédasszonyom a célból küldött bejárni nekem, hogy megkönnyítse a vikszelés, mosogatás, törülgetés — tudományos műszóval —, a második műszak terheit, így szólt a takarítás első napján, miközben vajaskenyérből s tojásból álló tízóraiját fogyasztotta:

— A másik helyen csabai kolbászt, sonkát kapok tízóraira, és hozzá egy pohárka bort.

A későbbiek folyamán, látszólag minden összefüggés nélkül megjegyezte: úgy látja, hogy hajszálra egyforma az alakunk és az én ruhám épp ráillene. Midőn a rám jellemző éleselméjűséggel alig egy-két óra alatt rájöttem, mire is célozhat, és odaadtam neki egy blúzomat, kijelentette, hogy a Másik Asszonytól szintén kapott néhány ruhát, köztük egy nylont és egy tisztaselymet. Az utóbbit aznap vásárolta a Másik Asszony és mivel látta, hogy a színe jobban illik Kozmogyákné teintjéhez, megkérte, hogy inkább ő viselje. Ugyanakkor értesültem róla, hogy a Másik Asszony nem engedi, hogy ő, mármint Kozmogyákné végezze a nehezebb munkát, a súroló vedret kikapja a kezéből, ezzel szemben a bevásárló pénzből sohasem kér vissza és kifogyhatatlan a kedves ötletekből, sálakból és cipőkből, amelyekkel Kozmogyáknénak kedveskedik.

Egyre növekvő kisebbrendűségi érzésem kezdett támadni a Másik Asszonnyal szemben. Istenem, milyen alárendelt szerepet játszom én mellette bejárónőm életében, érzéseiben. Persze az ember hiú és esendő, tehát megpróbáltam vele versenyezni Kozmogyákné kegyeiért. Hiába. A kialkudott idő előtt két órával előbb engedem el? A Másik Asszony azt mondta, ne is kezdjen a munkához, az arcszíne kicsit sápadt ma, majd elvégez ő maga mindent. Friss bécsiszeletet adtam ebédre? A Másik Asszony egész kacsát, és ami maradt, azt becsomagolta neki.

Úgy éreztem, nem bírom már sokáig ezt a hidegháborút, ezt az eszeveszett fegyverkezési hajszát. Tegnap már így szólt Kozmogyákné:

— Egy kredencet adott a Másik Asszony. Nem nagyot, csak olyan kétméterest. Hogy mégis legyen valami emlékem tőle.

És közben mereven a rekamiémat nézte.

Most mit tegyek? Mondjak le végleg Kozmogyákné kegyeiről és elégedjem meg azzal, hogy csak Mellékutca, csak a második legyek ennek a nőnek az életében? Mert attól félek, hogy a család nem egyezne bele, hogy a rekamiét odaadjam. Na és, ha odaadom? Ki tudja, jövő héten nem ajándékoz-e neki a Másik Asszony toronyórát öröklakással?

A kétségbeesés vakmerővé teszi az embert. Felhívtam a Másik Asszonyt, hogy végtelen jóságához folyamodva megkérjem: ne halmozza el olyannyira kegyeivel bejárónőnket.

Mielőtt azonban előjöhettem volna fohászommal, megszólalt:

— Könyörgöm, ha lehet, ne adjon egész kacsákat, tisztaselyem ruhát és kredencet bejárónőnknek, mert nem bírom tovább a versenyt!

Kertész Magda

Egyetlen megoldás

Mészáros András rajza

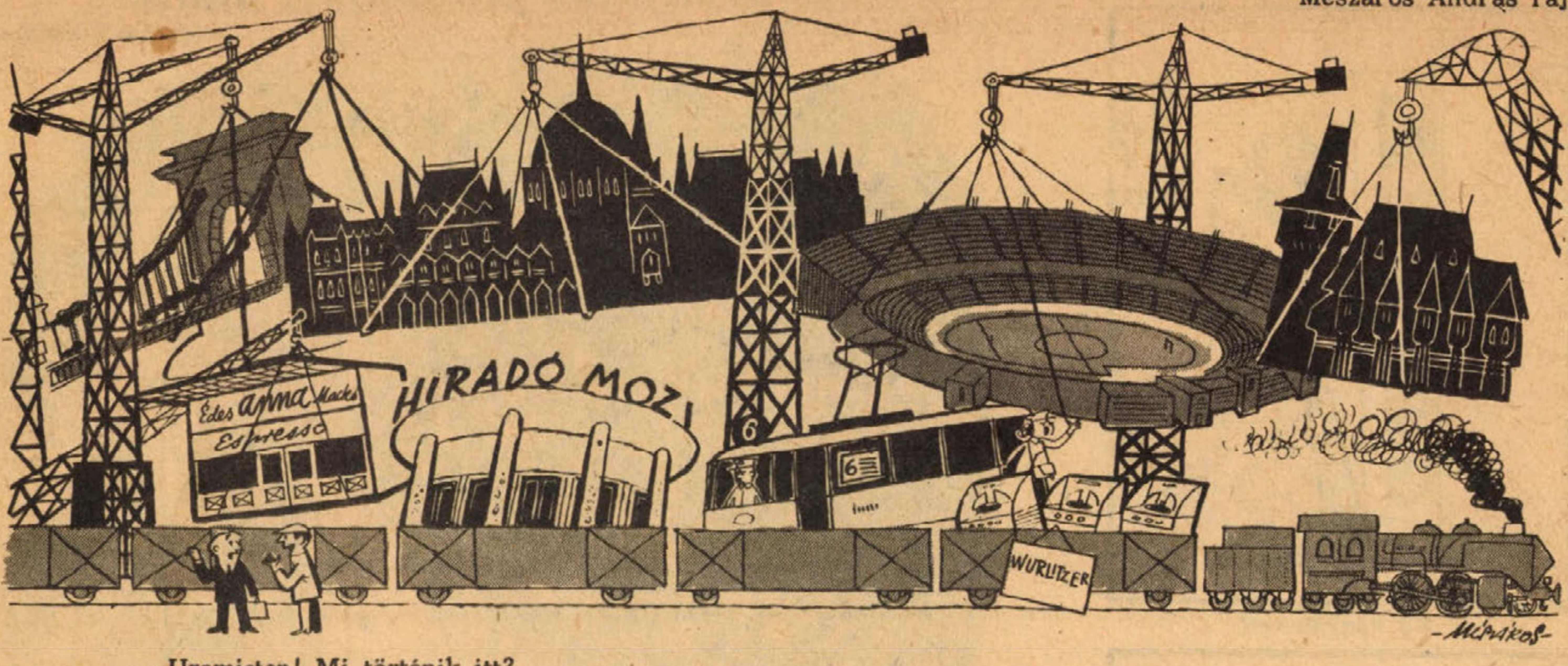

– Uramisten! Mi történik itt?
– Leszállítjuk Budapestet vidékre. Talán így lemennek utána a most végzett fiatalok...

Halad a korral

Valóban nem lehet konzervatív papnak nevezni a Louisville-i (Kentucky állam, USA) methodista egyház egyik ifjú lelkészét. A lelki atya most avatta fel új templomát, amely közadakozásból, de az ő egyéni tervei szerint épült. A templom saját uszodával, teniszpályával, garázzsal és — elvégre nemcsak malasztból él az ember — zenés bárral rendelkezik.

Istentisztelet előtt, után, sőt közben is a hívek úszkálhatnak, teniszeznek, és ha megszomjaznak, remek viszkit ihatnak. Csinos bárhölgyek nyújtják át a csodálatos nedűt.

Amikor az öregebb templomjárók megbotránkoztak az újításokon, a fiatal pap így hárította el a támadásokat:

— Az egyházat mindig azzal vádolják, hogy nem halad a korral. Megmutattam, hogy ez nem igaz. Meglátják, hogy ezekkel az újításokkal az istentől elrugaszkodott fiatalságot is a templomba csábítjuk...

(Vagy a bárba... A szerk.)

Tatarozási ballada

„Épületes” dologról írok,
Miközben töltőtollam rágom,
Tatarozási ügy szerepelt
Nemrégiben a bíróságon.

Két csaló kőművesmesternek
Bűnügye került tárgyalásra:
Az egyik csalt a számlázásnál
És „falazott” neki a társa.

Üzelmeikért börtönt kaptak,
Ott állnak mostan póruljárva,
Kiírhatják majd cellájukra,
Hogy: „Tatarozás miatt zárva.”

Hidvéghy Ferenc

A vakmerő tűzoltó

Háromszor gyulladt ki a tűz Trent olasz városkában és háromszor tüntette ki magát az oltási műveletekben Della Giacomo 30 éves tűzoltó. Csodálatosképpen mind a három tűz Pietro Morandini vagyonos polgár házatáján lobbant fel. A biztosítótársaság külön nyomozást folytatott és az különös eredményt produkált.

Megállapították, hogy mind a három esetben Della Giacomo bátor tűzoltó gyújtogatása okozta a tüzet. A tűzoltó, aki vakmerően nemcsak felgyújtotta, hanem el is oltotta Morandini házát, a bizonyítékok súlya alatt a következő vallomást tette:

— Szerelmes vagyok Morandini lányába, Giulianaba, aki kikosarazott. Meg akartam neki mutatni, hogy vagyok olyan bátor legény, mint az a fickó, akit megajándékozott a kegyeivel.

A forró vallomás után a tűzoltót fogházbüntetésre ítélték. Ezen senki sem csodálkozott. Ekkora tüzet csinálni egy kis szerelemből!

Pusztai Pál rajza

Jucika segédkezik a cséplésnél

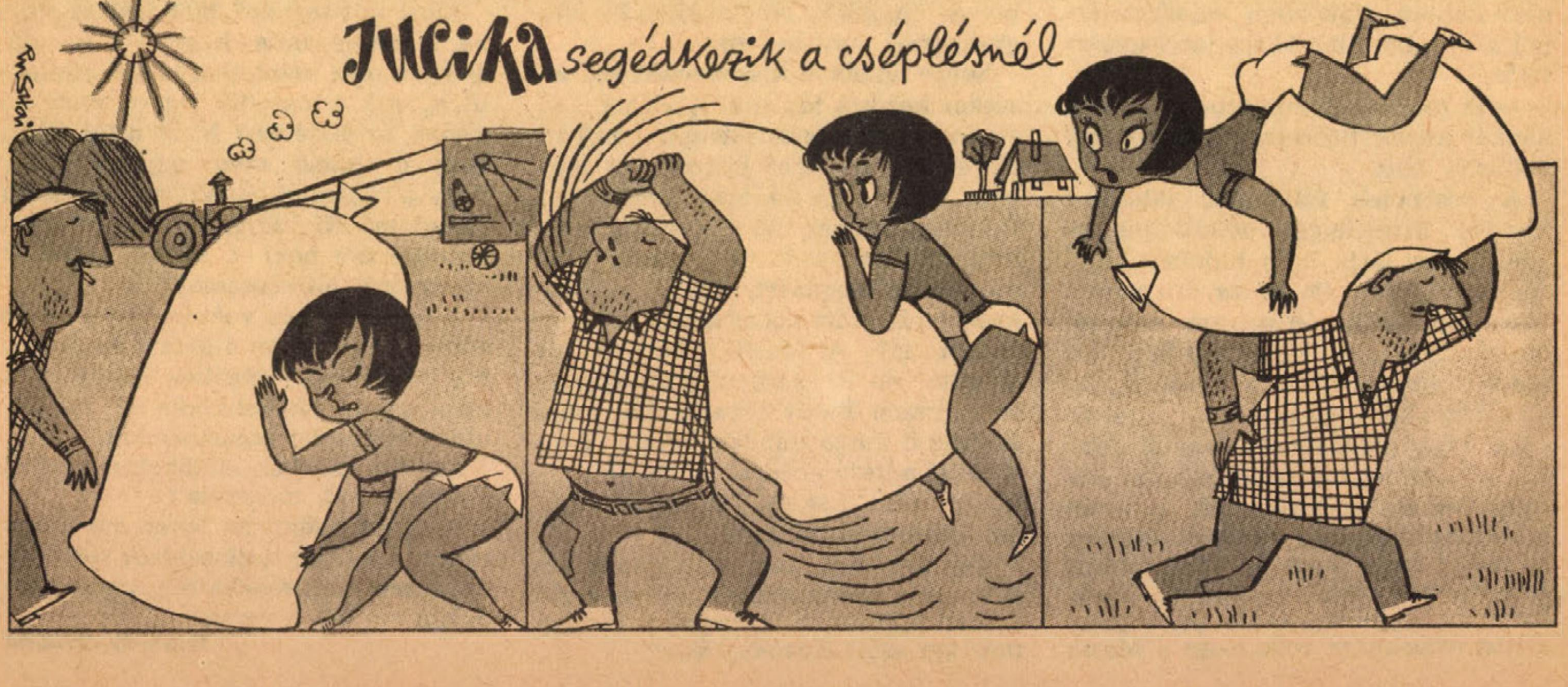

TAXI-ELOSZTÁS

Erdei Sándor rajza

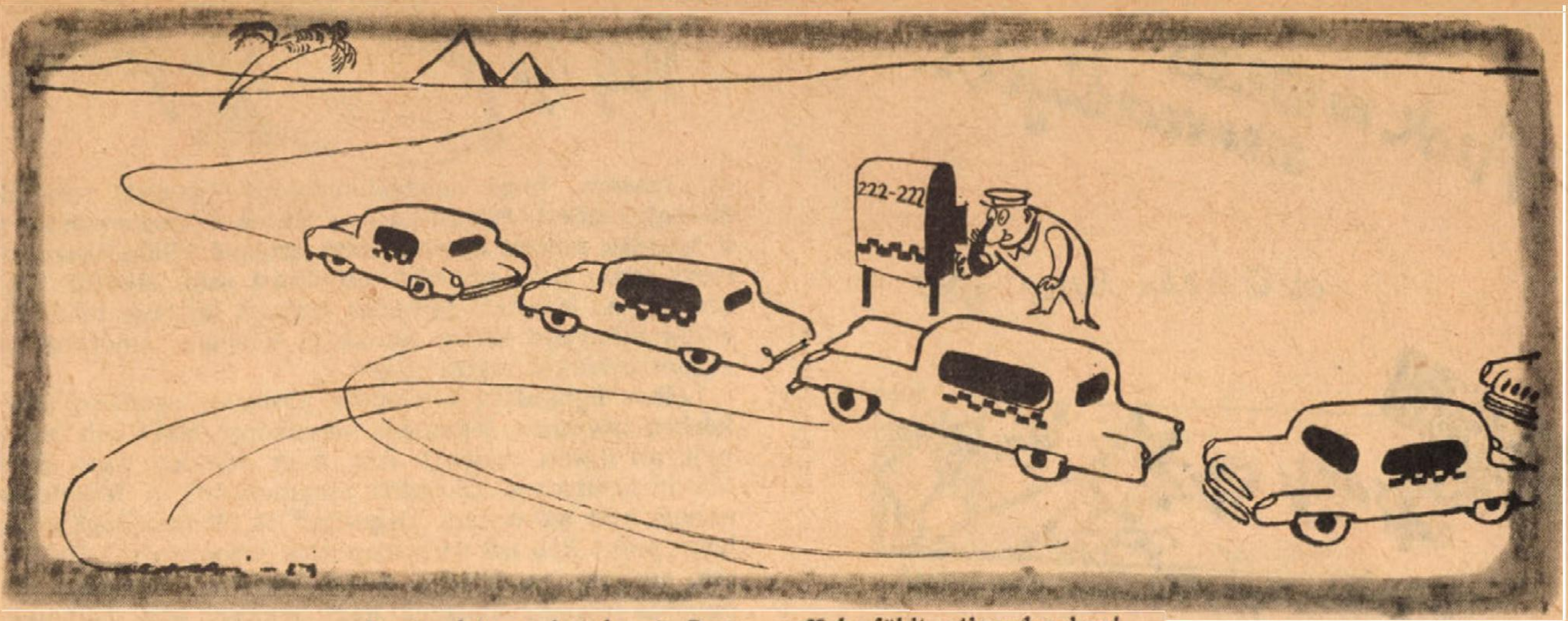

– Igenis, kérem, két kocsit Pestre a Kelenföldi pályaudvarhoz!...

CASTOR és POLLUX

Amikor időszámításunk előtt, a nyolcadik század derekán Spártát is bekapcsolták a pánhellén távbeszélő hálózatba, Castor és Pollux is elhatározta, hogy bevezetteti a telefont. A két legendás, elválaszthatatlan jóbarát ekkor már végleg letelepedett Spártában a sok dicső harc után. Sajnos, a telefon bevezetése nem ment olyan könnyen, ahogyan azt elképzelték. Mivel Spárta kies villanegyedének két egymás mellett fekvő villájában laktak, kezdetben úgy festett a dolog, hogy csak az egyikük részesülhet a telefon áldásaiban. Kevés volt ugyanis a kábel, s a dór posta képtelen volt mindkettejüknek fővonalat biztosítani. Ekkor azt ajánlották nekik, hogy legyen ikertelefonjuk. Ennek az a hátránya, hogy egyszerre csak az egyik beszélhet, előnye viszont, hogy néhány obulussal olcsóbb. A két jóbarát örömmel fogadta a megoldást, néhány nap múlva már mindkét villában befejezték a szerelési munkálatokat. Boldogan használták a nagyszerű készüléket a barátság mintaképei. Abban is megegyeztek, hogy ha egyiküknek esetleg sürgősen fel kell hívnia valakit, vagy ha fontos telefonhívást vár, mialatt a másik beszél, akkor egyszerűen átszól és megkéri, hogy hagyja abba a beszélgetést. Az ilyen apró szívesség, figyelmesség szinte említést sem érdemel két olyan jóbarát között, akiknek nemes érzelmeit sok véres háborúban számos közös hőstett pecsételte meg. Valóban, amikor az első alkalommal Castor gyengéden bekopogtatott Pollux kapuján, s kérte, hogy tegye le már a kagylót, mert sürgősen beszélni szeretne, Pollux készségesen és azonnal befejezte a beszélgetést. Magában örült is annak, hogy kifejezést adhatott baráti érzelmeinek, áldozatot hozhatott Castorért, hiszen alig néhány percig beszélt csak, ő különben sem szerette a távtelefonálást. Legközelebb Castor újra bekopogott barátja ajtaján.

– Ne haragudj, ó, Pollux, de sürgősen fel kell hívnom Telemachost, lennél szíves befejezni a beszélgetést. És ha nem vennéd rossznéven, megkérnélek valamire. Ne mindig akkor telefonálj, amikor én szeretnék beszélni, vagy engem keresnek. Tegnap Heléna egész este hiába próbált felhívni, mindig mással-beszélt jelzett a készüléke. Idegenkedem attól, hogy zavarjam legjobb barátomat.

Pollux könnyekig meghatva köszönte a jótanácsot, közben igyekezett visszagondolni arra, hogy kivel is beszélt előző este. Mindössze két beszélgetésre tudott visszaemlékezni, egyik sem tarthatott tovább tíz percnél. Castor a hűséges barát mintaképe, de talán egy kicsit türelmetlen, a sok nehéz harc nem tett jót az idegeinek.

Alig két nap telt el, amikor Castor föl akarta hívni barátját, Achillest, de sehogyansem tudta, mert készüléke süket volt. Így füstölgött magában:

– Pollux túlzásba viszi a dolgot. Mindig javíthatatlan fecsegő volt. Ha elkezd beszélni, nincs tekintettel semmire sem. Az eszébe sem jut, hogy a telefon nemcsak az övé, hanem az enyém is. Már kínos mindig figyelmeztetni, de úgy látszik, őt nem zavarja.

Még várt egy kicsit, aztán átment a másik villába. A hangja egy kissé ingerült volt:

– Barátom, befejezhetnéd már a beszélgetést, én is szeretném használni a telefonomat. Nem lehetne megelőzni az ilyesmit? Egy kis megértés, ennyi az egész.

Pollux elpirult, azonnal befejezte a beszélgetést, de jócskán bosszankodott. Igaz, gondolta, megbeszéltük, hogy szólunk egymásnak, de arra nem számítottam, hogy Castor ezzel visszaél. Mit gondol, ki ő? Nekem nem lehet fontos telefonálnivalóm? Csapjam le mindig a kagylót az ő kedvéért? Érdekes!

Amikor a következő héten Castornak éppen eszébe jutott, hogy sürgősen fel kell hívnia egyik ügyfelét, Menelaost, készülékében nem volt élet. Castort elöntötte a méreg. Hát persze, Pollux beszél, a javíthatatlan telefonáló, a távbeszélő, a főpletykás. Mit neki félóra, egy óra! Direkt csinálja, esküszöm, direkt csinálja. Az lesz a vége, hogyföljelentem a postánál.

Néhány percig hiába várt, aztán átrohant Polluxhoz. Köszönés helyett nekitámadt:

– Mindennek van határa! Én nem fogom tönkretenni miattad az idegeimet. Azonnal tedd le a kagylót, mert nem állok jót magamért!

Pollux elkékült a méregtől:

– Micsoda? Fenyegetsz? Kikérem magamnak ezt a hangot. Ugráltál volna Theseusszal szemben, de akkor kisebb volt a szád. Azért sem teszem le a kagylót, tudod!

Castor fojtott hangon csak ennyit mondott:

– Még öt percig várok.

És méltóságteljes léptekkel, de végsőkig feldúlva távozott.

Pollux nem tette le a kagylót. Öt perc múlva egy kődarab repült be az ablakon keresztül és könnyű sebet ejtett a homlokán. Pollux felordított, lecsapta a kagylót, magára rántotta sisakját, megragadta pajzsát és kardját, és kirohant. Castor már hadfelszerelésbe öltözve várta. Vadul összecsaptak, szikrázott a kardjuk. Az emberek kiszaladtak az utcára, hogy tanúi legyenek a titánok harcának. Sokáig ugyan nem szurkolhattak, mert Zeus néhány villámmal elhessegette őket, a két hérószt pedig magával ragadta. Leültette őket az Olympos egyik sziklájára és szemrehányóan mondta:

– Szép kis jóbarátok! Nem álltátok ki a próbát!

Lent Spártában az emberek egyrészt bánkódtak afölött, hogy a legcsodálatosabb barátság sem tart örökké, másrészt azonban örültek annak, hogy fölszabadult egy vonal.

Feleki László

Azok az átkos szenvedélyek!...

Szűr Szabó József rajzai

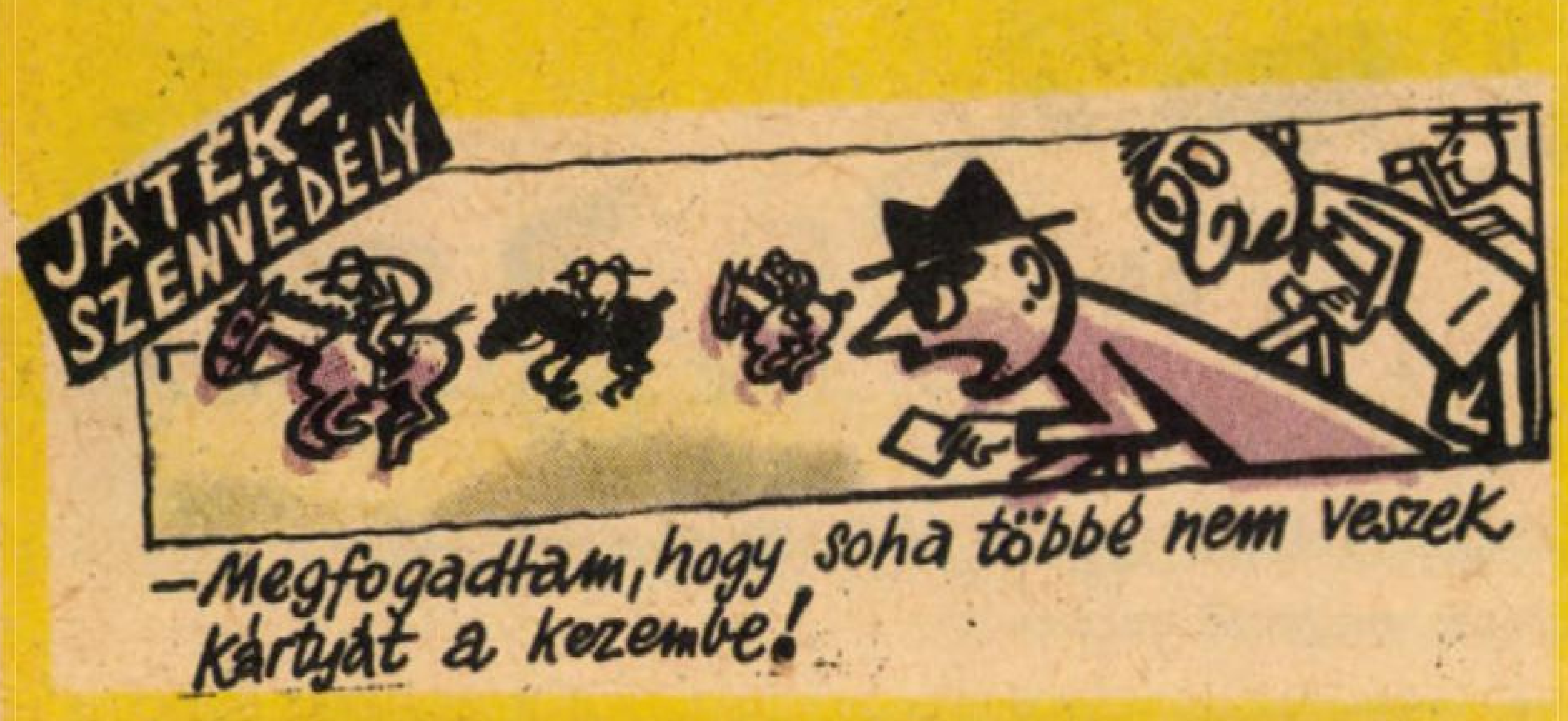

–Megfogadtam, hogy soha többé nem veszek kártyát a kezembe!

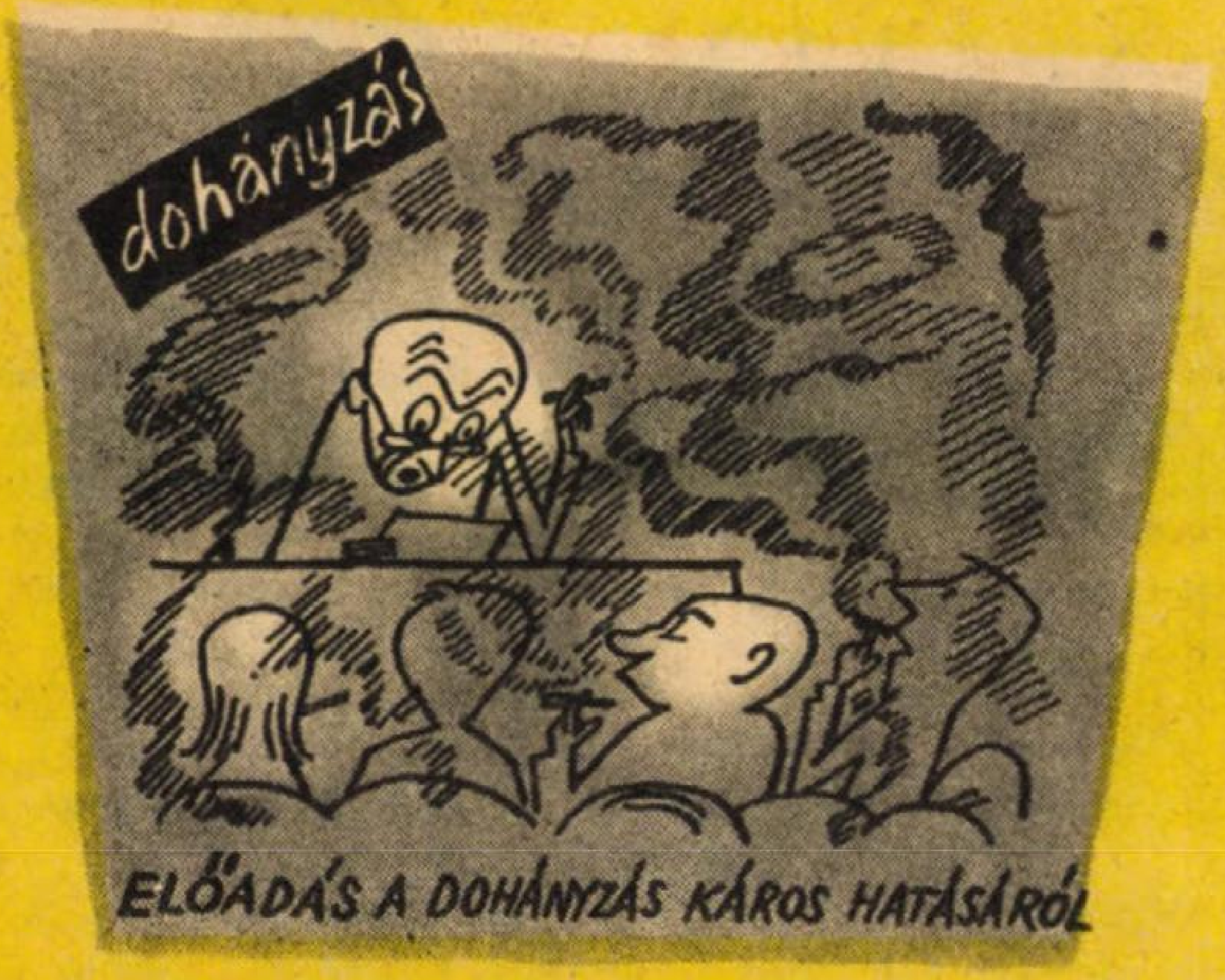

ELŐADÁS A DOHÁNYZÁS KÁROS HATÁSÁRÓL

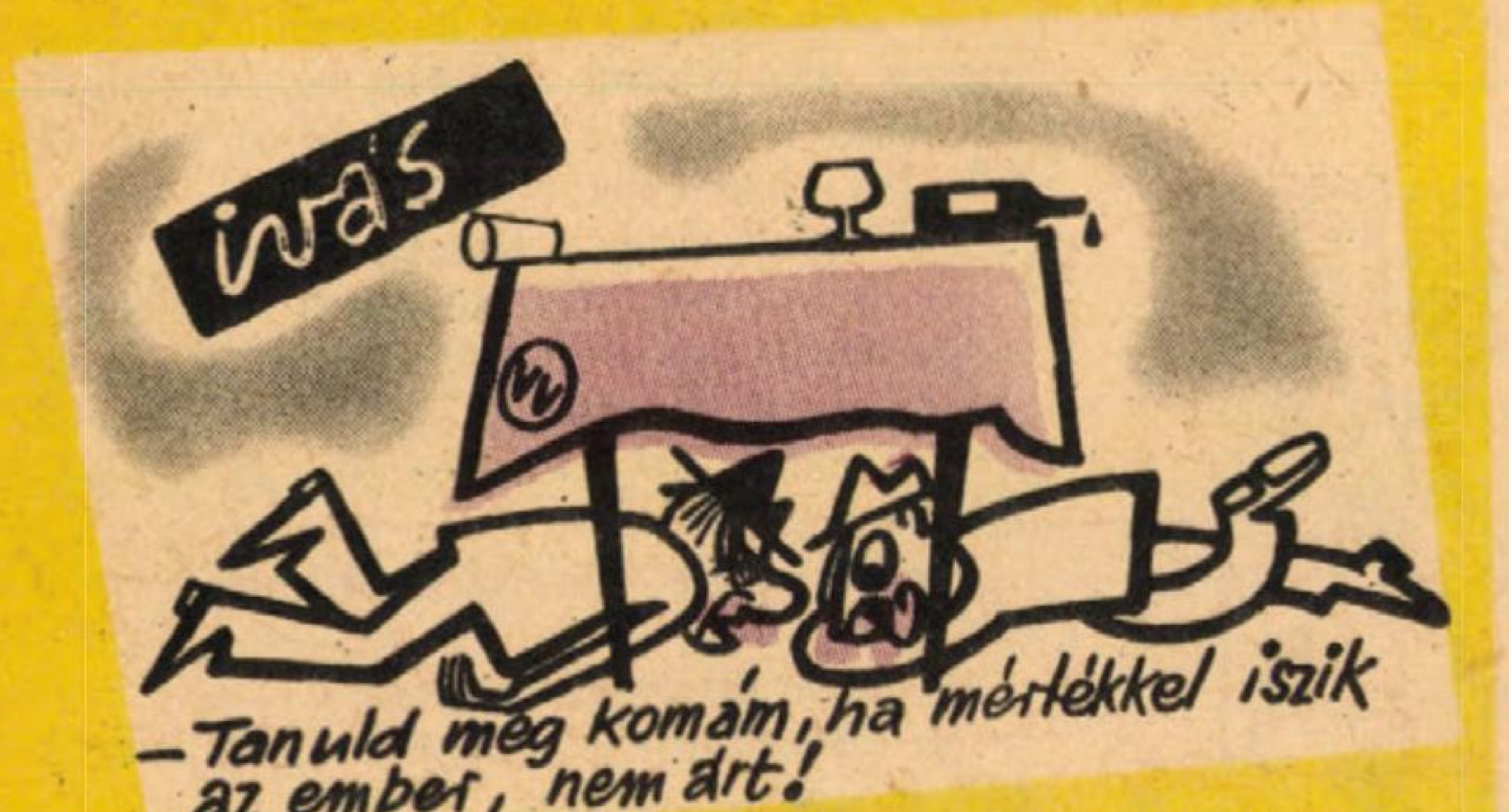

–Tanuld még komám, ha mértékkel iszik az ember, nem árt!

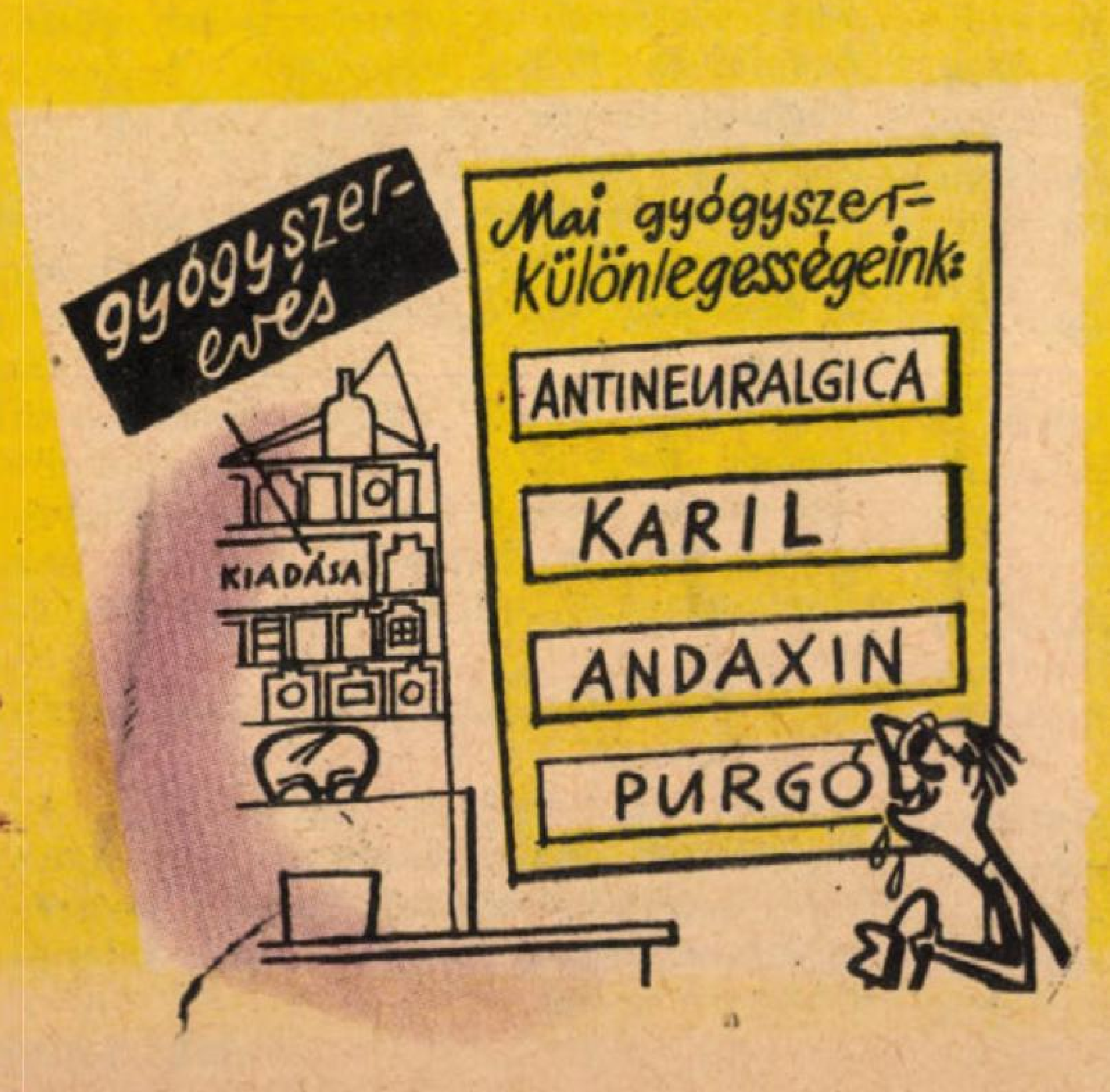

Még egy majom...

Olvasom, hogy australopithecus-koponyát találtak Sidney mellett. Egymillió éve élt ez a majomember s a híradás szerint a lelet azért értékes különösképpen, mert eddig még egyetlen csontjára sem sikerült ráakadni. Az ausztrál pithecus egykori létezése tehát eleddig hiányzott szeme annak a láncnak, amelyen az ember eredetét visszavezetik.

Lelkes hangulatú a jelentés, jómagam azonban, amiközben olvasom, feszengek némiképp. Mert mit bizonyít az újabb majom? Azt, hogy tényleg van köze származásunkhoz. Őszintén megmondom, a felfedezés engem már akkoriban idegesített és föl nem foghatom, hogy miért kell ezt újra meg újra bizonygatni? Hallottuk, tudjuk, beszéljünk másról. Éppen olyan, mintha naponta fejemre olvasnák, hogy nemcsak apai dédapám, de anyai üköm is vízfejű volt, és hogy az egész família gyagyás kissé.

Mindazok nevében, kik adnak férfias külemükre és méltóságukra, ezúton kérem föl a tudósok nagyrabecsült testületét, pihentessék átmenetileg a pithecusi problematika firtatását. Rövidesen útrakelünk az Űrbe, ismerkedünk bolygótársak és távoli világok népével, nem kell az ilyesmit előre kibeszélni. Várjuk meg előbb, hogy ők mit mondanak a maguk őseiről. Ha majd kezdik mesélni, hogy rózsabokorban jöttek a világra, akkor mi eldicsekszünk, hogy bennünket viszont az Úr teremtett a saját képére és hasonlatosságára. Ha aztán egy kissé már összemelegedtünk, ha majd az első napok merevsége valamelyest fölenged, ha majd egy pohár helvéciai kadarka mellett megoldódik a nyelv és azt mondják, hogy idefigyelj, pajtás, tartozom neked egy vallomással, az én öregapám hegyi kecske volt és mekegett ... majd akkor mi is előállunk és új barátainkat keblünkre ölelvén szólunk:

— Egyet se búsulj, cimbora, a miénk meg a fán ült és egész nap vakarózott.

Kisjó.

Fejedelmi többes

— Leszálltunk hátul? — szólt bele a kalauz a mikrofonba és én mindjárt kiáltottunk, hogy nem, kérem, ne indítsunk, mert egy bácsi épp le akarnak szállni, mire a kalauz kicsit mérgesen néztek bele a két szemeinkbe. Aztán a bácsi leszálltak, a kalauz megint kiáltottak, hogy igyekszünk, a vezető kicsit gyorsan indítottak és én majd hanyatt estünk, de szerencsére én elkaptuk a masztodon-testű autóbusz egyik rúdjait. A vidám kalauz új dalba kezdtek: „Váltsunk jegyet, kérem! Középen szállunk fel, hátul szállunk le! Kérünk egy helyet átadni!” Akkor én odanéztünk és láttunk egy idős asszonyt, mire én felugrottunk, az idős asszony leültek, de csak pár percig bírták. Ezen az autóbuszon ugyanis az ülőhelyek még kényelmetlenebbek, mint az állóhelyek és miután én láttuk, hogy a nénike már menekvést keresnek a zötyködős helyen, meg akartunk szólalni, én is a pápai enciklikák és a császári házak fejedelmi többesében: Adjunk át egy idős néninek egy — állóhelyet! De mire ezt én elhatároztuk, a néni már le is szálltak. Ezek után számunkra már nem maradt más, mint morfondírozni: melyik körlevél, plakát, vagy használati utasítás adta az impulzust Közlekedés-Ország főkigondolóinak, hogy a kalauzokat erre a „Menjünk előrébb!” — „Igyekszünk!” — „Leszálltunk hátul?” — magyartalan, nyakatekert és fonák fejedelmi többesben mondandó szövegre betanítsa.

bo-ér

MISKOLCI KÉPESLAPOK

Várnai György rajzai

Megnyílt az 1000 személyes Hámor étterem

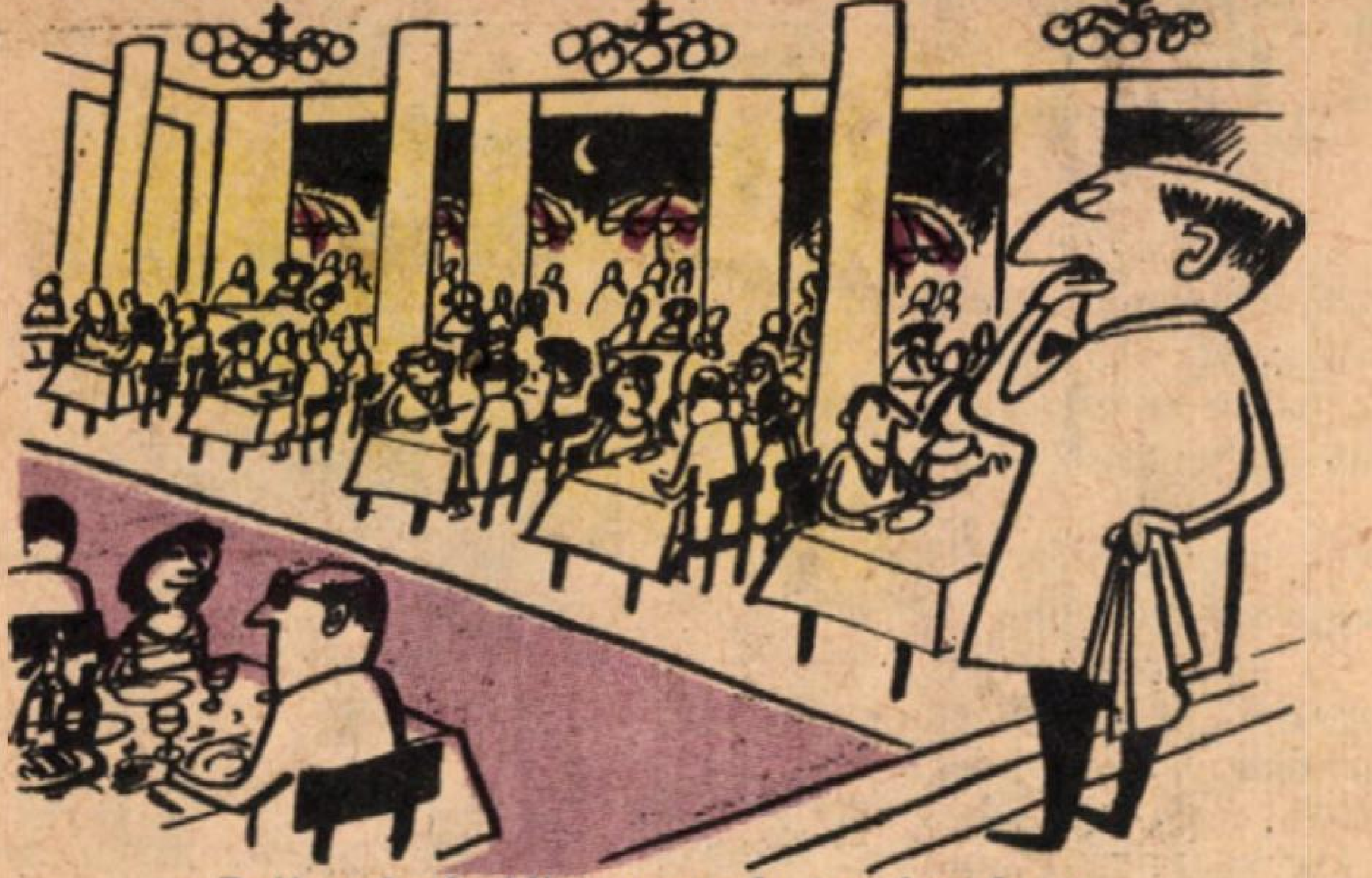

— Rettenetes! Alig vannak nyolcszázan...

Kiesett az MVSC az NB. I.-ből

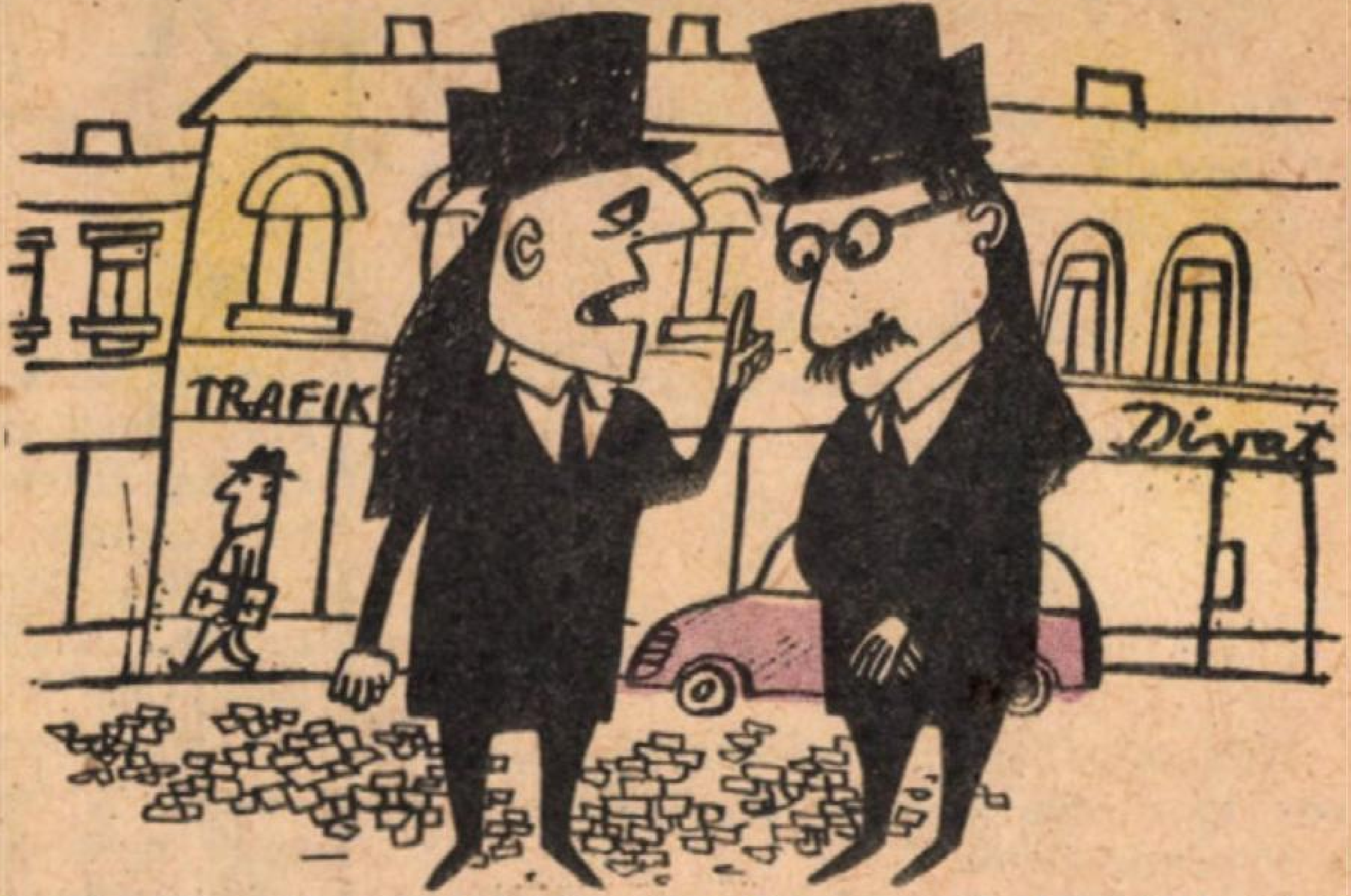

— Én mondom magának, ha akkor, március hetedikén berúgtuk volna azt a 11-est, akkor most nem itt tartanánk.

Hiába minden!

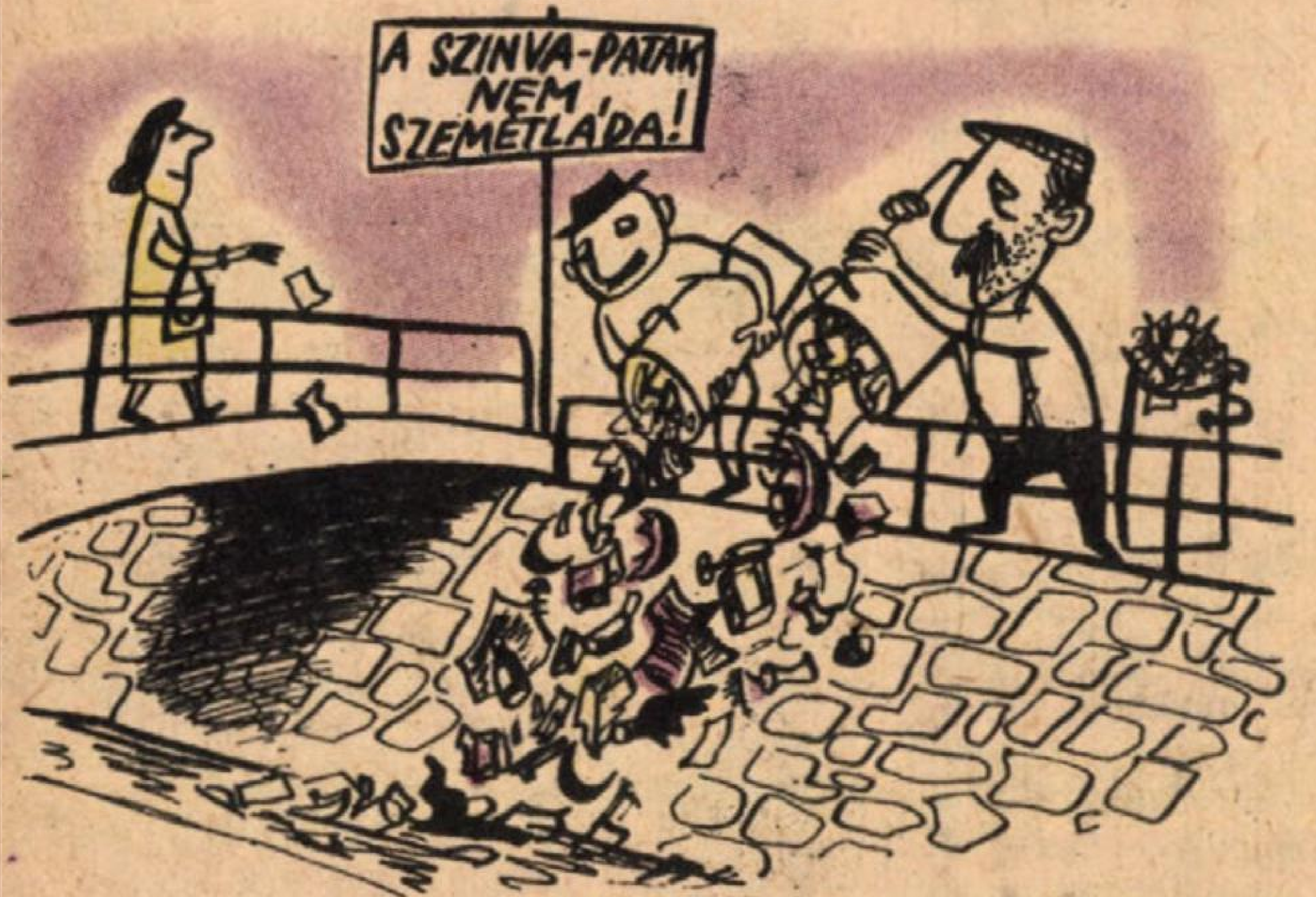
A SZINVA-PATAK NEM SZEMÉTLÁDA!

Figyelmeztetés

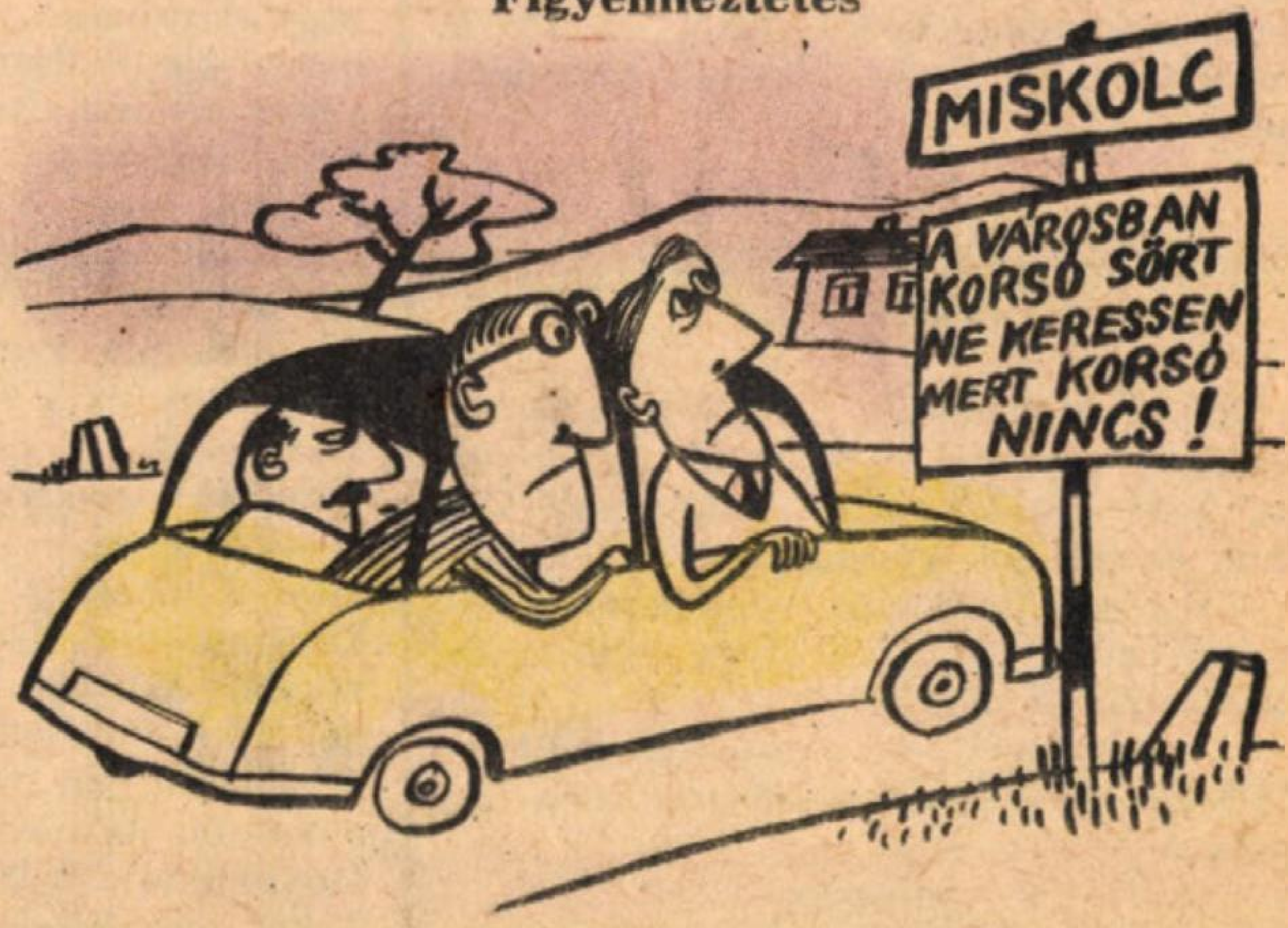
MISKOLC
A VÁROSBAN KORSÓ SÖRT NE KERESSEN MERT KORSÓ NINCS!

Diagnózis

Öt esztendős Andris fiam, megpillantva a zöldborsófőzeléket, közölte a tisztelt házzal, hogy nem éhes, s nem szándékozik vacsorázni. Mivel minden rábeszélés hiábavalónak bizonyult, szigorú szülőhöz illően rászóltam:

— Hát akkor mars az ágyba, haszontalan kölyke!

— A fülcimpám fáj — mondta ő szepegve.

— Nem belül? — kérdezte tőle a nejem.

Andris pillanatok alatt rájött, hogy ha fáj valami, az igazából véve csak belül fájhat, a kérdésre tehát rábólintott:

— De belül.

— Tudtam — emlékeztetett a feleségem. — Ezek a büdös kölykök a parkban megint egymásra szórták a kavicsot. Tavaly is az orvos pumpálta ki a kavicsot a füléből. Te jó isten, hívd gyorsan az orvost!

— Nem kell orvos — mondta Andris — pumpáljátok ki ti!

Elromlott kölniszórót használtam erre a célra, ügyesen kitágítva a szórófejen a lyukat, de az eredmény nulla lett.

— Még jobban fáj!

Fájdalomcsillapító és nyugtató került elő, szépen beszedte, ám az eredmény csak nem akart mutatkozni, arcán ottmaradtak a fájdalom jelei. Töprengeni kezdett ő is, mit lehetne tenni, végül keserű arccal megkérdezte:

— Van itthon egy kis kolbász?

A mielőbbi nyugalmat áhítva, a feleségem a spájzba szaladt, s pillanatokon belül hozta a húsz dekányi kolbászt meg a kenyeret. András hozzáfogott a lakmározáshoz, s amint a kolbász elfogyott, ránk nézett és a bölcsek egyszerűségével kijelentette:

— Meggyógyultam. Úgy látszik, az éhség ment a fülemre.

Galambos Lajos

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Kérlek szépen, kollégám — mondja az egyik igazgató a másiknak —, lenne egy kérésem: nem vennéd oda a fiamat a vállalatodhoz?

— Nagyon szívesen. Mit tud?

— No hallod, ha tudna valamit, magam alkalmaznám!

*

Az őrmester oktatja az újoncot:

— Ha az őrségen állva azt érzed, hogy valaki hátulról átfog a karjával úgy, hogy mozdulni sem tudsz, mit csinálsz?

— Aszondom, hogy: „Ne bolondozz, Kati, most szolgálatban vagyok!"

= EGYENLŐSÉGET =

Nemrég Little Rockban, a 19. vonalon, a városi szemétszállító kocsi beleütközött egy tömött autóbuszba; ennek során utóbbinak jobb elülső oldalfala bezúzódott. Egyes utasok orrcsonttörést, mások bordatörést szenvedtek. De ami a város nagy nyilvánosságát legjobban felizgatta, az a tény volt, hogy csak fehérbőrűek sérültek meg. Egyetlen néger sem sebesült meg, mert ők — a törvényes előírásoknak megfelelően — a kocsi végén, külön szakaszban tartózkodtak. Mindannyian sértetlenül szálltak ki a színesbőrűek részére fenntartott külön-ajtón és úgy látszott, hogy még örültek is a szerencséjüknek. Ez a jogtalan haszon, amelyet a négerek a faji törvényekből húztak s amely bizonyára nem volt a törvényalkotók szándéka, természetesen heves méltatlankodást váltott ki a közben egybesereglett fehér lakosságból. Fogcsikorgatva vették tudomásul a feketék e legújabb provokációját, akik csak akkor szállnak síkra az egyenjogúságért, ha abból az *ő* számukra fakadnak előnyök, de sohasem hajlandók arra, hogy a bajokat is együtt viseljék a fehér lakossággal. Igazán kézenfekvő dolog, hogy itt drasztikus rendszabályokra van szükség. Ez oknál fogva valamennyi fehér ember megelégedéssel üdvözli a városi hatóság tegnapi határozatát, amely kimondja, hogy a négereknek az autóbusz hátsó felében kell tartózkodniok, ha hátul történik valami, de elöl, ha az autóbusz elülső részét éri közlekedési baleset.

(Az Eulenspiegelből)

A humor KÖNYVÉBŐL

Brodszky Miklós, a kitűnő zeneszerző, egyedül volt otthon. Hirtelen csengettek. Egy úr állt az ajtóban és megkérdezte:

— Itt lakik, kérem, Kovács úr?

— Nem — mondta Brodszky. — Az két oktávval feljebb lakik.

Hunyady Sándor, a népszerű író, egyszer igen szép nyakkendővel jelent meg a törzsasztalánál.

— De szép nyakkendőd van, Sándorkám! — mondták neki.

— A kártyanyereségemből vettem ezt a szép nyakkendőt — felelte az író, majd szomorúan hozzátette: — De a veszteségemből egy házat vehettem volna…

Rátkai Mártonnak, a kiváló színművésznek, egy ifjú színésznő fényképet mutatott, amelyen egy hölgy volt látható, karján kis gyermekkel.

— Látod, Marcikám — mondta a színésznő mosolyogva — ilyen voltam én húsz évvel ezelőtt.

— Gyönyörű! — mondta elragadtatva Rátkai. — És ki az a kisbaba ott a karodon?

Szenes Ernő, a híres kövér színművész, egy ismerősével sétált a korzón. Egyszer csak megszólalt az ismerős:

— Bocsáss meg, Ernőkém, néhány pillanatra elbúcsúzom tőled.

— Hová mész? — kérdezte Szenes.

— A másik oldaladra.

Luxus

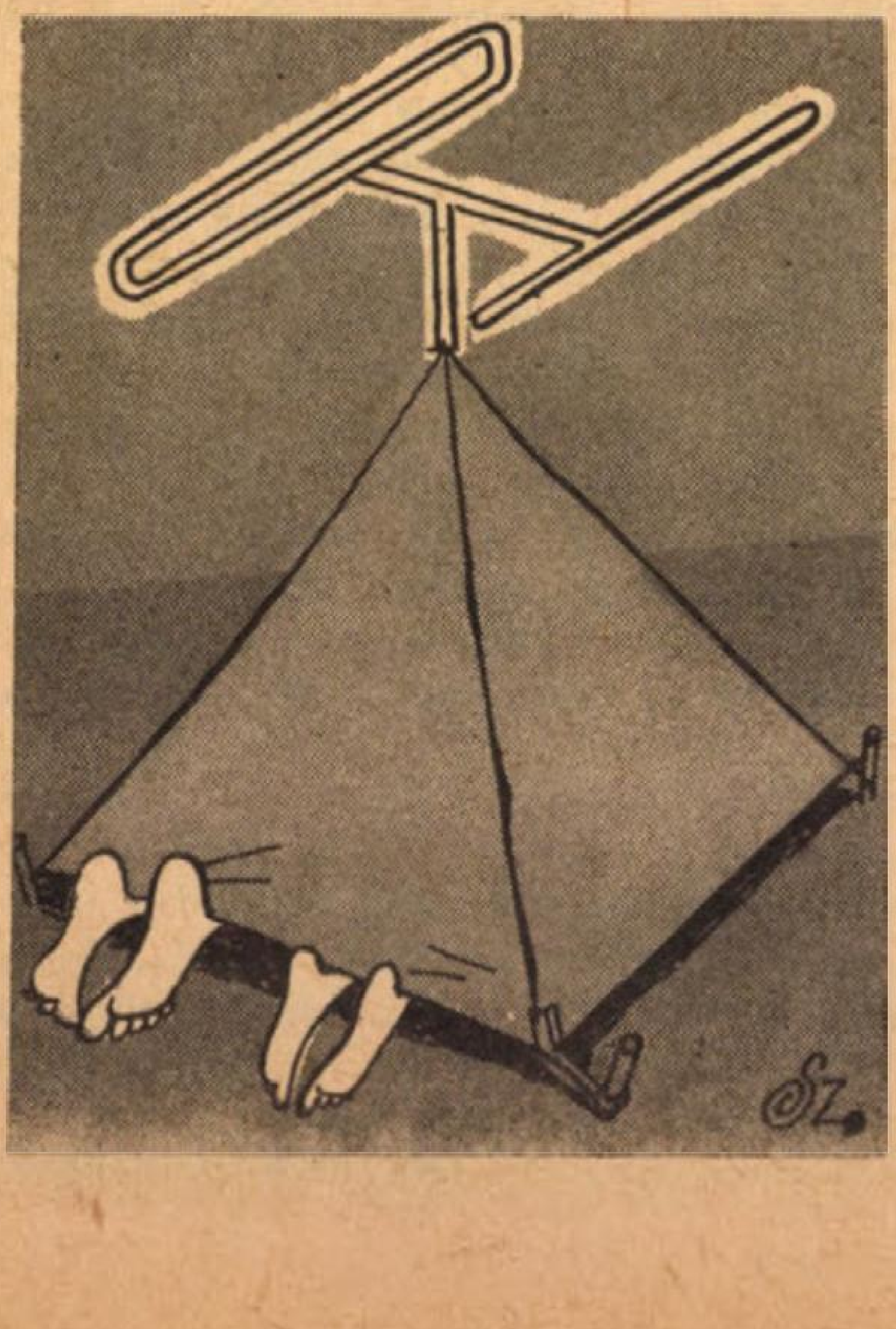

A MAMA

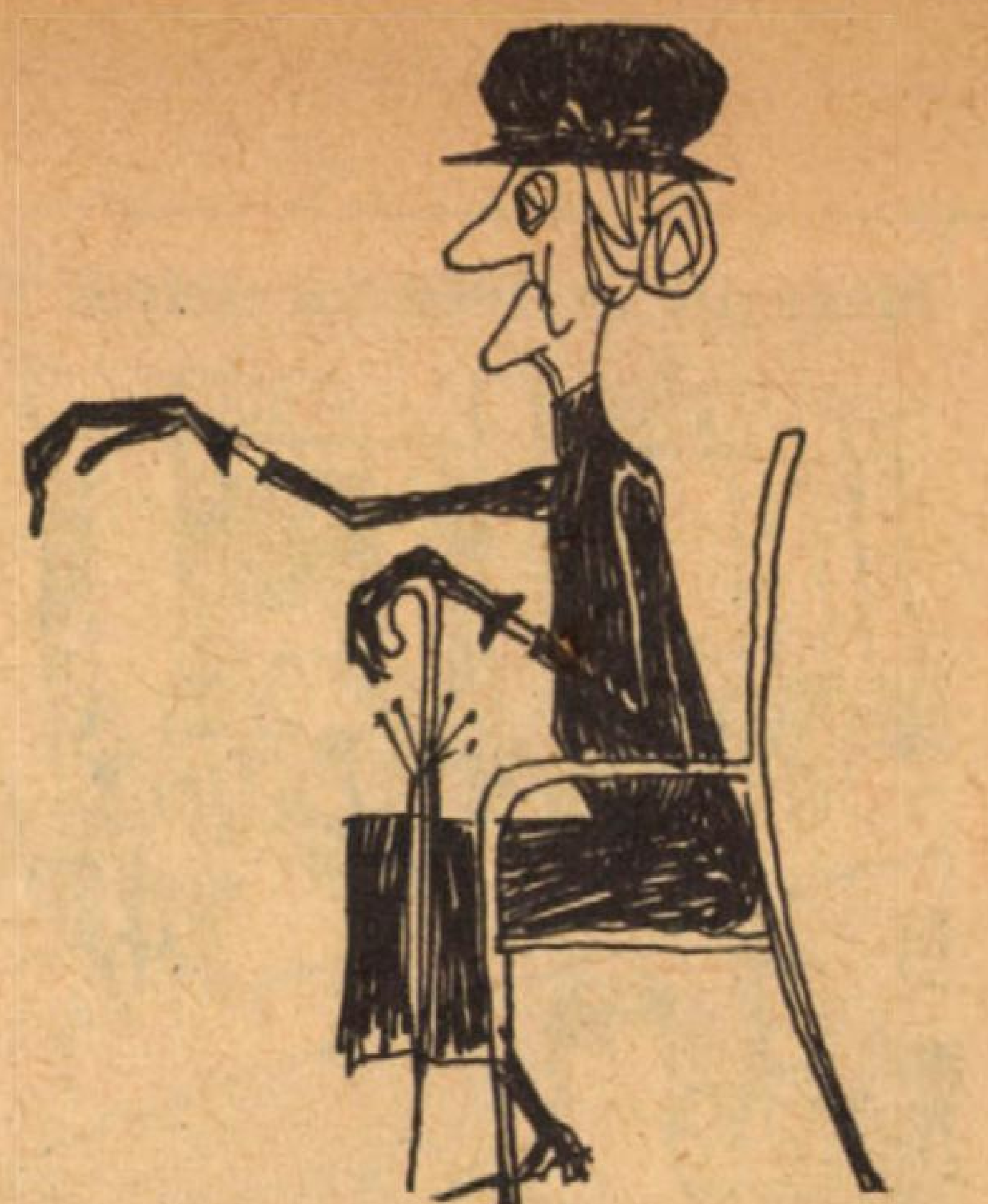

Nyílt az ajtó és belépett egy szikár, csontos arcú, feketeruhás nő. Lihegve körülnézett a szobában, aztán rászögezte szúrós, fekete tekintetét az ámuló osztályvezetőre.

— Ön Lipták Ottó? — kérdezte erélyesen, lábhoz tett hosszúszárú fekete ernyővel.

— Én vagyok — suttogta az osztályvezető és titokban csodálkozott magán, hogy nem ugrik fel, nem csap az asztalra és nem utasítja ki a hívatlan látogatót. De volt ebben a feketeruhás hölgyben valami fenséges és megdöbbentő.

— Én meg a Lonci anyja vagyok, özvegy Gruberné — mondta a nagyasszony kinyilatkoztatásszerűen. — A lányom azt mondta, ne jöjjek, de én azt mondtam, hogy jövök. A lányom azt mondta, meg fogja akadályozni, de én azt mondtam, próbáld csak meg, hálátlan kölyök!…

Az osztályvezető csak most értette meg, hogy ez a hollófekete nénike a titkárnőjének az édesanyja és hellyel kínálta az özvegyet.

— Megmondom, miért jöttem — folytatta Gruberné. — Azért jöttem, mert kiszámítottam, hogy a lányom nyolc, de inkább tíz órát van önnel együtt naponta. A férjével tölti a maradék tizennégy órát. Ha tíz órát veszünk alapul, akkor ön egy évben 3650 órát tölt el a lányommal. 3650 osztva 24-gyel, az 152. Tehát egy évben 152 napot van az ön társaságában. Stimmel?

— Stimmel — bólintott Lipták, de még mindig nem tudta, mit akar tőle az özvegy.

— Egy év alatt 152 nap. Tíz év alatt 1520 nap, vagyis 4 év és 2 hónap. Ezek után beláthatja, hogy nekem nem lehet mindegy, ki az az ember, akivel a lányom négy évet és két hónapot tölt el minden tíz esztendőben. Most már érti, miért jöttem?

Lipták bólintott, de közben azt motyogta:

— Nem értem…

— Nem érti?! — kiáltott fel ingerülten az özvegy. — Mit nem lehet ezen érteni? Azért jöttem, hogy megnézzem magamnak. Egy gondos anyának nemcsak a leánya férjét, hanem a leánya főnökét is jól kell ismernie. Mióta osztályvezető? — ripakodott rá Gruberné a szűkölő Liptákra.

— Két éve…

— Két éve? S mondja, maga elégedett? Meddig akar még osztályvezető maradni? Úgy látom, magából hiányzik az ambíció! Én pedig nem azért neveltem, tanítottam a lányomat, hogy egy szürke kis osztályvezető titkárnője legyen… Ne szóljon közbe!… Én más jövőt szántam a lányomnak és nem akarom, hogy elhervadjon egy ilyen kis vállalatnál.

— Kérem szépen, én igyekszem… — dadogta Lipták és most olyan volt, mint egy ijedt kisfiú. Kuporogva ült a hatalmas karosszékben, de a lába haptákban állt. — Megígérték, hogy nemsokára főosztályvezető leszek…

— Nagyon helyes! — süvöltötte Gruberné. — A lányom magával fogja leélni a fél életét, éppen ezért igyekezzék, igyekezzék! Bízom magában, persze ez a bizalom csak előlegezett. Több szorgalom, édes fiam, több energia, édes fiam, és akkor az én lányomból egyszer egy miniszter titkárnője lesz!… Ügye, nős?

— Nős vagyok — felelte Lipták és monoton hangon folytatta: — négy gyerekem van: Laci, Feri, Kati, Maca. Apám lakatos volt. A felszabadulás előtt sokat nyomorogtunk. Feleségem szövőnő. 1942-ben házasodtunk össze…

— Halt! — szakította félbe az özvegy. — Remélem, szereti a feleségét…

— Szeretem — rebegte pironkodva Lipták. — Négy gyerekem van: Laci, Feri, Kati, Maca…

— Megnyugvással hallom — sóhajtott fel az özvegy. — Bár, amikor beléptem ide, már láttam magáról, hogy nem egy nőcsábász. Ilyen fülekkel! A bajuszát igazán levágathatná. A vőm is levágatta a kedvemért. Loncival elégedett?

— Ó, hogyne, igazán csak a legjobbakat…

— Az én nevelésem. Ne is nézegessen más titkárnők után, mert letöröm a derekát, édes fiam! Legyen hűséges a lányomhoz, ez a legkevesebb, amit elvárhatok öntől… Olvasgatni szokott? Játszik valami hangszeren? Beszél idegen nyelveket?

Lipták készségesen válaszolt, elhadarta, hogy imád olvasni, csellózik és jól beszél németül, oroszul.

— No, ennek örülök. Tudja, én azt akarom, hogy a lányom felnézzen a főnökére és tanuljon tőle. Azt akarom, hogy olyan főnöke legyen, akivel megbeszélheti a problémáit, aki tanácsokat tud adni neki az élet nehéz óráiban és akivel eldiskurálhat irodalomról, művészetről, muzsikáról… Az rettenetes, ha a főnöknek és a titkárnőnek nincs semmi közös gondolata… Igazam van?

— Te… teljesen…

— Jól gondolja meg. Negyven évből ön tizenhat évet és nyolc hónapot lesz együtt a lányommal. Nagy idő! Még házasságnak is szép. Tehát nem akarom, hogy a lányom valami üres fejű, léha, erkölcstelen főnökkel élje le ezt a tizenhat esztendőt… Megért engem?

— Meg, meg.

Az özvegy ekkor felállt, megsimogatta Lipták fejét.

— Őszintén mondom — nyájaskodott — örülök, hogy a lányom magát választotta. Azt hiszem, jól választott.

Az osztályvezető szégyellősen lehajtotta a fejét, aztán kikísérte a folyosóra az özvegyet, aki a búcsúzásnál így szólt:

— Nyugodtan szólíthatsz mamának, édes fiam…

S kézcsókra nyújtotta fekete-kesztyűs kezét.

Mikes György

Szegény kis férj panaszai...

Szür Szabó József rajza

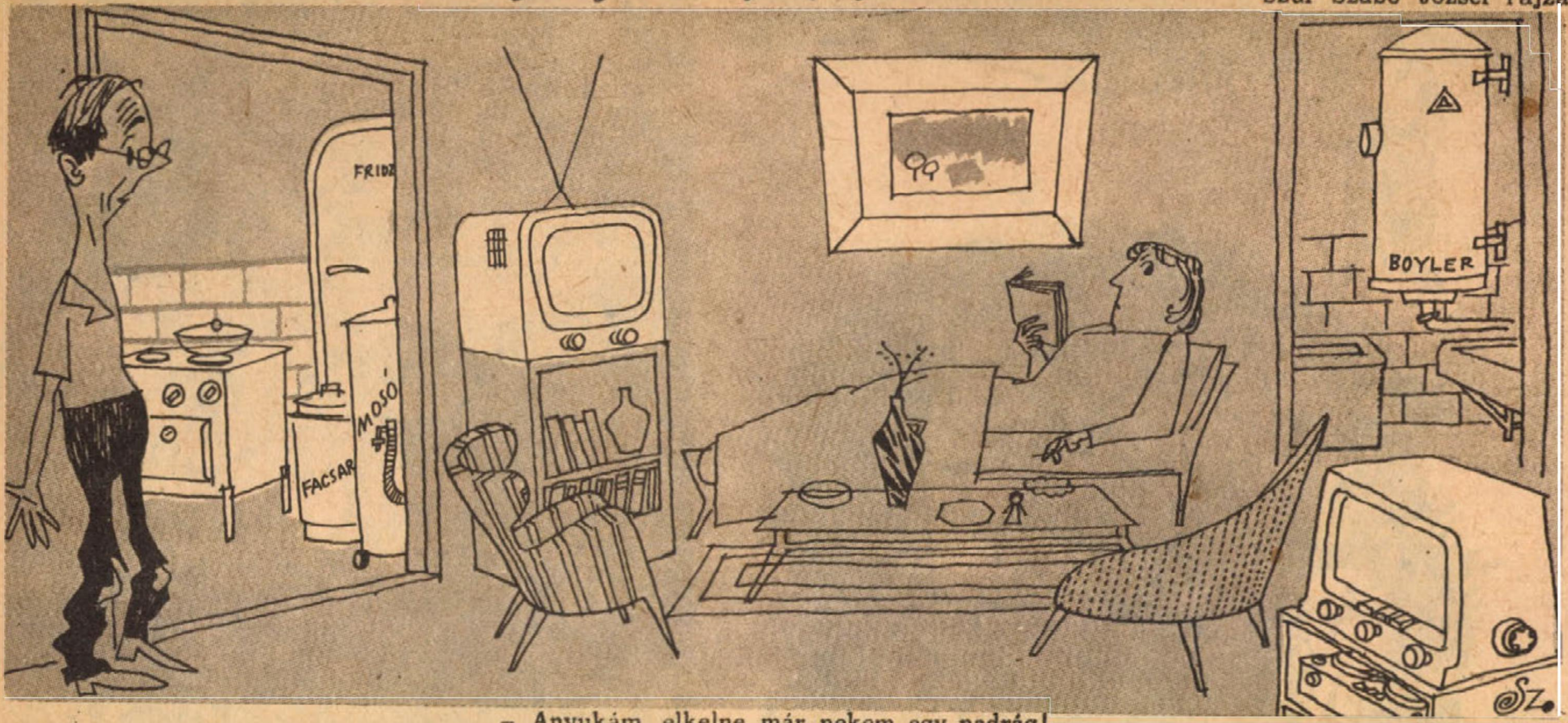

– Anyukám, elkelne már nekem egy nadrág!

Pesti tudósítónktól

Látogatóban voltam egy barátomnál. Éppen a gyermeknevelés kellős közepén találtam. Rendkívül mérges volt ötéves kisfiára és azon mérgében megfenyítette. A térdére fektette a gyereket és úgy ütötte a fenekét, amelyet különben tréfás emberek hamiskásan nevelési felületnek is szoktak nevezni. Barátom hangosan számolta az ütéseket:

– Egy... kettő... három... stb.

– Miért számolsz? – kérdeztem meghatódva ekkora precizitáson.

Barátom így felelt:

– Ha mérges vagyok, mindig tízig számolok.

Bizonyára önök is megfigyelték, hogy amikor az autóbuszon elöl száll fel egy anya a gyermekével, s a kalauz történetesen hátul tartózkodik, a jegyváltás kollektív erőfeszítés útján, társadalmi összefogással történik. A kalauz előrekiált: „Szíveskedjék hátraküldeni a viteldíjat, aki elöl szállt fel!", az anya pedig pénzt nyújt át legközelebbi utastársának és megkéri, hogy egy felnőtt és egy gyerekjegyet kérjen számára. Add tovább! – mondhatná az illető, de ennél részletesebb szöveggel adja tovább a pénzt és a megbízatást. Kézről kézre jár a pénz, amíg eljut a kalauzig, aki letép, lyukaszt, visszaad, a lánc hozzá legközelebb eső tagjának a markába nyomja a jegyeket és a visszajáró pénzt. Az továbbadja, s így jut el az utasig.

Van, aki örömmel vesz részt ebben a megmozdulásban. Alkalomnak tekinti jócselekedetre, közös akcióra, csattanós válaszra azok számára, akik szerint az emberek rosszak, önzők és nem összetartók. Vannak, akiket csak a közhangulat sodor magukkal, nem szívesen fognak meg idegen pénzt, s különben is megalázónak érzik, hogy kihasználják őket, egyszerű utasokat, akiket tulajdonképpen nem kellene ilyesmire kényszeríteni. Vannak, akik konokul elfordulnak, hirtelen az ellenkező oldalra tolakodnak, hogy kimaradjanak a dologból. Nem jó az ilyesmiben részt venni, még valami bajuk lesz belőle...

Párbeszéd egy eszpresszóban:

– Milyen a kávé?

– Még mellékíze sincs!

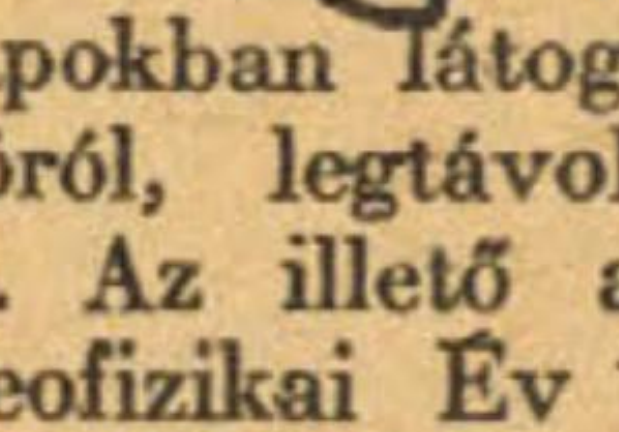

A napokban látogatóm volt a Plutóról, legtávolibb bolygónkról. Az illető a Nemzetközi Geofizikai Év keretében érkezett a Földre repülő csészealjon. Engem azért keresett fel, mert tudja, hogy érdeklődöm a kozmikus témák iránt.

– Mi újság a Plutón? – kérdeztem.

Bosszúsan legyintett:

– Ne is kérdezze! Hogy nálunk mi van...

f. l.

Balatoni sátortábor

Erdei Sándor rajza

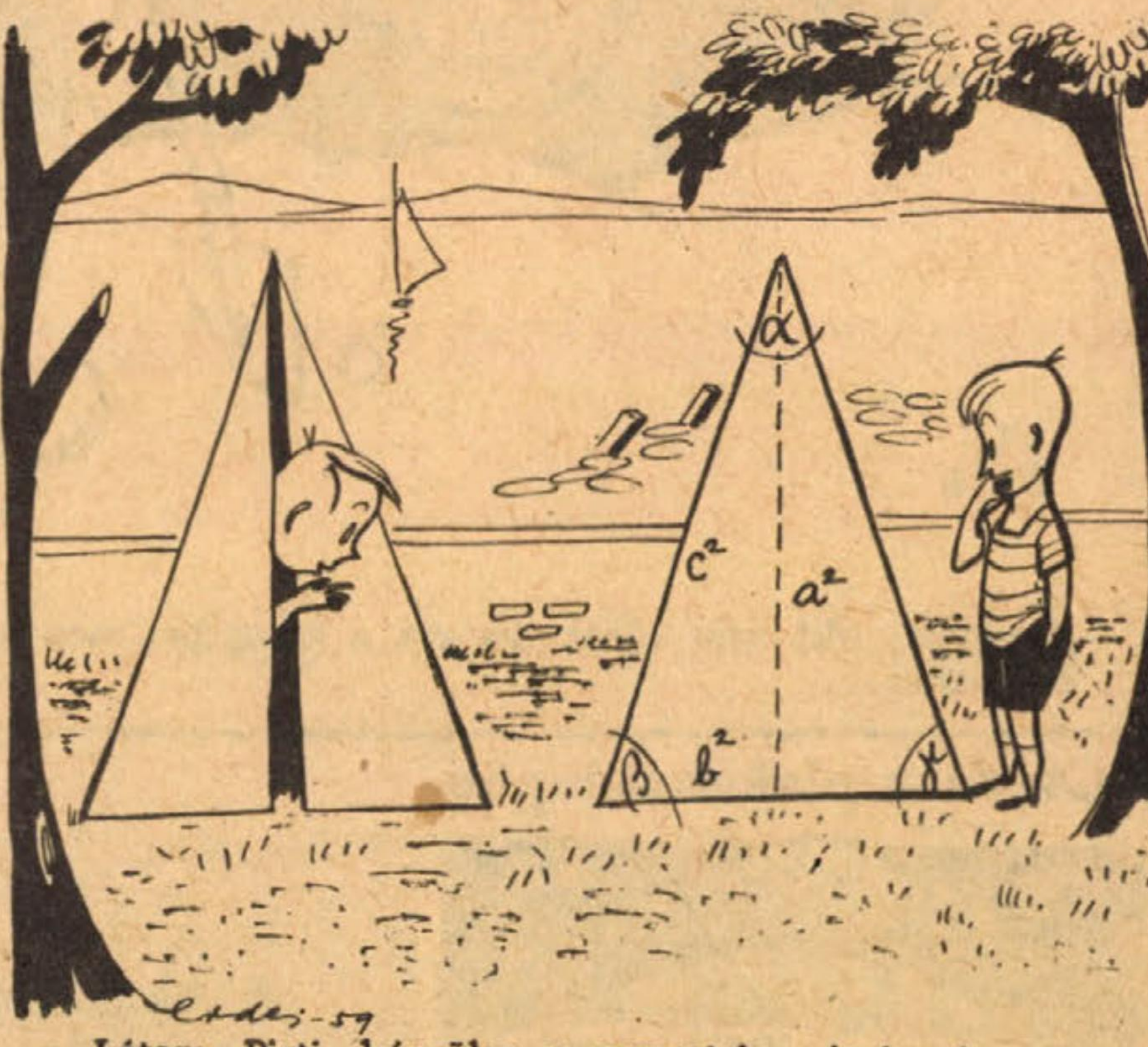

– Látom, Pisti, készülsz a geometria pótvizsgára...

Ha majd bevezetik a koedukációt

Kaján Tibor rajza

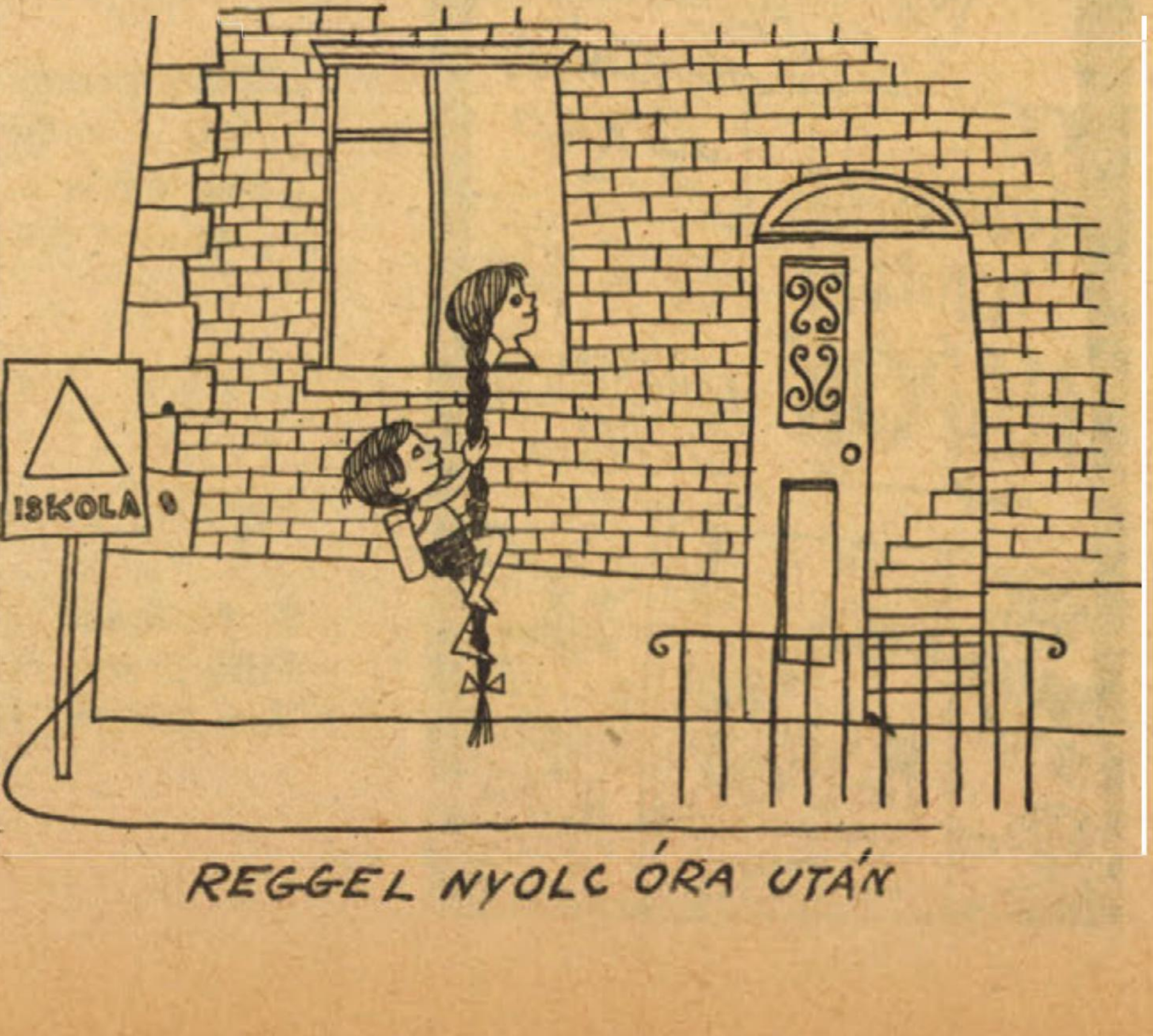

REGGEL NYOLC ÓRA UTÁN

Akkor majd megbecsülik!

Szűr-Szabó József rajza

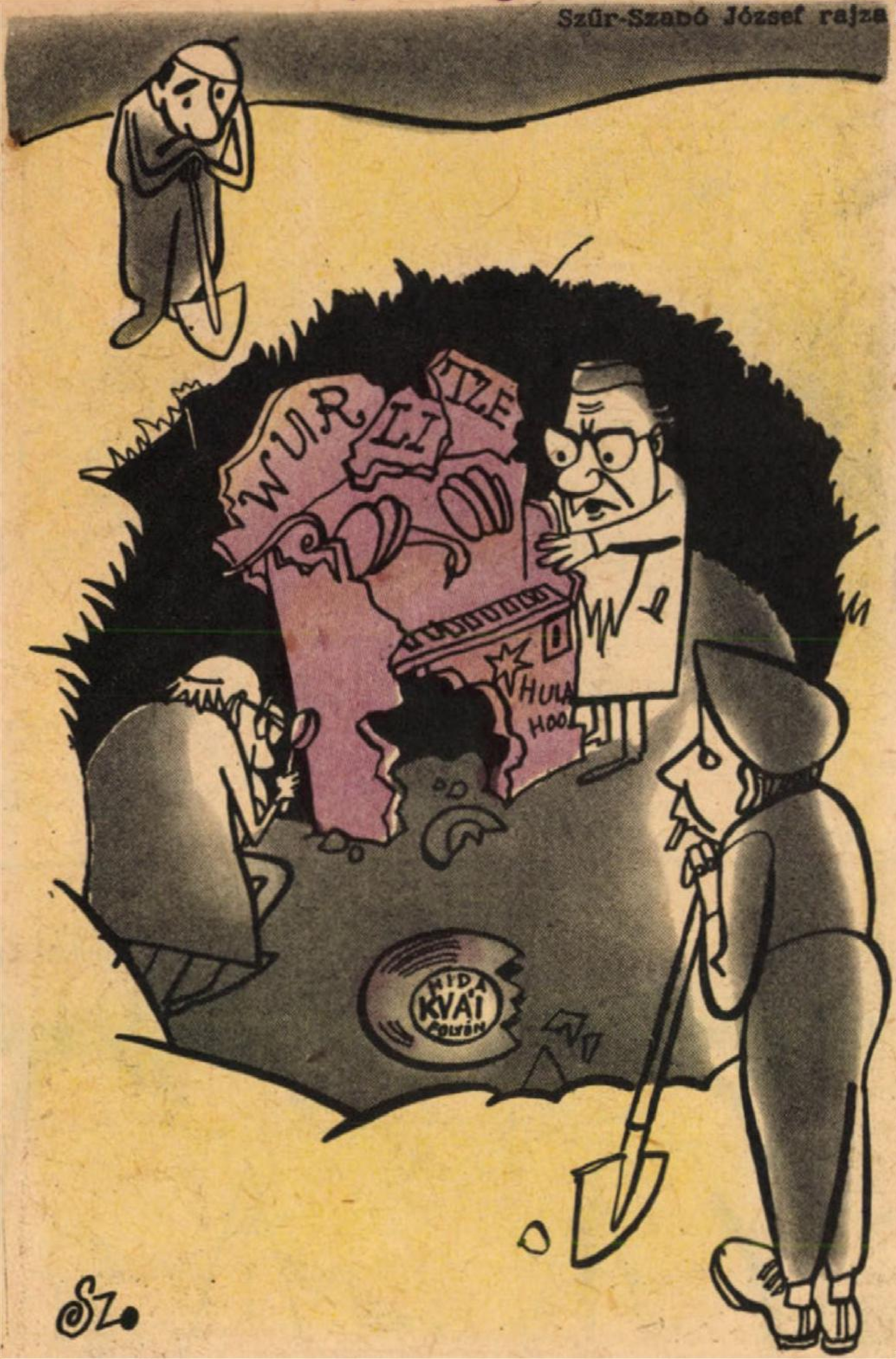
WURLITZE
HULA HOO
MIDA KVAI POLYÓN
Sz.

A régész: Mit nem adnék, ha ezt a zenegépet meg tudnám szólaltatni . . .

Egy önkiszolgáló-boltban

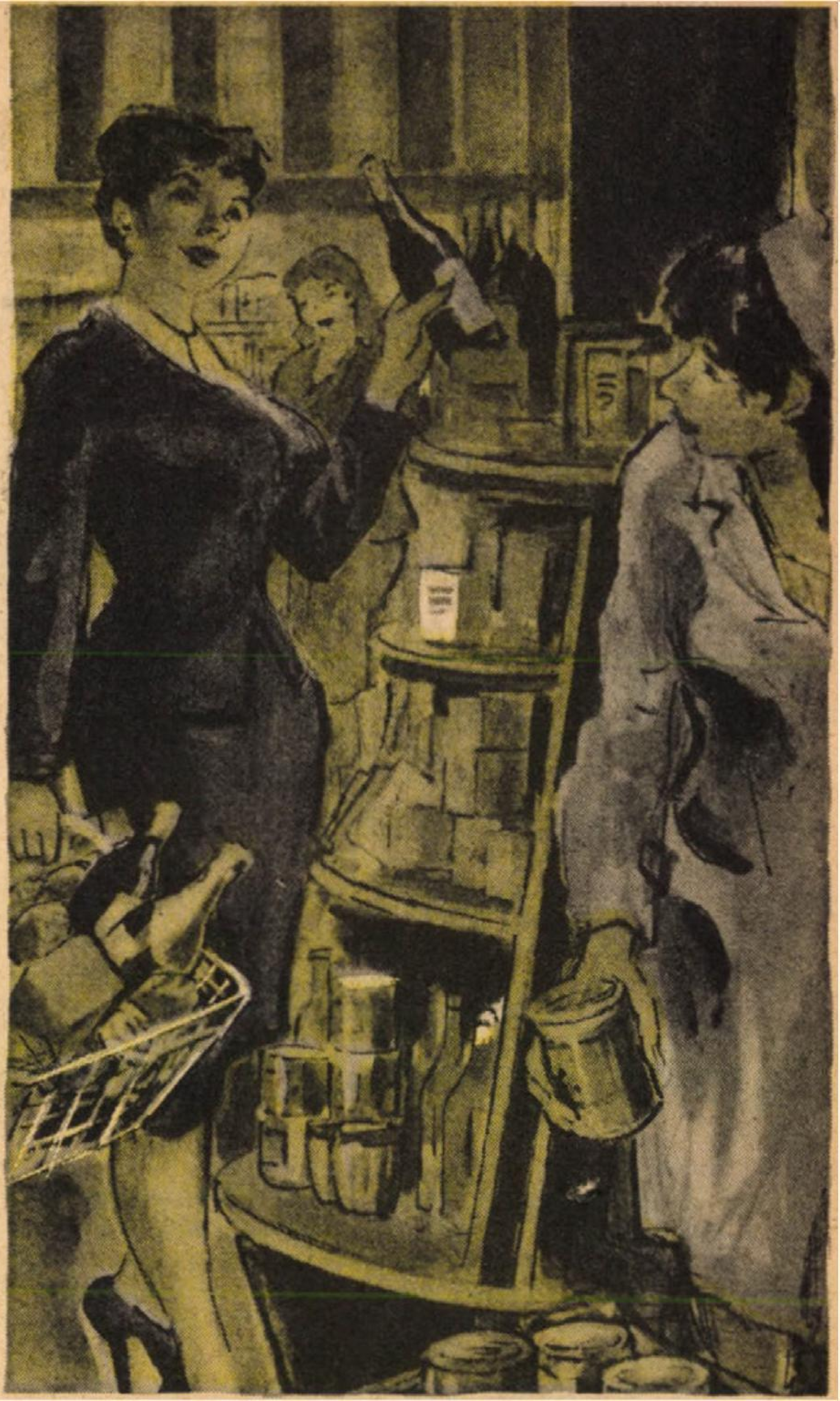

– Kartársnő, kérem a panaszkönyvet!
– Panaszt kíván tenni?
– Dehogy! Meg akarom dicsérni a jó kiszolgálást!...

(A berlini Eulenspiegelből)

Csoda a plakátoszlopon

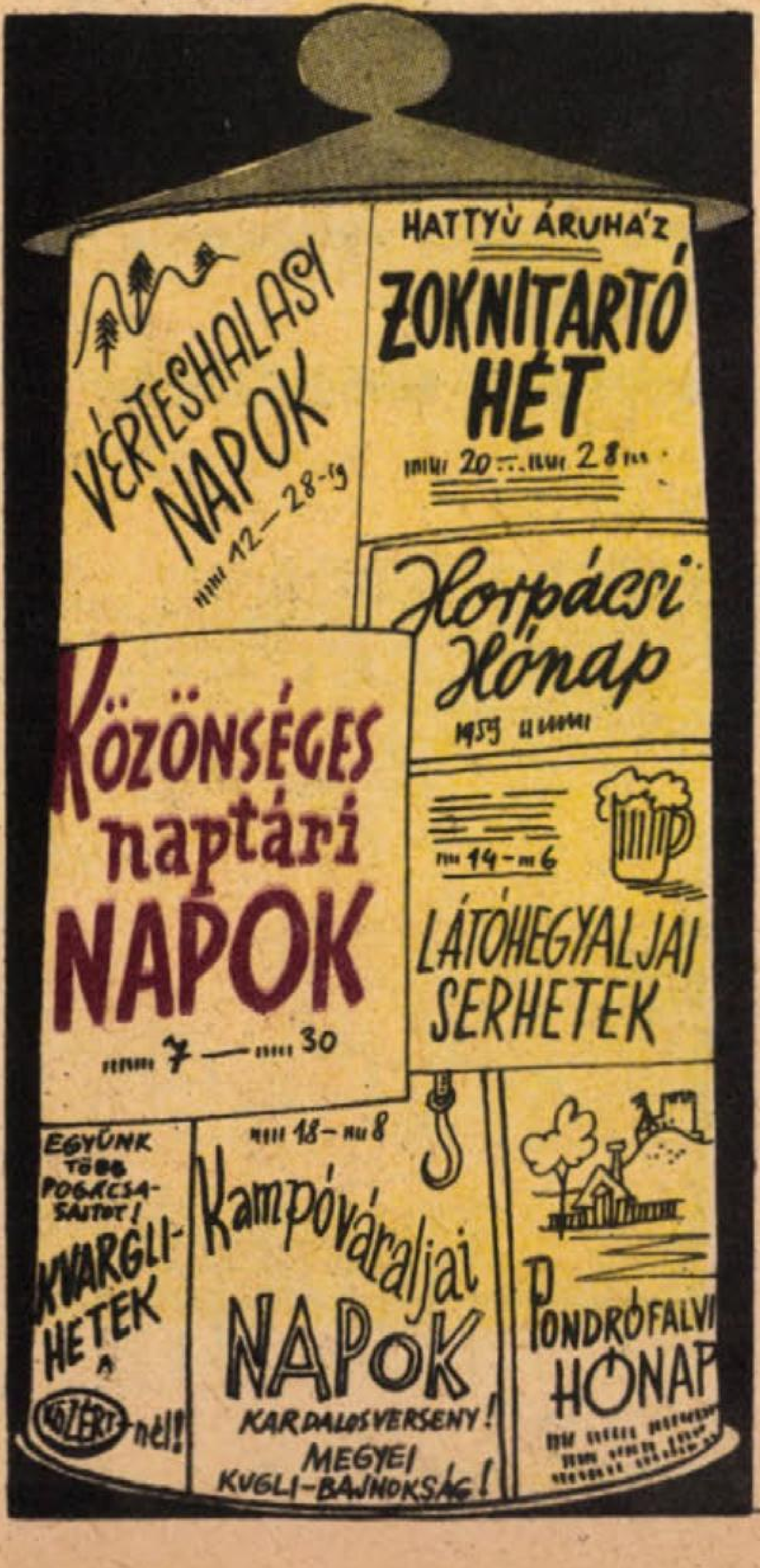
VÉRTESHALASI NAPOK 12–28-ig
HATTYÚ ÁRUHÁZ ZOKNITARTÓ HÉT 20-tól 28-ig
Horpácsi Hónap 1959
KÖZÖNSÉGES naptári NAPOK 7 — 30
14 — 6 LÁTÓHEGYALJAI SERHETEK
EGYÜNK TÖBB POGÁCSASAJTOT! KVARGLI-HETEK A KÖZÉRT-nél!
18 — 8 Kampóváraljai NAPOK KARDALOSVERSENY! MEGYEI KUGLI-BAJNOKSÁG!
PONDRÓFALVI HÓNAP

Válasz

„A Magyar Martialis maga!”
— mondotta az alapítványi kurátor.
Megtisztelő titulus ez, de én
a magam szavától vagyok még bátor!

Bolha dolga

Ménkű unalmában
köhög a bolha.
Tehát embert zaklat,
— ez az ő dolga.

Vallomás-féle

Egyetlen „betegséged” van, öreg szamár:
Jó étvágyad van ma is.
Mily drága mulatság ez, ha
nem lehetsz eléggé hamis!

Berda József

E heti hirdetésünk

Az ókori irodalmi eszpresszóban

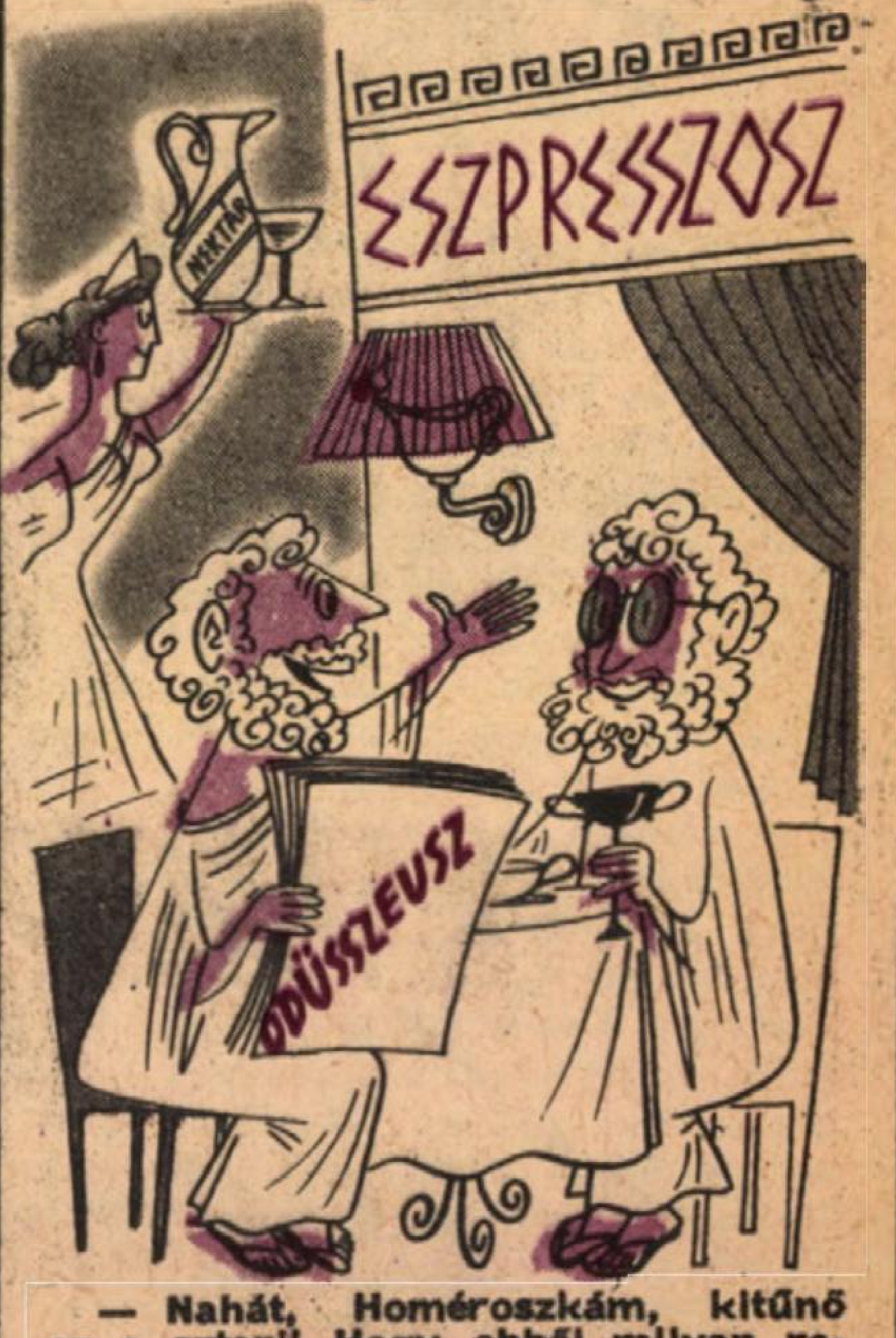
ESZPRESSZOSZ
NEKTÁR
ODÜSSZEUSZ

— Nahát, Homéroszkám, kitűnő ez a sztori! Hogy ebből milyen remek filmoszt fognak csinálni pár ezer év múlva!

A Balatonnál

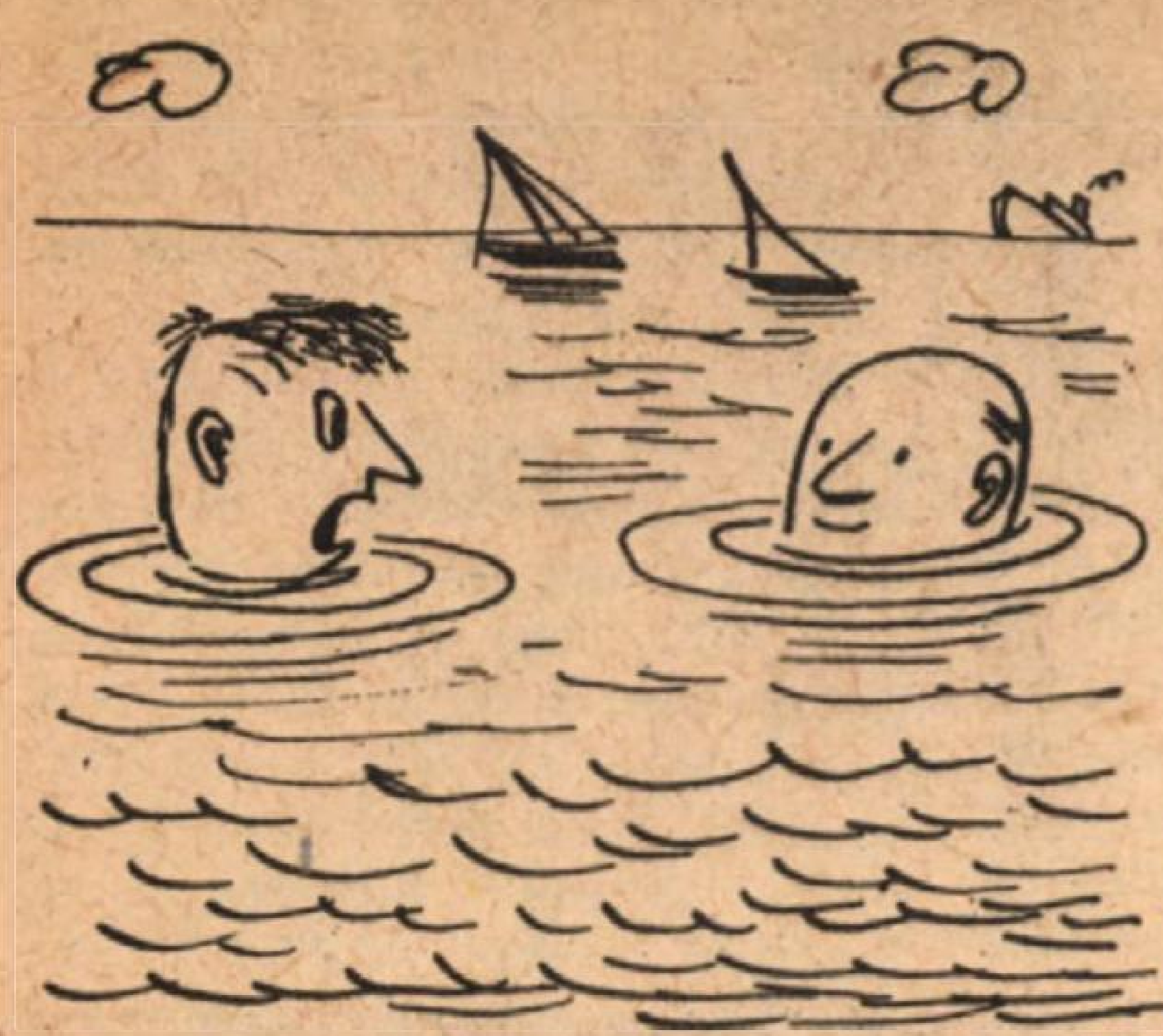

(Két férfi lubickol a Balatonban.)

Egyik: Mit szól a vízhez?

Másik: Nézze, megmondom őszintén. Szerintem nem elég vizes ez a víz. Olyan szárazon tapad az emberhez. Az ember úgy vágyik egy kis valódi békebeli vízre. Dehát istenkém, ha nem lehet, nem lehet. Be kell érnünk ezzel.

Egyik: Tudna ennél jobb vizet?

Másik: Fürdött Ön már a Márvány-tengerben napkeltekor? Csodálatos és feledhetetlen érzés. A hullámok ott önt oly szelíden paskolják, mint anya az engedetlen gyermekét. A nedvességtartalma is jóval nagyobb, mint a Balatoné. És állítólag gyógyítja a szamárköhögést.

Egyik: Lehet, hogy igaza van, de látom, a jó napocskától szép barnára sült.

Másik: Ne vegye sértésnek, de ez magának nap? Az a pislogó sárga pacni ott az égen? Sírnom kell, ha arra gondolok, milyen napok sütnek másfelé. Igazi napot csak a francia Riviérán talál. Mit várhatok itt? Legfeljebb kapucinerszínűre sülök.

Egyik: Érdekes. Nekem speciel ez a nap megfelelő. Délután jön vitorlázni?

Másik: Vitorlázni? Ezen a játékcsónakon? Ült Ön már a haragoszöld Csendes-óceánon, Rapidesz görög multimilliomos jachtján? Egy úszó város étteremmel, mozival, teniszpályával, léghűtéssel és falbaépített szobalánnyal. Ez igen, mi?

Egyik: Ez igen, de én szenvedélyesen szeretem a vitorlázást a Balatonon.

Másik: Menthetetlen.

Egyik: Én nem tudom, maga hogy van vele, de ha fürdöm, rögtön megéhezem.

Másik: Nem csoda, ilyen koszt mellett, amit ebben az üdülőben adnak.

Egyik: Panasza van a konyhára? Láttam, tegnap háromszor is vett a dinsztelt marhafelsálból.

Másik: Mit csináljak? De kérdem, mért nem adnak a pihenő dolgozónak néha egy kis osztrigát, citrommal?

Egyik: Brr. Nem tudnám megenni.

Másik: Mert folyton pörkölttel meg rántott karmenádlival tömik. Bezzeg a Hawaii szigeteken a nyaralók tudja, milyen kosztot kapnak? Pácolt pelikánnyelvet és töméntelen ananászkompótot. És azok a hawaii esték. Füstölögnek a tűzhányók és halkan szól a gitár. A lányok ősi táncokat lejtenek. Testszínű bőrt viselnek és nincs rajtuk csak egy virágfüzér, a cenzúra miatt.

Egyik: Úgy tudom, Ön évekig külföldön élt. Miért nem maradt kint. Most ott nyaralhatna a Hawaii szigeteken.

Másik: Hülyének néz? Hát van Hawaiiban SZOT!?

Galambos Szilveszter

Műteremlátogatás

Vasvári Anna rajza

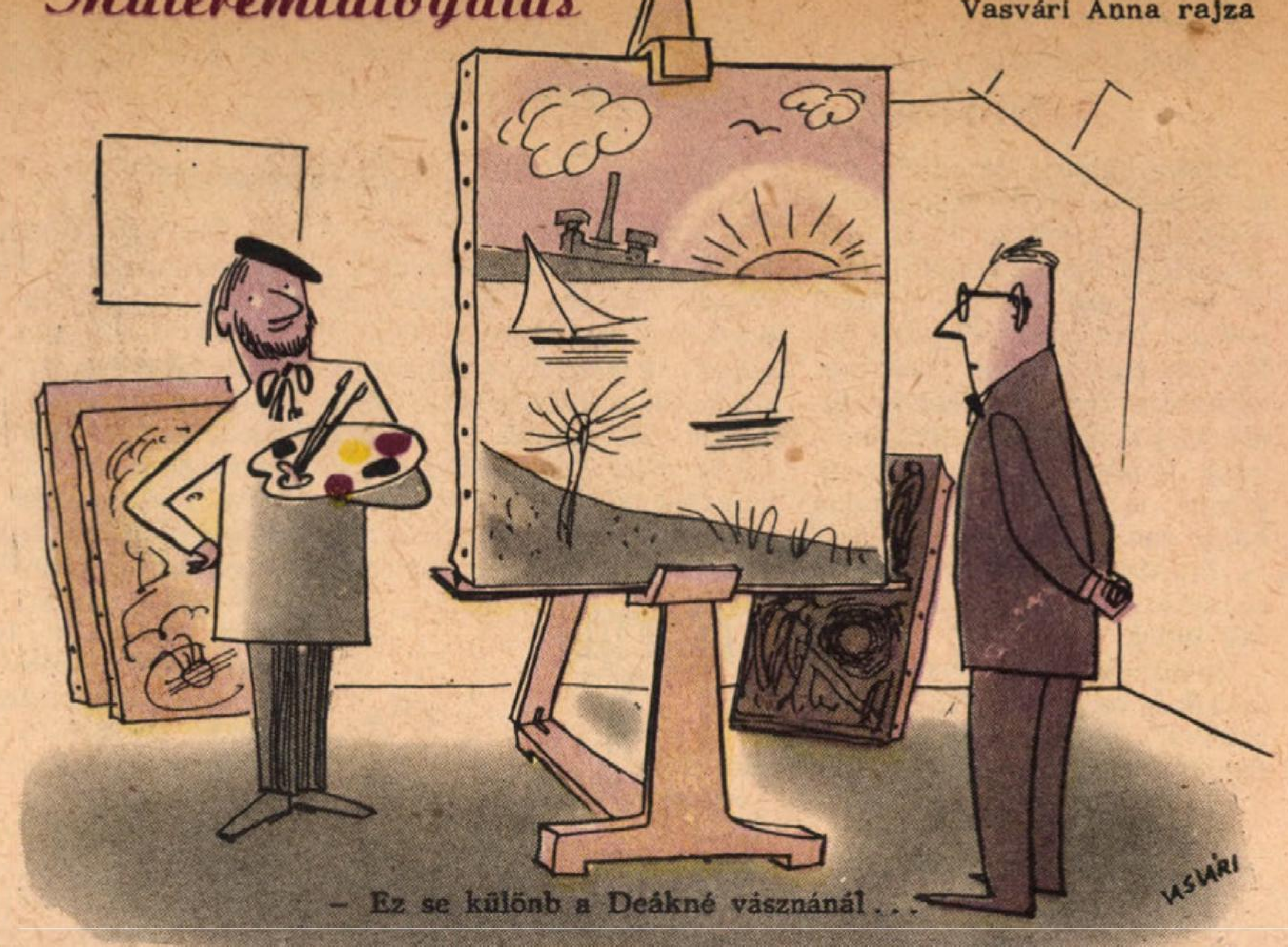

– Ez se különb a Deákné vásznánál . . .

A magno jövője

Kaján Tibor rajza

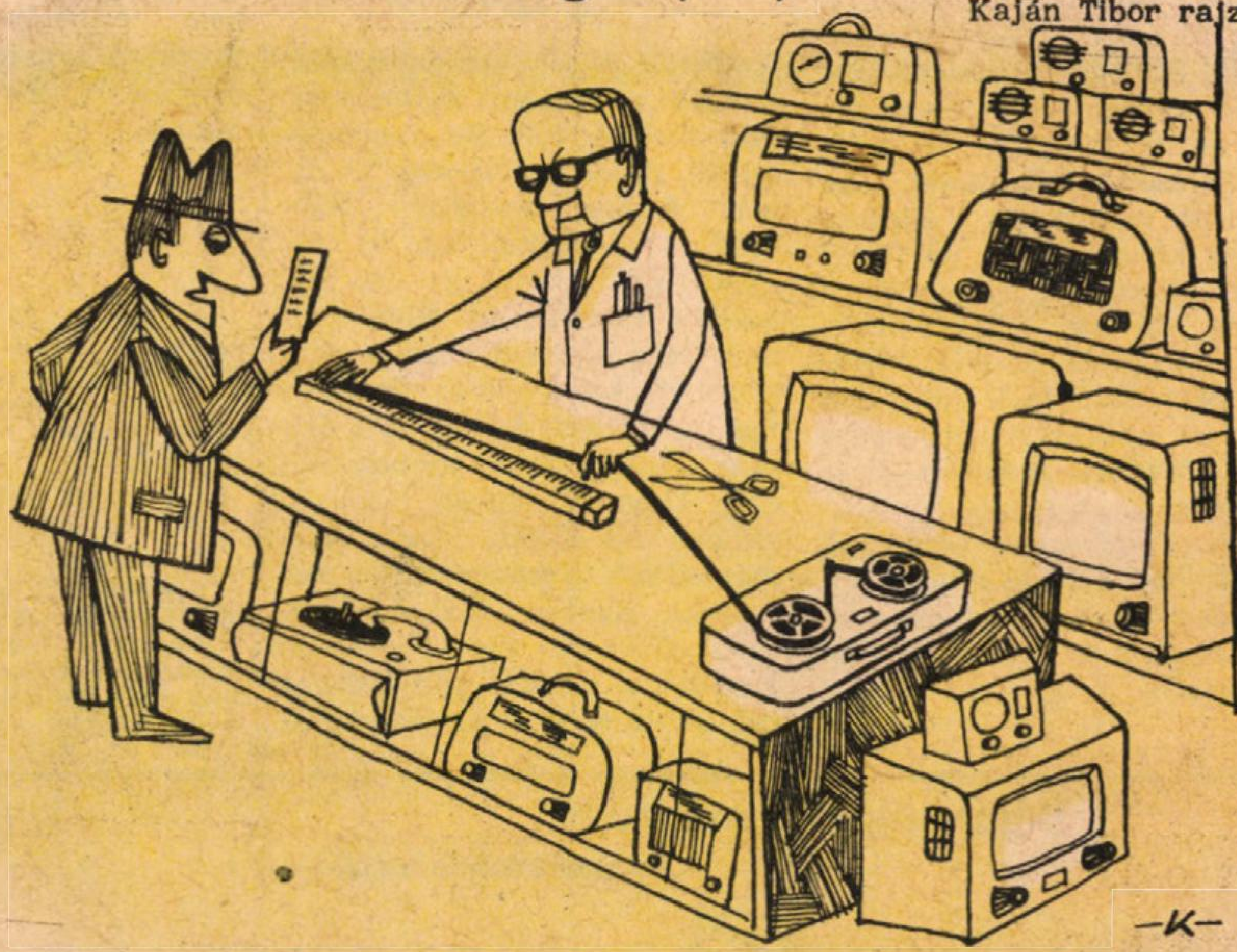

– Kérek 8 méter Armstrongot, 5 és fél méter Johann Strausst, 3 méter Mozartot, 1 méter Beethovent és 15 centi Bachot . . .

Ötven év múlva

Vasvári Anna rajza

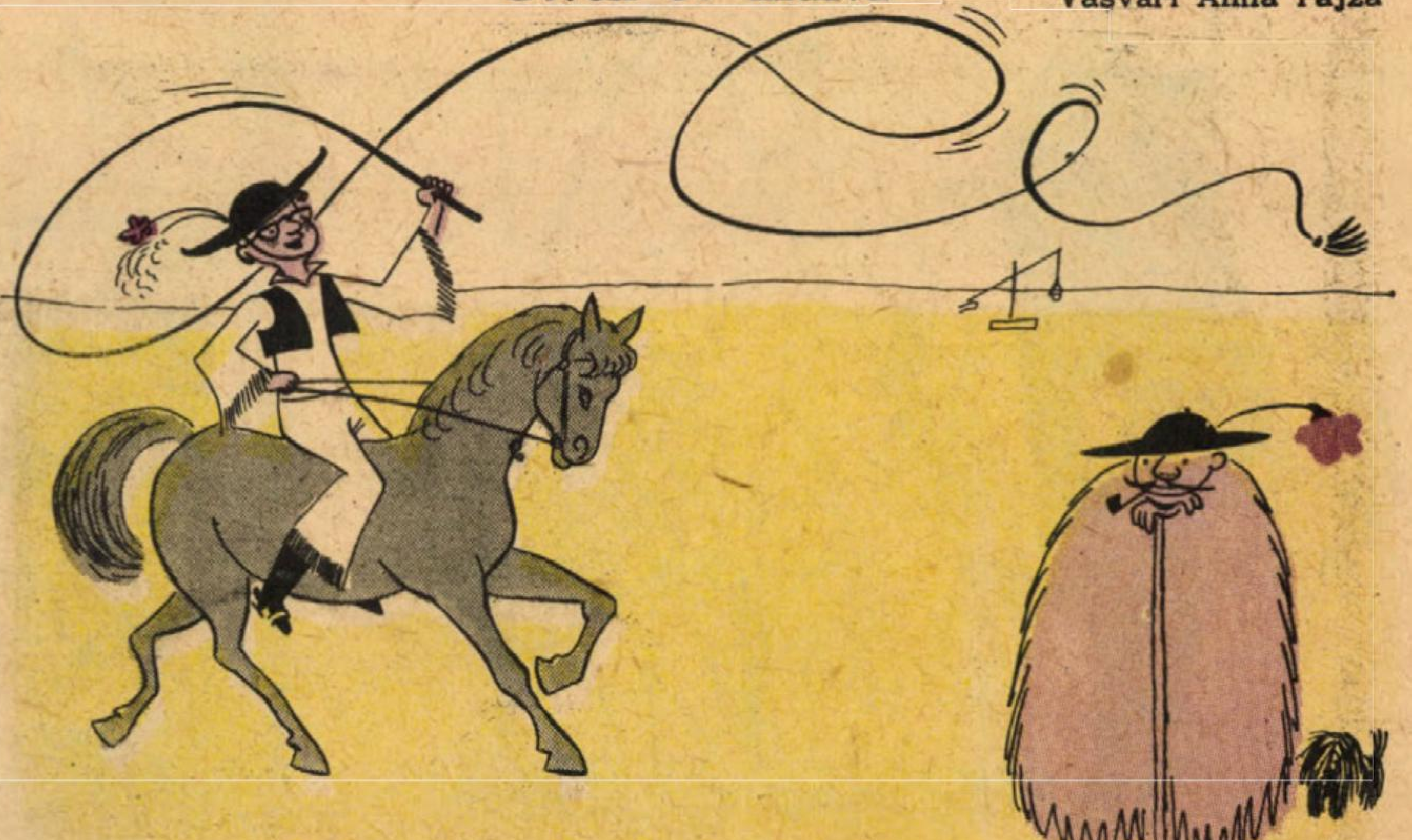

– De jól csinálod, édes öcsém!
– Ez volt az érettségi tételem!

Le a bürokráciával!

BOLYGÓ MAVAUT-UTASOK

Hiába bolyong az ember Balatonfüreden, hogy meglelje a MÁVAUT távolsági járatainak megállóját. Ahol a megálló van, ott nem jelzi ezt tábla, ahol pedig a MÁVAUT megállót jelez, ott csak a helyi járat menetrendje van kifüggesztve, tehát joggal hiheti a jámbor utas, hogy a távolsági buszok nem állnak meg. Még szerencse, hogy van rendszeres hajójárat is. Legalább biztosan tudhatja az utas, hogy a hajó a kikötőből indul.

Talán a MÁVAUT-buszon utazók is megérdemelnének egy kicsivel több figyelmet Balatonfüreden a MÁVAUT-tól?

HELYESBÍTÉS

1957 júliusában a Huszár utca 6. szám alatti építkezéssel kapcsolatban „Huszárcsíny a Huszár utcában" címmel cikket írtam a Ludas Matyiban. Forró Ferenc kartárs, aki bár névtelenül szerepel a cikkben, sérelmesnek találta annak tartalmát és ezért rágalmazásért feljelentett. Az előkészítő tárgyaláson a bíróság békítési kísérletet tett, de Forró kartárs elzárkózott, s megbüntetésemet kívánta. Kijelentette, hogy becsületén csorba esett, mert papagájszobának neveztem lakásának egyik lakrészét, amelyben ő körülbelül 15 kanárival és papagájjal lakik együtt.

Ezúton kijelentem, hogy sem őt, sem a papagájokat megbántani nem akartam, és kérem, maradjon továbbra is a Ludas Matyi hű olvasója.

A. F.

HÍRADÓ MOZI

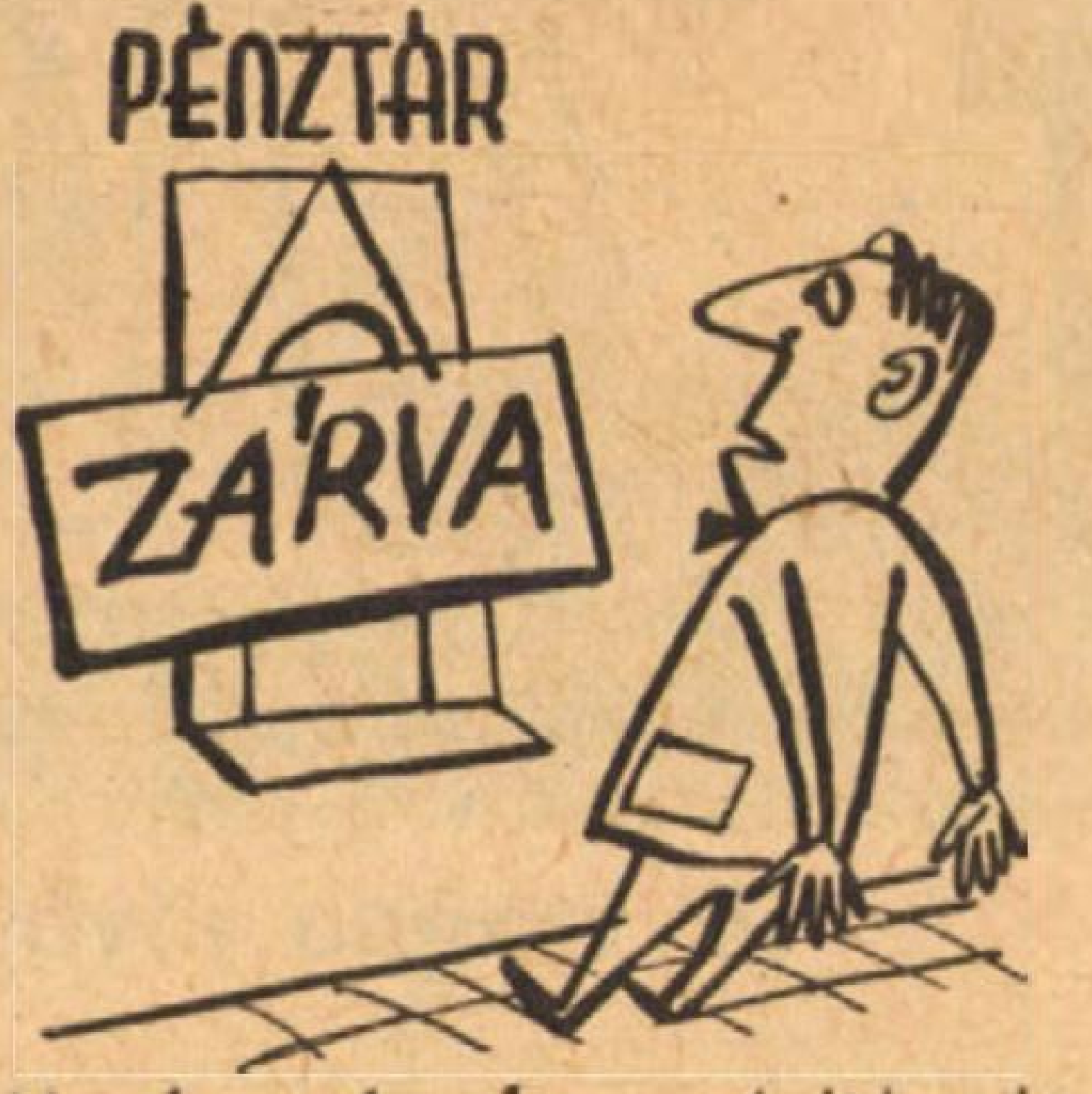

A Fészek-klubban ültünk. Valaki azt mondta: Menjünk a Híradó Moziba. Érdekes riportfilmet is láthatunk, többek között: a magyar küldöttség távol-keleti útjáról készült felvételeket. Megnéztük az időt. 9 óra 40 perc. Este. Még ki se kell lépnünk, elérjük az utolsó előadást. De mi kiléptünk. Tíz perccel tíz előtt értünk a bejárathoz. A sok csapóajtó már el volt reteszelve. A középső még szabad volt. Be akartunk menni, de elénk állt egy hatalmas termetű cerberus. „Záróra!" – kiáltotta, és bereteszelte ezt az ajtót is. Ott álltunk a bezárt ajtó előtt. Mi, akik meg akartuk nézni a híradót. A távol-keleti riportfilmet is, többek között. Ott álltunk az ajtó előtt, többek között. Ugyanis többen már régebben ott álltak. Ezek előtt már előbb leeresztették a sorompót. Kérésre, könyörgésre, interpellációra ezt a választ kaptuk: a pénztár már kasszát csinált, nem lehet jegyet váltani. Mi azt mondtuk, letétbe tesszük a pénzt. Tanúk is vagyunk, jegyváltók. Kicsit művészek is és kicsit kíváncsiak is. A filmekre is, no meg arra is, hogy tíz perccel az előadás kezdése előtt miért nem lehet bemenni a Híradó Moziba, a New York palota mellett. A palotáról már leszedték az állványokat. A Híradó Mozi vezetősége, amely kiadta az ukázt, hogy a folytatólagos bemenetelű moziba tíz perccel tíz előtt nem lehet bemenni, szintén levehetné a vaskalapot. Ha már levette volna – mint a szomszédban az állványokat –, akkor 1959. június 30-án este, az utolsó előadásra mi is bemehettünk volna. Többek között. Volt közöttünk fotóriporter is. De mi úgy határoztunk, hogy ezt a kis riportot nem fényképezzük. Hanem megírjuk. Hogy elolvashassák. Többen is. Tíz perccel tíz – után is.

(Egy művészcsoport)

Miért nem robog a robogóm?

Június 5-én vettem egy 6500 forintos „Panni robogót". Néhány napig robogtam vele, mikor észrevettem: elszakadt a kilométeróra spirálja. Na, mondom, ettől még roboghatunk tovább, majd pótolom.

Rövid idő múlva azonban a motor is „bedöglött" és kénytelen voltam elvinni a robogót a garanciális javítással megbízott KTSZ-hez Szombathelyre, gondolván, hogy itt majd mind a két hibát gyorsan kijavítják. Igenám, de a javító-részlegnek nincs „Panni" alkatrésze és határidő nélkül elküldtek azzal: ha megjön az alkatrész, meg fogják javítani. Kérdem én és joggal: miért nem gondoskodnak megfelelő alkatrészekről és miért kell a „Panni" boldog tulajdonosának hetekig gyalog járnia, mikor éppen azért vásárolta a robogót, hogy legyen mivel közlekednie?

Kár így lejáratni az egyébként kitűnő „Panni" tekintélyét!

Bráder József
Kőszeg, Schätzl Frigyes u. 9.

Ludas Matyi postájából

A „Se víz, se kémény, se garancia" címen megjelent közleményükkel kapcsolatban közöljük: az olaszi iskolán a műszaki hibák kijavítása megtörtént.

Bruck József VB-elnök,
Járási Tanács, Pécs

„Javítani kell a javítási módszeren" című bírálatukat elfogadjuk. Intézkedtünk a kistípusú tejszeparátorok rövid időn belüli megjavítására. A reklamált szeparátort kijavítottuk és június 24-én postára adtuk.

Németh István igazgató
Zuglói Gépgyár

A „Szeszélyes busz" című cikkük alapján a 40-es vonal dolgozóinak utasítást adtunk ki, hogy a reggeli csúcsforgalom idején fokozott figyelemmel járjanak el a Gazdagréti úti megállóhelyeknél s ha van férőhely, feltétlenül állítsák meg a kocsikat.

Paréj Kálmán
Főv. Autóbuszüzem V.

Barátnők egymásközt

Szepes Magda rajza

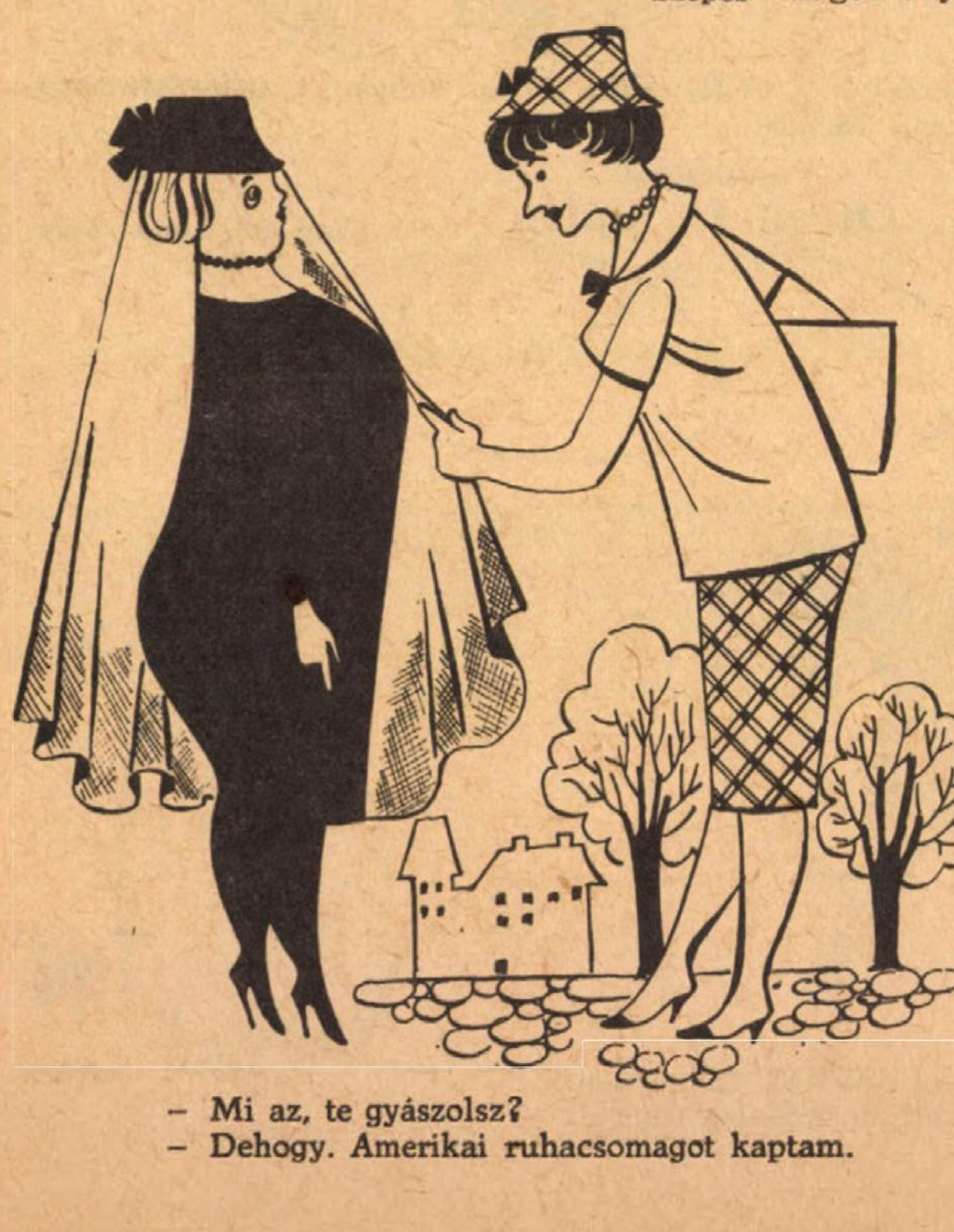

– Mi az, te gyászolsz?
– Dehogy. Amerikai ruhacsomagot kaptam.

Külföldi vendég a Balatonnál

Erdei Sándor rajza

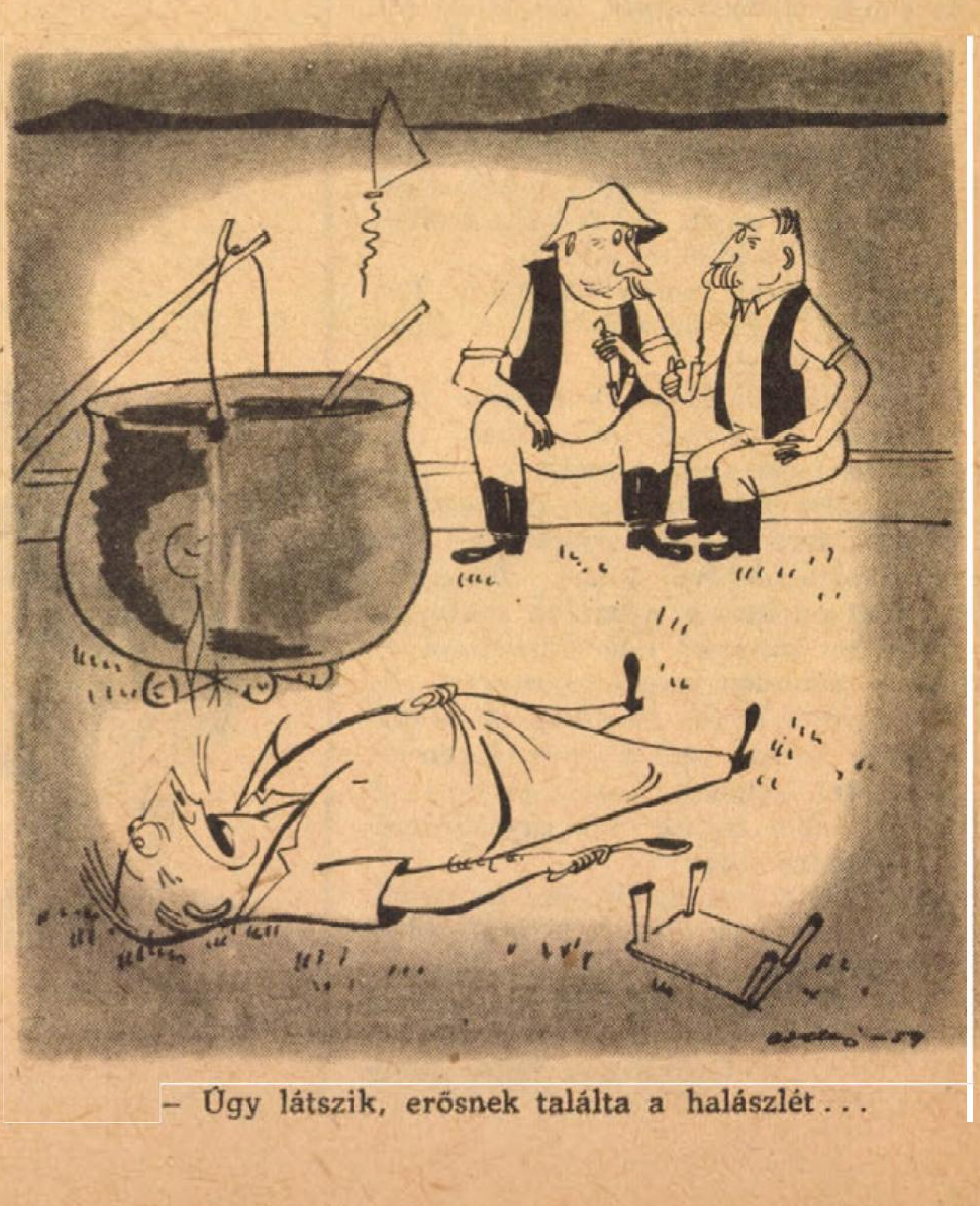

– Úgy látszik, erősnek találta a halászlét . . .

INNEN-ONNAN

Mr. Henry Morton angol ügyvéd szerint általában házassággal kezdődnek a napjainkban oly divatos válóperek.

*

Erskine, a kiöregedett ír középsúlyú ökölvívó, karrierjének új állomására érkezett. Jelenleg a London Cityben cipőket bokszol.

*

Erősen zavarják a Petőfi rádió adását a gyenge műsorszámok.

*

A Patyolat a jövőben idült alkoholisták részére gyomormosást is vállal.

*

A csökkenő életszínvonal miatt sötéten látják a jövőt a japánok. A kormány most jelentős intézkedéseket foganatosított. A Hykava optikus-cég a lakosság részére megkezdte a rózsaszínű szemüvegek gyártását.

*

Spronc Gusztáv, a neves műfordító új alkotásán dolgozik. Jelenleg egy télikabátot fordít angolból magyarra.

*

Az Amerikai Idahó Államban gondatlan szülők magára hagyták fiatalkorú gyermeküket. Mikor este hazatértek, megdöbbenve tapasztalták, hogy az őrizetlenül hagyott gyermek megnősült.

*

Van Minher, holland régész többezer éves viccet fedezett fel egy új magyar bohózatban.

G. Sz.

KOFAKALAND

A felsőlajosi vasúti megállónál, kezében két öblös demizsonnal, a hátán pedig nagy batyuval, tekintélyes termetű kofa próbál vonatra szállni. Igen ám, de a vasúti kocsi építői annak idején túlságosan előrelátóak voltak, és a feljárót olyan magasra szerelték, hogy azon — legalábbis a felsőlajosi megállóhelyen —, csak minden második kofa tud felkapaszkodni.

Miután a szóban forgó batyuzó asszonyságot egy nálánál karcsúbb és szemfülesebb kofa a felszállásban már megelőzte, részéről hiábavalónak bizonyult minden igyekezet. Pedig a társutasok jószívűnek mutatkoztak, próbáltak segíteni. Két legény — előbb az egyik, majd a másik — a borral tele butykost ragadta meg, aztán a batyuba kapaszkodtak bele és cibálták fölfelé gazdájával együtt. De hasztalan volt az erőlködés, mert közben a forgalmista felemelte palacsintasütőjét, s a vonat elindult a sok cuccal, a derék kofa nélkül.

— Mégiscsak hallatlan — méltatlankodott mellettem egy öregúr —, elindítják a vonatot, s a szegény utas lemarad.

A kofa azonban nem vette szívére a dolgot, nem szitkozódott. Kedélyesen kiáltotta utána a két ismerős legénynek:

— Halljátok-e? A vesződség fejében igyatok meg abból a borból egy liternyit, aztán töltsétek fel vízzel, s adjátok le Kőbányán a málházónak. Az ára már ki van fizetve . . .

Dancs József

Az anyakönyvi hivatalban

Sándor Károly rajza

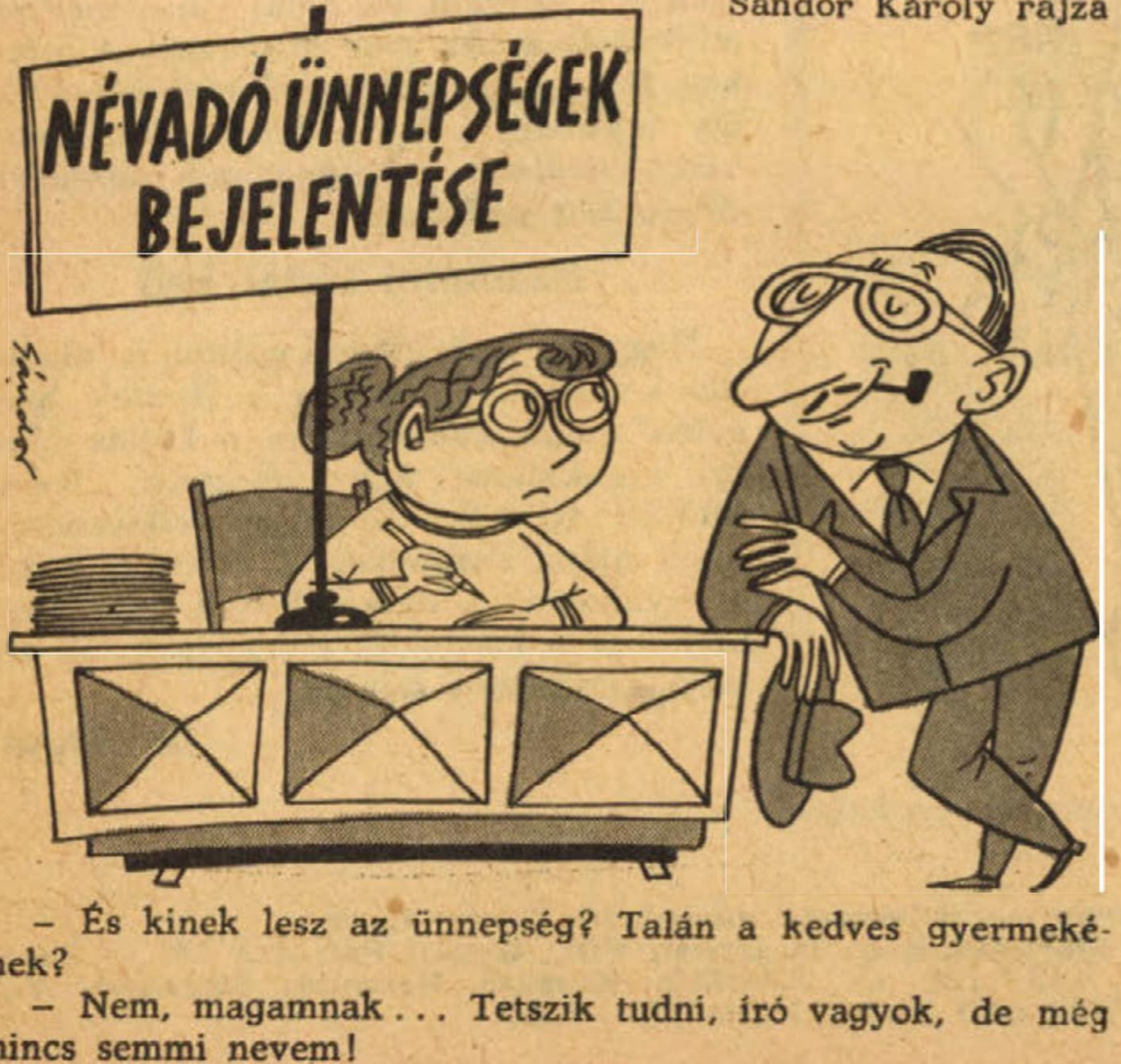

– És kinek lesz az ünnepség? Talán a kedves gyermekének?

– Nem, magamnak . . . Tetszik tudni, író vagyok, de még nincs semmi nevem!

Tihanyi vasárnap

Toncz Tibor rajzai

Este a parkban

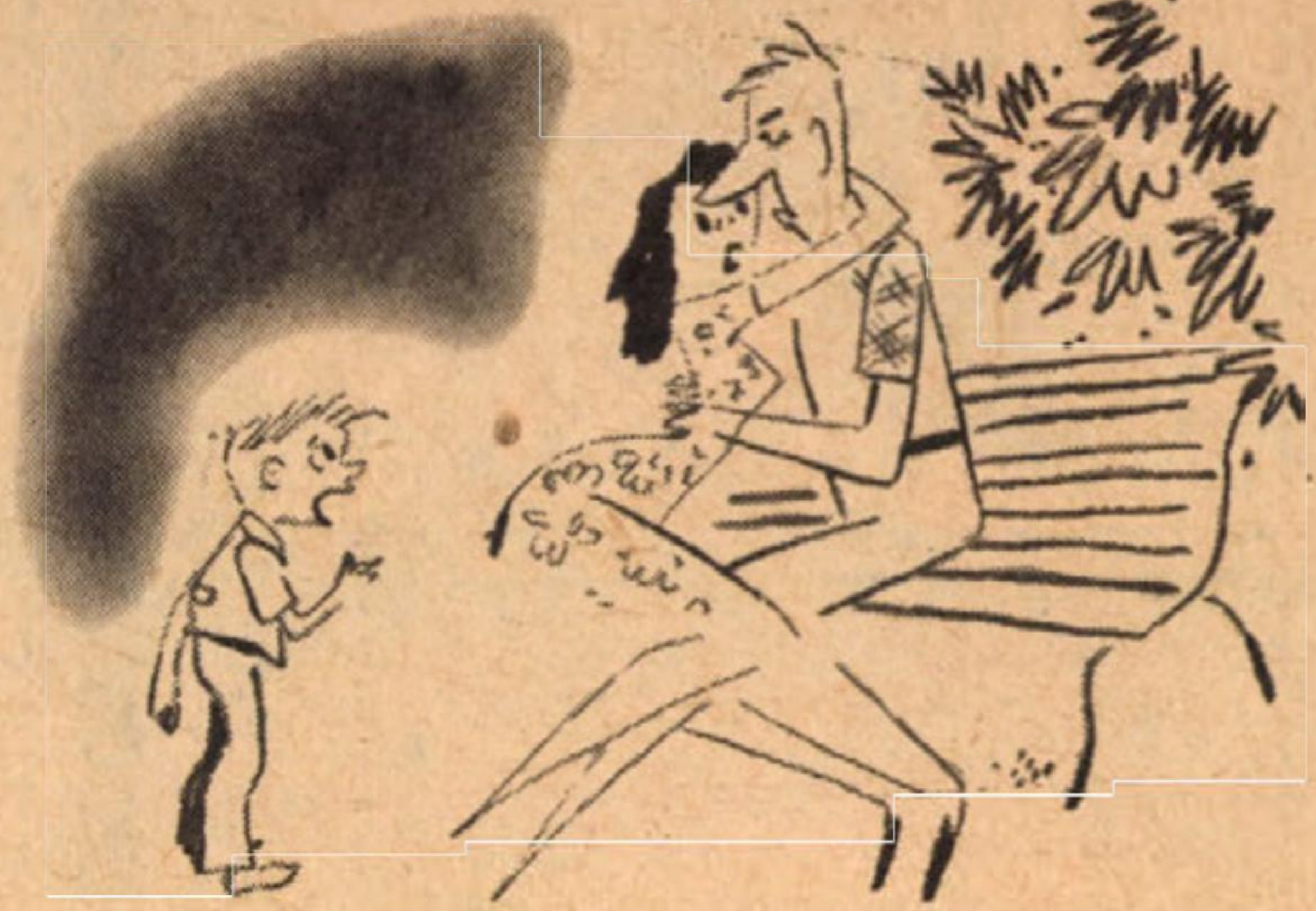

— Bácsi kérem, elmondjam a kecskeköröm meséjét?

Rejtély

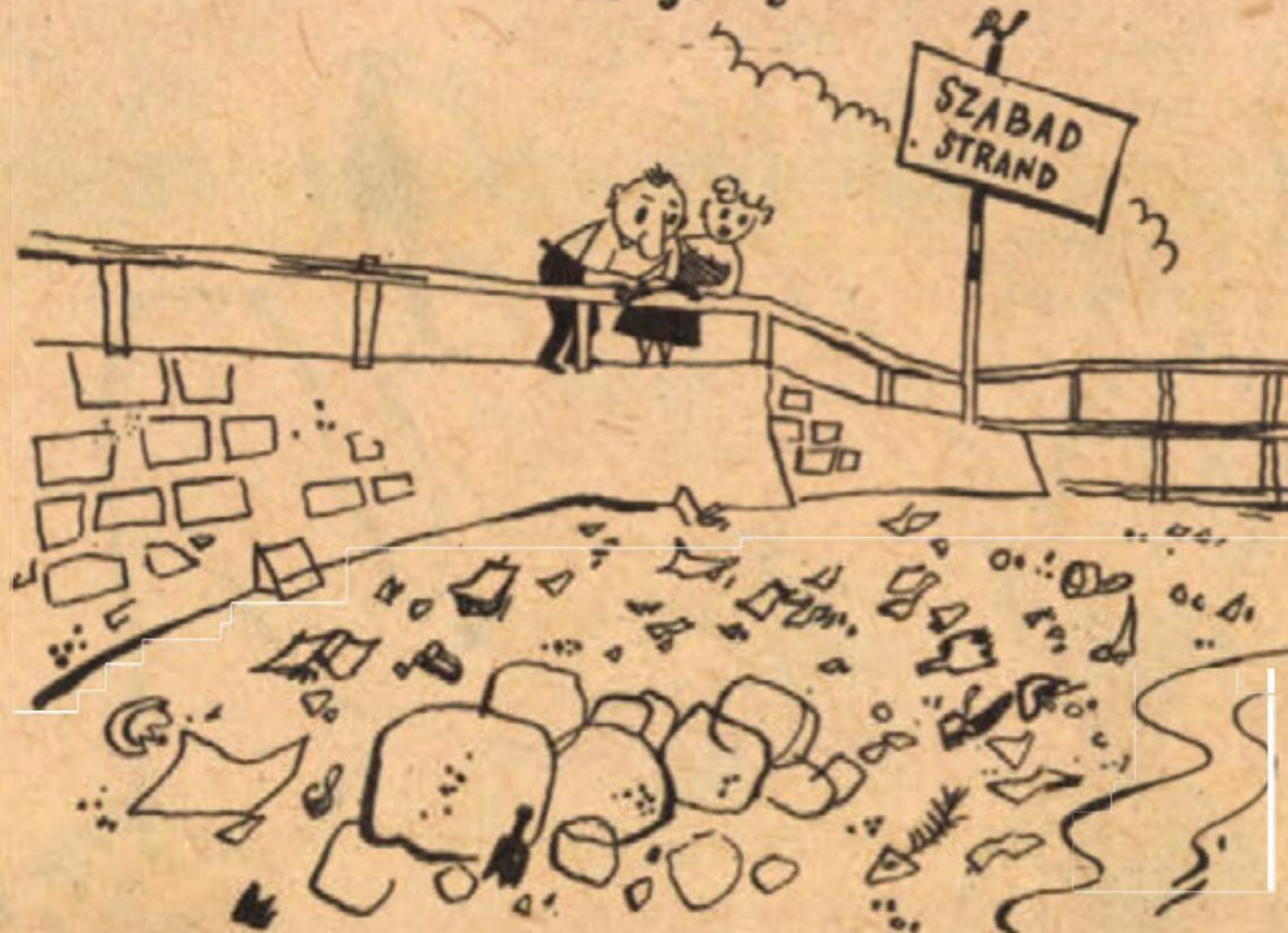

— Mondd, édesem, mi lehet az oka, hogy ilyen kevesen fürdenek itt?

Tihanyi dupla

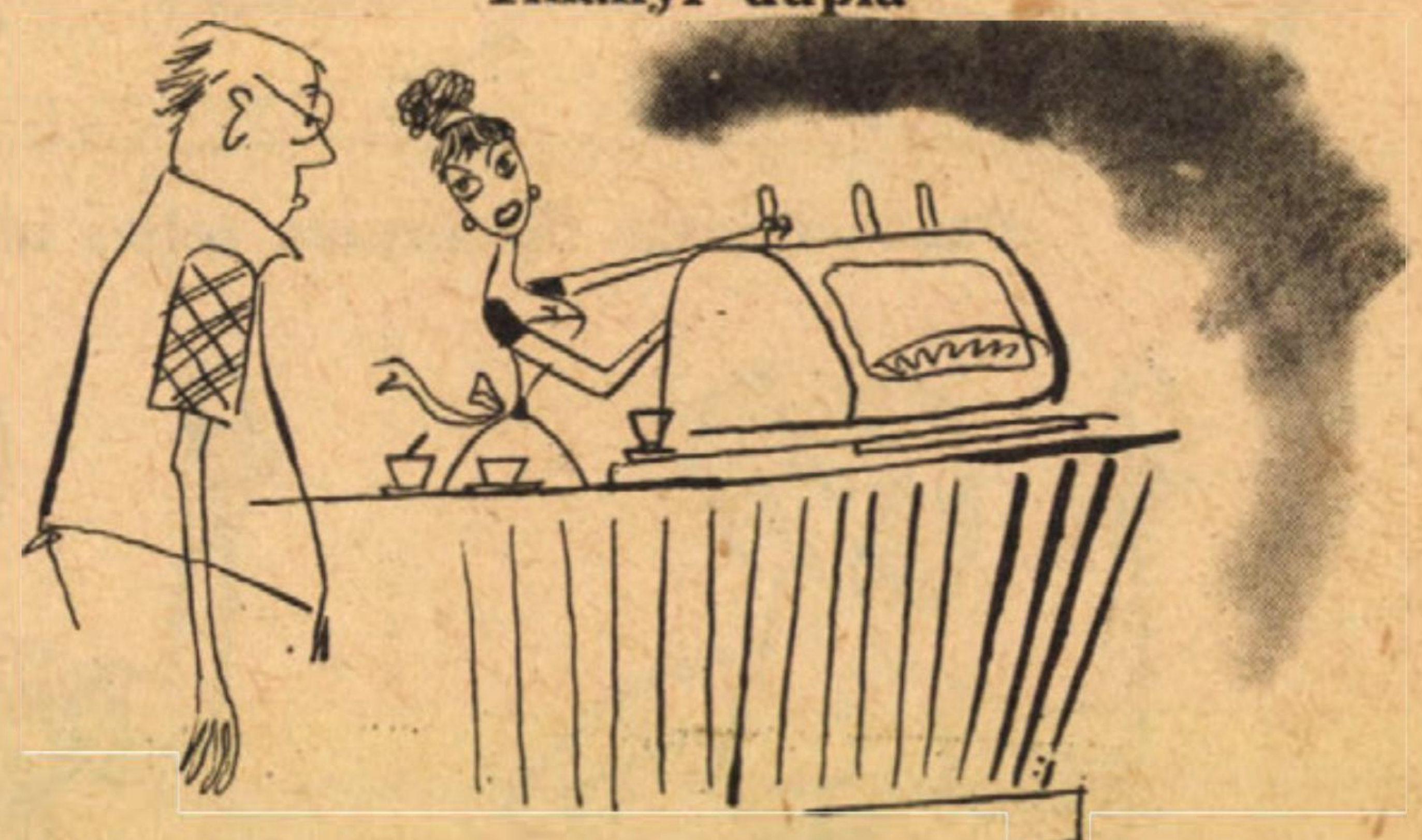

— Jó erős legyen, vagy a kedves feleségével tetszett jönni nyaralni?

Motel, összkomforttal

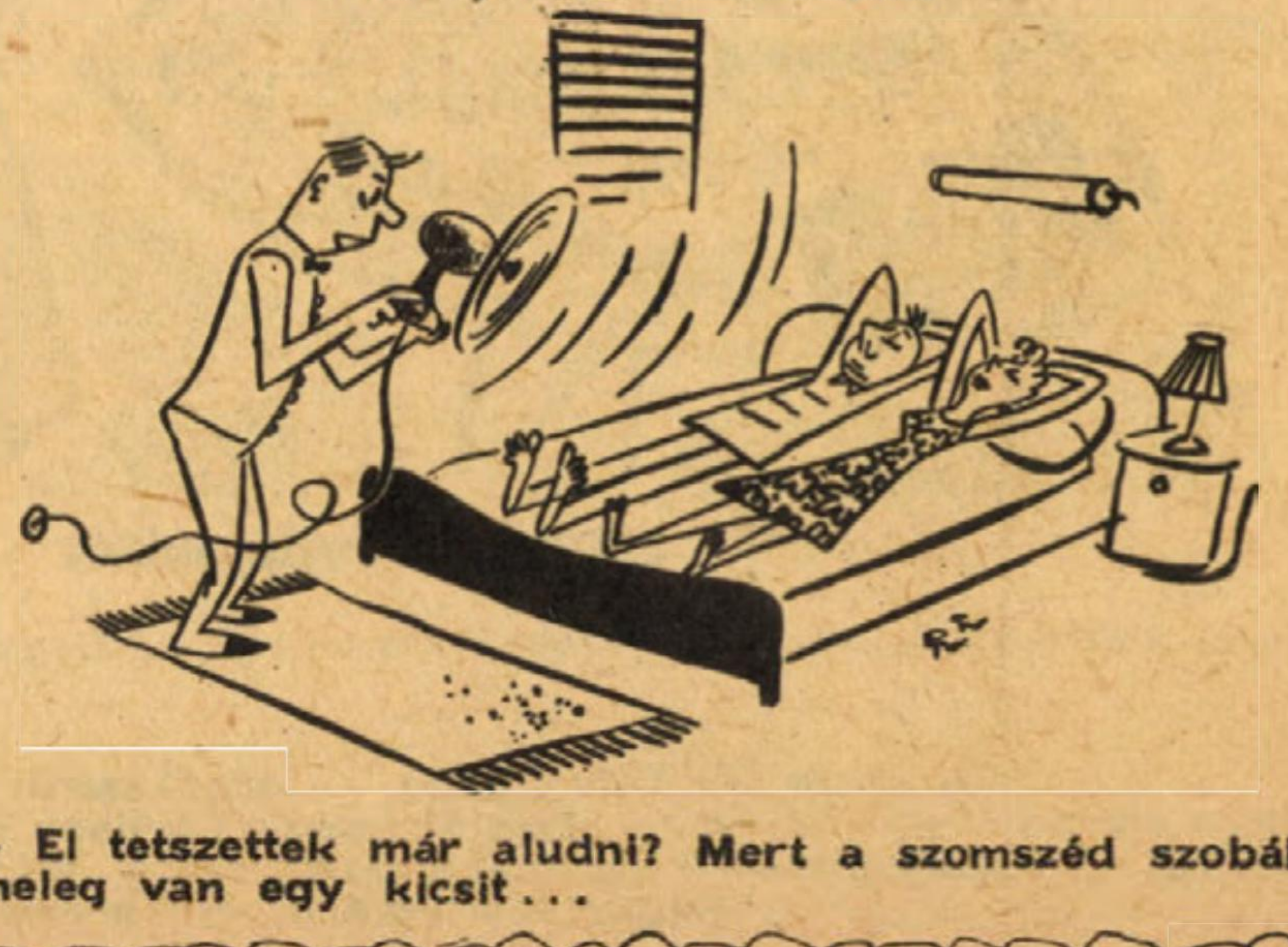

— El tetszettek már aludni? Mert a szomszéd szobában is meleg van egy kicsit . . .

Ez a divat!

Szegő Gizi rajza

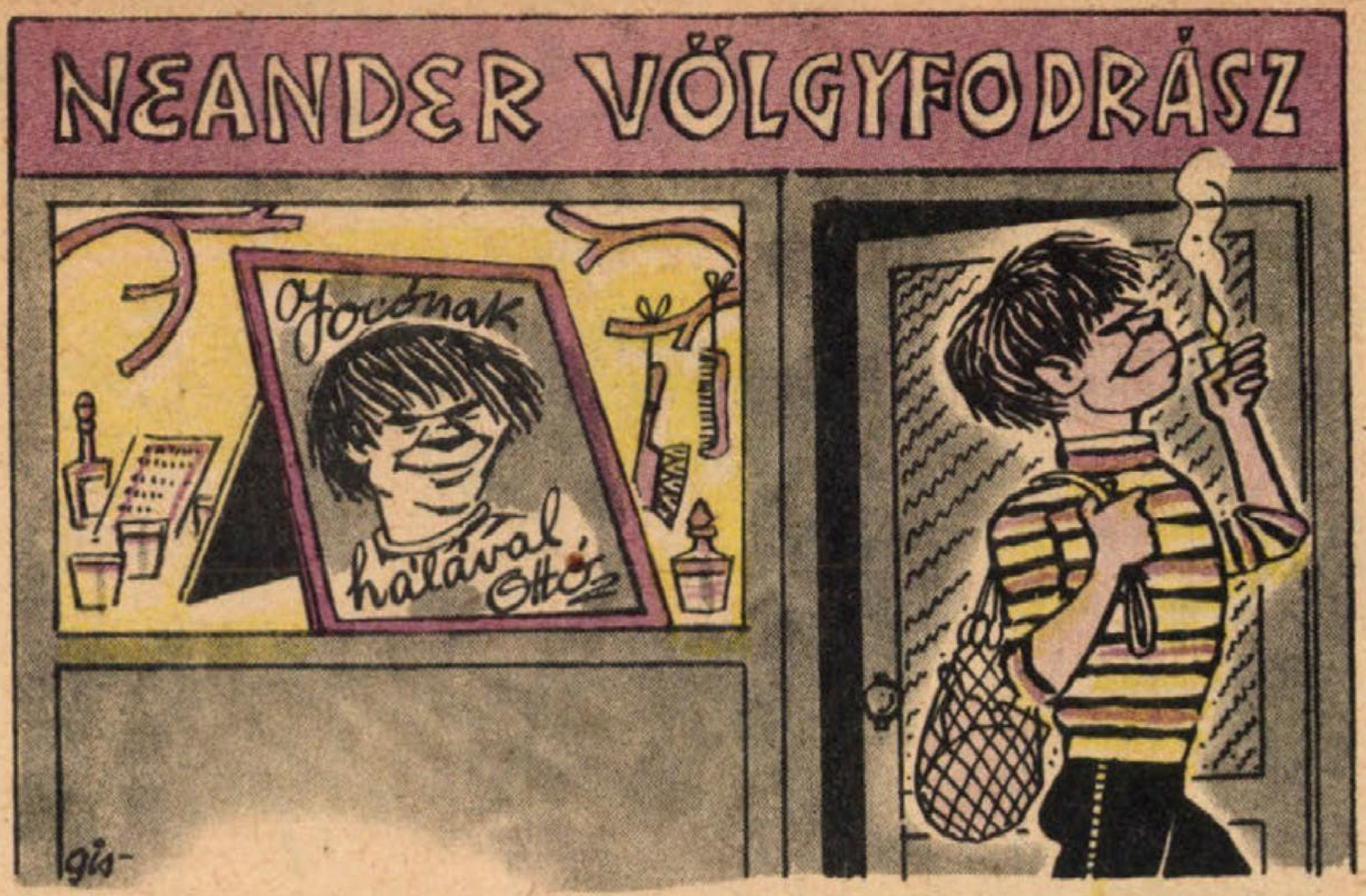

A frizura

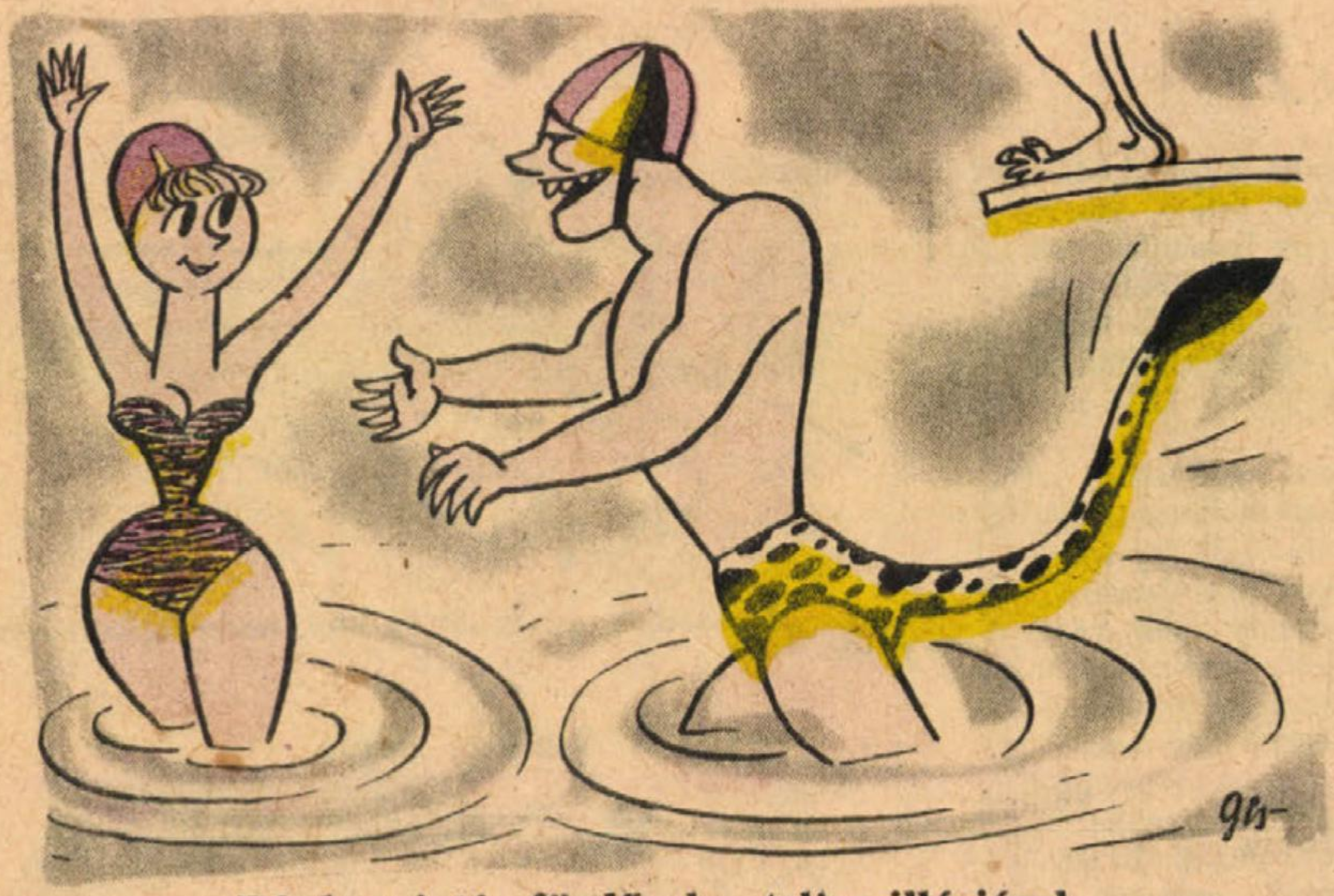

Párducmintás fürdőruha, teljes illúzióval

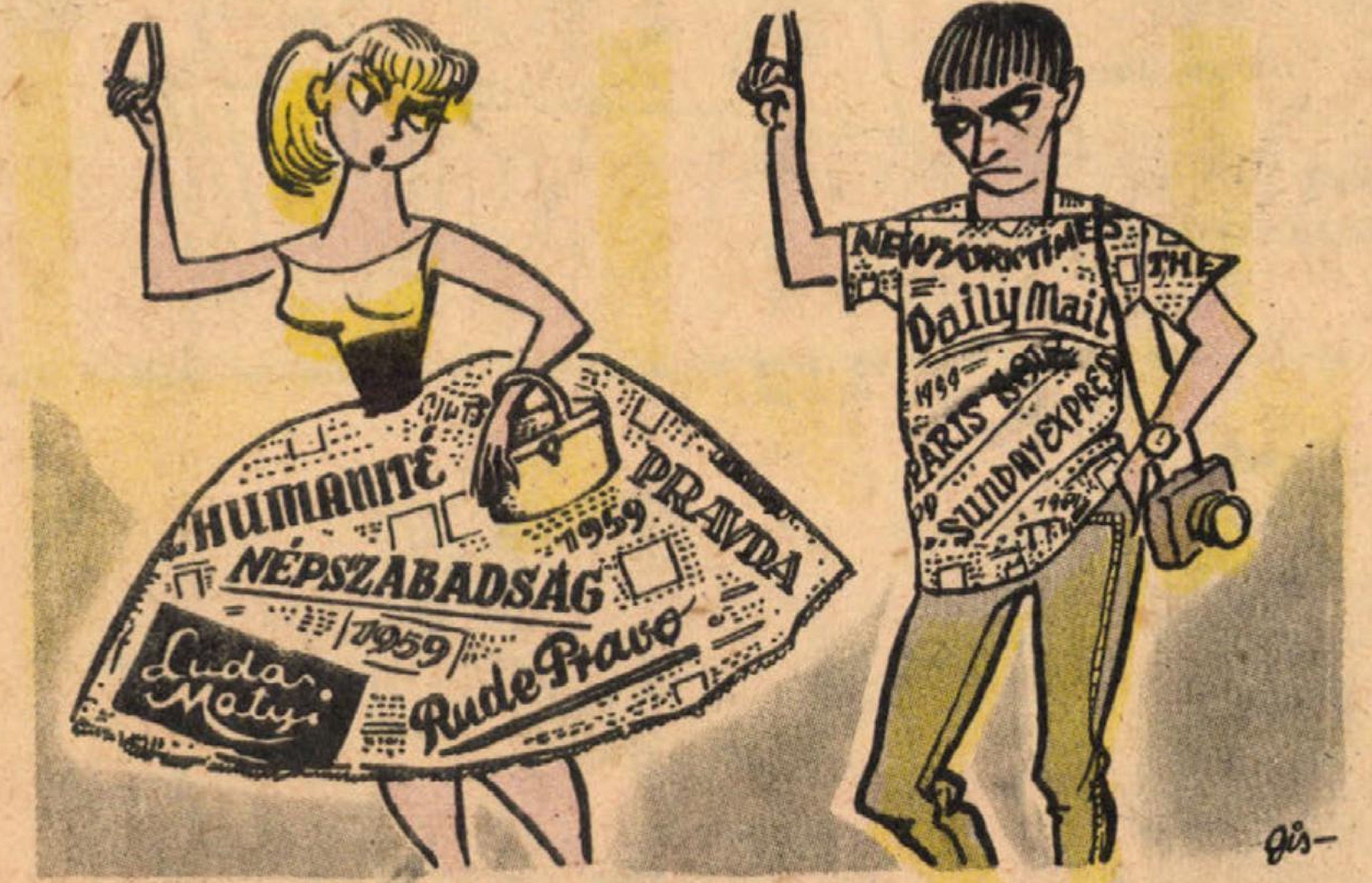

Ellentétes világnézet

Ezt olvastuk

Zsugorodik a tér

Az Autó—Motor" című lapban olvassuk: *„Ötször a Föld körül Ikarusz 60-as autóbusszal. Túl a kétezredik kilométeren: Kerekes János és Németh XVII. János kiváló teljesítménye, mely egyedül álló a F. A. Ü. történetében."*

Minthogy az egyenlítő hossza 40.000 kilométer volt eddig, a kiváló autóbuszsofőrök, ha csak kétezer kilométert utaztak, egyszer sem kerülték meg a Földet.

Zsugorodik az idő

A Nők Lapja 1959. 24. számában, Kovács Judit „A nagy élmény" című cikkében olvastuk: ... *„a TU 104 ... tíz óra alatt teszi meg az utat ... Pekingben már nyári napsütés fogad. A repülőtéren rögtön kapok ajándékba hét óra időt, annyival kell visszaigazítani órámat."* Ó, örök női hiúság, amely akkor is fiatalodni szeretne, ha az ellenkezőjére kényszerül! Pekingbe érve ugyanis 7 órát öregszik hirtelen az utas, mivelhogy a pekingi időszámítás éppen hét órával a magyar előtt jár s amikor Budapesten megkondul a déli harangszó, Pekingben — este hetet mutat az óra ...

Zsugorodnak a rekordok

A Képes Sport írja, hogy Al Cantello új gerelyvető világcsúcsa 86,04 cm. Ez azt jelenti, hogy a szegény olasz a gerelyt még kilencven centiméterre sem tudja elhajítani. Hogy valami baj lehet az atlétikai rekordokkal, azt bizonyítja a Képes Sport a továbbiakban is, mert szerinte Parry O'Brien súlylökésben új világcsúcsot ért el: 19,40 cm-t dobott. Hát azért a húsz cenimétert a jeles amerikai mégiscsak elérhette volna ...

Jó házasság

Az Élet és Irodalomban így kezdi költeményét Gyurkovics Tibor: *„Feleségemnek arca van, meg keze is, meg lába is ..."*

Szívből örvendünk, hogy a költő egészséges asszonyt vett nőül.

Furcsa szokás

A Szolnok megyei Néplapból örömmel értesülünk, hogy szépül Jászárokszállás: parkkal és halas medencével csinosították. Az már elszomorított minket, hogy a jó hírt tartalmazó kis cikk így fejeződik be: *„A község lakói szívesen sétálnak az ugyancsak újonnan elhelyezett padokon."*

Számolni tudni kell

Hogy az önkritikára ezúttal is alkalmunk legyen, „Vacsora a Nyúlak Szigetén" című karcolatában a Ludas Matyi munkatársa úgy vélekedik, hogy 20×40 : 10 = 8. Olvasóink lelkiismeretesen utána számoltak, s kiderült, hogy — nyolcvan. A cikk íróját a napokban beírattuk a harmadik általánosba. Az olvasó szerkesztőt szintén.

Dr. Árgus

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.